"EL GEGANT NEVAT"

Revista CIDE No 21

Febrer 2005

Col·labora

- Informació APIMA CIDE → 3
- Carta al CIDE → 4
- Fotos neu → 5-6
- Tsunami → 7-14

❖ *Infantil*

- Xocolatada: visita del patge → 15-16
- Vàrem fer torró → 17
- Sant Antoni → 18-19
- Sarró de Curolles → 20-21
- Experimentar amb el 5 sentits → 22-23
- Excursió a les coves de Campanet → 24-28
- Fer rosaris → 29-30
- Anar al teatre → 31-36
- Excusió a Natura Park → 37-38

❖ *Primària*

- Nadal → 39-41
- Amplés a Primària → 42-44
- L'aula del mar (3r) → 45-46
- Endevinalles de 3r → 47-50
- Narracions → 51-53
- Visita l'aula del mar (4t) → 54-56
- Contes i còmics → 57-60
- Viatge en globus →61-62

❖ *ESO*

- Transferència de materials → 63-64
- Cal·ligrames → 65
- El disc màgic → 66-67
- Els nins maltratats → 68
- Tecnologia → 69-70
- Teatre a l'aula → 71-72
- Francès a 3r i 4t → 73-76
- Narracions → 77-85
- Salida teatral → 86
- La línia i el punt → 87-88
- Crítiques cinematogràfiques → 89-90

❖ *Batxillerat*

- Nadal, una convidada al consum → 91
- What's your opinion of English as school subject? → 92-93
- Recital poètic 2004 → 94-96
- Entrevista a Pablo Velarde → 97-99
- La Mallorca de Ciment → 100-102

INFORMACIÓ APIMA CIDE

NOVA JUNTA DIRECTIVA

El passat dia 17 de novembre, a l'assemblea general extraordinària de socis d'APIMA, hi va haver renovació de càrrecs de la Junta Directiva, que va quedar establerta de la següent manera:

Presidenta: Marina Vallcaneras Bonnet
Vice-presidenta: Mercè Domínguez Regueira
Tresorer: Miguel Delpón Fustero
Secretària: Francisca Domènech Fullana
Vocals: Juan A. Chicón Navarro
Manuela López Pàez
Eduardo Sola Leal
Mariluz Moncayo Gomis
Sebatiana Sabater
Gema Amengual Matas

També es va aprovar un pressupost per al curs 2004-05 d'uns 24.000 euros.
Per altra banda, la Junta Directiva va aprovar la compra d'una catifa per al pavelló, perquè s'hi puguin fer actes no esportius sense malmenar el trespol, per un total de 14.499'07 euros. També concedí una subvenció al club de bàsquet CIDE de 900 euros i al Claustre d'EI, una de 218 e. per a la compra de material per fer els rosaris. Els fills dels pares socis d'APIMA rebran una subvenció de 15 % del cost de les acampades i viatges d'estudi.

ACOMIADAMENT DEL PRESIDENT SR. MORALES I EL TRESORER SR CIRERA.

El Srs. Morales i Cirera, president i tresorer d'APIMA CIDE durant molts d'anys, s'acomiadaren, ja que els seus fills han acabat els seus estudis al col·legi.
El dia 15 de desembre, la Junta Directiva entrant va organitzar un sopar, al qual van assistir tota la Junta, el Director i el Cap d'Estudis de l'escola. Durant el sopar se'ls va obsequiar amb una ploma estilogràfica gravada en agraïment a tots els anys de tasca feta.
El col·legi també va voler agrair-los públicament, al dinar de Nadal de tot el personal de l'escola, el compromís que havien tengut durant tots aquests anys col·laborant activament amb el claustre de professors. Per això, la Vice-presidenta de la Cooperativa els va lliurar un obsequi a cada un al final del dinar.

Per altra banda, el Sr. Morales vol fer arribar als pares el seu agraïment per la confiança dipositada en ell durant tots aquests anys que ha presidit la Junta Directiva d'APIMA

Carta al CIDE

23-XII-2004

Me ha producido una enorme, ingente satisfacción visitar detenidamente todos los rincones del nuevo PABELLÓN del CIDE.

Un CIDE que fundamos en el 1964 aquellos veinte profesores. De aquellos coofundadores vamos quedando pocos.

Yo, gracias a Dios, he podido ir disfrutando durante casi 42 años de los difíciles momentos, de la gestación del CIDE, hasta hoy, en que me he quedado maravillado de todo lo bueno y práctico que se ha ido haciendo.

Todo era poco de cara a nuestros queridos alumnos y Asociación de Padres.

Ahora me queda dar perfecta cuenta de ciertas palabras que se oían: "Todo aquello que vale la pena que se haga, vale la pena que se haga bien".

Se ha hecho todo bien, no puedo poner ni un solo "pero"...

Ayer pasé frío, en cambio hoy disfruto de una mañana espléndida.

Disfruto de mis entrañables amigos y compañeros.

Rezo por los que tanto hicieron y nos dejaron para siempre.

Siempre con la esperanza de que algún día nos volveremos a ver y, desde allí, rogaremos por este CIDE, que tanto valió la pena fundar.

Un abrazo a todos.

Guillermo Pons 2004

La neu al col·legi

El dia 26 de Gener arribà la neu al nostre col·legi.

Les fotos no estan trucades són reals!!!

Així s´aixecà el dia després...

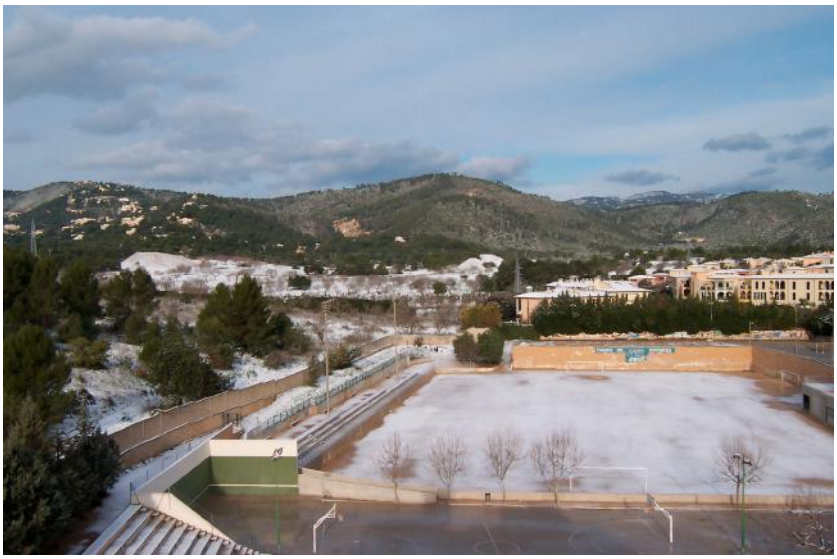

Com cada any, la nostra revista intenta fer-se ressò de tot allò que passa al món i que ens afecta com a persones.
Desgraciadament, fa un parell d'anys que no podem deixar de publicar esdeveniments que ens corprenen.

El passat 26 de desembre, mentre tots brufàvem un Nadal ple de gastòrums, juguetes, bacanals i famílies, una part del món quedava enfosquida pel plor d'una mar que, darrerament, pareix que ens castiga.

Des de l'escola, com sempre, hem intentat parlar d'això amb els nostres infants, ja que creiem que són ells qui han de trobar les futures respostes i solucions a un món que no n'aprèn i es fa el sord davant dels avisos.

Com sempre, la resposta ha estat meravellosa, i la maquinària del nostre "gegant escolar" ha demostrat que tenim uns al·lots sensibles i conscienciats.

A tots vosaltres. Gràcies.

L'ONADA PERDUDA

Dins d'una onada perduda,
que nasqué de l'horitzó
i no avisà l'arribada,
s'ofeguen les il·lusions
d'aquella gent innocent,
enmig d'aquell rebombori
d'aigua salada i traïdora
que s'empassà mirades profundes,
vides mig començades,
i històries inacabades.
Que tancà els ulls en passar,
per no veure la desolació
d'allò que deixava darrere:
un món insòlit,
ple de tristesa i dolor,
amb vides mig destrossades
i d'altres ofegades
que van ser traïdes
per aquella onada perduda.

Llucia Cabot Talens
4 ESO D

Marc Aguiló Riudavets, 6èA

ELS NINS DEL TSUNAMI

Aquest Nadal, m'ho he passat molt bé amb la meva família perquè m'he atipat de menjar, he tingut molts de regals i hem fet moltes coses junts, però en canvi, pens en ells, els nins del tsunami, i pens que pobra gent, abans estaven en el paradís i ara en un infern on hi ha hagut quasi dos-cents mil morts. Però això no ha estat culpa de ningú, és la naturalesa qui ha causat aquest desastre. I ara, els governs de països que no han estat afectats per la gran catàstrofe, estan enviant aigua, menjar i medicines pels afectats del tsunami. Tots aquets nins no tenen dret a que els passi això perquè eren bona gent i no tenen res, i a més, no es queixen. I per tant, nosaltres no ens hauríem de queixar pel que no ens donen les nostres mares. Estic molt preocupat pel Nadal que han tingut aquestes persones: sense menjar, sense veure els seus pares i sense regals. Al principi era una ona que venia amb molta força i després es va convertir en un torrent gegant que arrossegava cotxes; només quedaven drets els edificis més grans. Mentre estava jugant amb les meves joguines, pensava en aquells nins i em feien pena, veure que jo tenia tantes coses i ells no tenien res.

Cada dia, des que va passar, ens informen d'això. És normal, ha estat una gran catàstrofe: el terratrèmol produït dins la mar va ésser espectacular perquè es produís una cosa com aquesta.

Nins desesperats pels seus pares i pares desesperats pels seus fills. La grua tirava el morts dins un clot perquè, si els deixen a fora, poden produir moltes malalties que també poden provocar més morts. En fi, això no es va poder evitar i justament va passar en illes del gran paradís.

Esper i desig que mai haguéssim de tornar a veure imatges tan terribles com les que hem vist aquestes festes passades, i que els llocs que un dia varen ser meravellosos, amb el temps i l'ajuda de tots, ho tornin a ser.

EL TSUNAMI

Un dia, a la platja hi va haver ones, però aquestes eren massa grosses. Un nina va avisar a la policia que venia un tsunami, perquè l'aigua s'havia anat molt lluny i tornava molt bruscament, a més sortien bobolles de la sorra. Un tsunami és una ona gegant produïda per un terratrèmol a la mar. Es va evacuar una platja sencera, però, a la fi, va arrassar tot el que trobava pel seu camí.

Els meus pares i jo vam pujar a una teulada. Allà vam estar segurs, mentre les dues ones arrassaven tot, fins i tot trens, autobusos, cases i edificis de qualosevol tipus. Per sort , no va morir ningú de la meva família, però molta gent no va sobreviure a la catàstrofe. Illes senceres han desaparegut amb tota la seva població (al voltant de 170.000 persones han perdut la vida). En canvi no ha aparegut cap animal mort.

El telediari fa pena amb els reportatges on es pot veure com va ser la catàstrofe i com ha quedat tot, i tots plorem. Fins i tot, encara troben persones vives, que han resistit 15 dies a la mar menjant cocos.

Ningú mai ens llevarà la por a la mar i el terrible record del que hem viscut, però el més important és que pensem en què ara necessiten la nostra ajuda.

Tothom és solidari: hospitals, institucions de tot tipus, televisió, persones normals, etc. Ja arriba ajuda a tot el món: persones, metges, infermeres, soldats..., i també medecines, roba, aigua (potabilitzadores), menjar, matalassos i diners.

Ara ens queda la feina de reconstruir el nostre preciós país, i per fer-ho comptem amb l'ajut de la resta del món.

Gonzalo Pérez Incinillas 6è A

Tot va començar aquell dia. Jo i la meva familia havíem decidit anar a la platja a disfrutar d'un dia calorós.

Vàrem arribar allà, a una platja plena de gent, que es divertien en aquelles ones tan grans i a la vegada tan intenses.

Ja podeu imaginar-vos el paisatge, ple de turistes de qualsevol part del mon, moltes cases estimades pels seus inquilins, muntanyes i altres coses sense gaire importància.

Després d'unes hores, va passar la pitjor catàstrofe que podíeu haver imaginat: Una ona de gran midaanomenada TSUNAMI va arrabassar tot el que va trobar, sense deixar res, només cadàvers i cases destrossades.

En el moment de la catàstrofe, els meus pares ens agafaren a tot dos, al meu germà i a mi, però els pares varen pensar que potser no sortiríem d'allà vius i ens amollaren. Ens agafàrem a una branca per poder sobreviure.

El dia següent ens varen informar que els pares havien aparegut a una platja i eren morts, però encara que fossin morts haviem tengut sort de trobar-los i donar-los l'enterrement que es mereixien i l'últim ADÉU.

Des d'aquell moment,vaig pensar en els altres nins, homes i dones que havien perdut a familiars, i em vaig preguntar com passarien el NADAL sense cap il·lusió ni esperança per res.

Hem de continuar com puguem, el meu germà i jo.....

Regina Inarejos. 6è A.

LA GRAN TRAGÈDIA

Era un dia normal, de vacances de Nadal normals. Els turistes feien fotos i excursions i jo aprofitava per a ajudar a cultivar les terres del meu pare. Quan de sobte començà a sortir gent que corria desesperadament en direcció contrària al mar.
I, jo vaig preguntar:
-Què passa, per què correu!?
I un home, horroritzat, em va contestar:
-És aquí!, Ja ve!
I desesperat va seguir corrent.
Després vaig veure un home que anava amb cadira de rodes que no podia avançar.
En aquell moment vaig veure el que espantava la gent, era una gran ona, que avançava cap a nosaltres. Vaig agafar aquell home i vaig córrer tant com les meves cames em varen permetre. Mentre, amb impotència, veia com el tsunami devastava tot el que hi havia, i que cada vegada agafava més força, de sobte ens va agafar...
Em vaig despertar, no sabia on era.
Tenia un borrós record:nins jugant, gent passejant, de sobte el gran tsunami sobre nosaltres...
Després de 5 dies estant incoscient, vaig despertar enmig del desastre, guiant-me pels pocs arbres i edificis que quedaven drets. Em vaig dirigir cap a ca meva, o almenys, el que en quedava. Quan hi vaig arribar, vaig trobar la casa, on havia crescut i après durant quinze anys reduïda al no res. Vaig anar a cercar els meus familiars i amics, un voluntari encarregat de fer les llistes de morts i desapareguts, em va dir que tots eren morts o desapareguts.
L'olor de la putrefacció dels morts, la por a les epidèmies, i tot el que envoltava el meu entorn començava a fer el seu efecte sobre mi. Tenia la sensació que havia de fuguir, volia pensar que tot allò era un somni, només un malson, però no, era real.
Saber que no em quedava res ni ningú m'entristia molt, i em vaig posar a plorar enmig del desastre, però no era jo sol. Al darrera de cada afectat hi havia una tràgica història.

Gabriel Noguera Vich 6ºA

HISTÒRIA D'UN TSUNAMI

El dia vinti-i-sis de desembre era un dia normal, un dia de tranquil.litat i vacances, un dia per disfrutar i per passar-ho bé. Això és el que pensàvem tots els habitants d' Indinèsia fins que va arribar la major catàstrofe que pugueren imaginar. Totes les persones que estaven a la platja miraren l'aigua bocabadats perquè l'aigua de la mar baixava molt i deixaven els peixos damunt l'arena. Pocs minuts després una ona gegant es va endur tot el que va trobar : persones, cases, troncs d'arbres, etc. Hi va haver gent que es va salvar de miracle pujant a les teulades de les cases, i gent no tan afortunada que va veure com la mar s'eduia els seus dos fills , nins que quedaren orfes de pare i de mare, altres persones que sobrevisqueren gràcies a un tronc d'arbre que es va trobar a la mar i gent que va trobar el cadàver d'algun familiar seu a la platja.

A mi, el que més em sorprèn és veure com quinze dies més tard encara troben cadàvers que ja no els conten perquè n'hi ha molts i veure gent prenent el sol tan tranquils.
Hi ha molts de refugiats que pateixen malalties contagioses i no els poden curar, i gent que pot morir de fam. I després, aquí, hi ha gent que té diners de sobra i el gasten en beneitures.
Aquest nadal ha estat una mica estrany.
Ajudem als que ho necessiten més que nosaltres!

Sara villar Zafra 6èA

CATÀSTROFE

" Tsumani, tsunami!!, crida una veu pels altaveus en tots els idiomes, un rere l'altre. Una ona gegantina s'estampa contra la vida de milers de persones. Una nina cercava copinyes a l'arena de la platja, i ara el que cerca és un lloc on aferrar-se perquè no se l'endugui la mort. Dues cabanes, prop de la costa, són interrompudes, mentre conversen, per l'aigua que les destrossa i converteix en estelles. Arbres van caient, animals, persones,... Tot el que emanava vida ara ha estat reduït a MORT, DESTRUCCIÓ. Aquell paradís on tothom volia passar un moment agradable ara és paisatge de desolació, paisatge de desgràcia.

Na Lídia arriba ràpidament amb els metges. Ajuda els afectats a curar-se les ferides, però no pot curar el dolor i la misèria. Un nen cerca la mare, se l'ha enduta l'aigua, diu. Cares que reflecteixen pànic, incomprensió. Perduts, al fons de la mar, esperits de gent irreemplaçable als cors dels que segueixen vius. Gent que crida, plora, cerca... Cerca la família. Cerca una raó, un perquè. Cerca consol a les mirades de na Lídia. Però les ninetes dels seus ulls negres tan sols reflecteixen la desesperació d'aquella gent tan simple com ella. Ajuda que arriba d'arreu del món, però mai no és suficient. Potser valdria més la pena que ajudassin a no sumar més morts a les causades pel tsunami. Només la Mare Naturalesa té poder per causar tanta desgràcia, i nosaltres ens creim igual de poderosos matant i destruint.

Na Lídia es desperta, suada, un tambor retrona dins seu. Mira al voltant i veu, desanimada, el campament que han muntat els metges voluntaris. Tant de bo hagués estat un somni, tant de bo res no hagués passat. Però ella no es podia desanimar, havia d'ajudar milers de persones i tirar endavant, ajudant-los a sortir d'aquell malson, ajudant-los a VIURE.

Sara Gil Ribas

2n ESO A

Tot ens està fallant, hi ha massa merda que ens
envolta.
No canvia res,no hi ha manera.
Pareix que necesitam més fàbriques disparant brutor al cel,
massa avarícia i capellans pervertits.
La ironia de la nostra llibertat
és que ningú és lliure aquí.
Els vespres, mirant la televisió, puc mirar com ens
manipulen.
Què feim? tot és innútil...
i encara ens sentim sols, supòs que ens sentim sols
esperant a que algú ens salvi de nosaltres mateixos.
I a més el món té un gran paràsit famèlic
que es diu "Raça humana" i no podem aturar-lo.
Els grans castells que construïm han arribat a ser
les nostres presons, atrapats... no n´arribarem a sortir...
pel pes de la nostra arrogància i la nostra
indiferència.
GOD SAVE THE WORLD!

Catiana Garnés García.

Terror, angoixa i ràbia

El que ha passat allà, a l´oceà Índic, em va causar tres sensacions:
el primer que vaig sentir va ser terror, terror per les imatges que vaig veure. Només veia morts i aigua, famílies desesperades, gent desesperada, només es podria dir una cosa: caos; pareixia l´apocalipsi feta realitat.
Però també em va sorgir una altre terror, que els canals televisius es barallaven per la imatge més atrofiant, més impactant. Tot eren imatges de mort i penes. Em sembla que la televisió cerca el que li agrada a la majoria...

Vaig sentir una angoixa terrible en veure com augmentaven les xifres, i augmentaven fins que em recorria una mala sensació per la ment, pel meu cos, només en saber-ne la quantitat.

I ràbia; ràbia perquè es podria preveure el terratrèmol molt abans; però, a qui li podria interessar la vida d´uns pobres homes que no tenen, a vegades, res per dur-se a la boca? És impossible un món ideal, però el que no pot ser és que aquest món sigui tan porc. He sentit que els països del primer món varen donar una aportació als països afectats, (ja!). Pareix esser que han donat una mena de préstec, (oh, sí!). Són tan bons aquests països que, a més de robar-los els diners des de sempre, se'ls acut que, ja que els ha passat això del tsunami, ara els donen uns diners que han de tornar. Que ho són, de solidaris, el països rics!!!

Els únics a qui ajuden de debò són ells mateixos, com sempre passa, però també tinc en compte que no tot és mala gent en aquest món; és veritat que hi ha bones institucions que ajuden aquesta i tota la gent necessitada. Tots els hauríem d'imitar.
Jo denuncii la falsa solidaritat dels països i polítics poderosos que s´aprofiten de la innocència de la gent. També denuncii la televisió per donar la notícia per l´impacte i no per la consciència ni la solidaritat... O és que heu vist un autèntic acte de solidaritat que no sigui "envía SOLIDARITAT a sss i portarás algo para los afectados""y lo demás nos lo quedamos nosotros?".
És clar que es podria fer qualque cosa , perquè sempre es pot fer qualque cosa. Només cal intentar-ho; però no et deixis dur per la teva confiança cega cap a qualsevol institució corrupta. Que els teus béns donats no se'ls quedin els quatre xucla-sangs, perquè hi ha moltíssima gent que ven la seva consciència i la seva dignitat per quatre papers de merda anomenats diners.
I tu? Ets d´aquesta gent o no ho ets?
Pots estar segur que oblidaràs el que has llegit, igual que oblidaràs aquesta catàstrofe quan deixi de ser notícia. Com sempre...o no?

Dani Bonet 4t ESO C

UNA HISTÒRIA MÉS DEL TSUNAMI

Em dic Andreas, sóc un noi de 18 anys. Estava vivint unes vacances nadalenques increïbles amb el meu pare, la meva mare, i el meu germà John de 9 anys. Unes vacances de sol i platja, mentrestant al meu país natal, Suècia, estaven a uns quants graus sota zero.

Estàvem a un dels tants hotels que hi ha a Galle, al sud de Srilanka. Com quasi cada dia, ens aixecàvem a les 9:00 del matí, berenàvem i ens anàvem directament a prendre el sol a la magnífica platja paradisíaca que estava aferrada a l'hotel. Com sempre, quan arribàvem posàvem les tovalloles a la sorra. Els meus pares i jo ens posàvem a prendre el sol, mentre en John jugava al voltant nostre amb les pales i els cubs.

De sobte vàrem veure com una ona gegant venia cap a la platja, i tothom va començar a córrer. Vaig agafar el meu germà en braços i vaig començar a córrer cap a l'hotel més proper.

Els meus pares varen desaparèixer dins l'ona, mai més no els vaig tornar a veure. El meu germà i jo vàrem arribar a l'hotel a temps, no com moltes altres persones que estaven dins la platja o a les proximitats.

Després de romandre durant unes hores per l'hotel, amb por i desesperats per la situació va arribar un helicòpter. Ens va dur a l'hospital més proper, on ens varen fer una revisió mèdica. Estàvem molt bé en comparcació amb la gent que hi havia allà. El meu germà estava molt nerviós. Quan es recuperà un poc, ens van dur a un campament que havien fet per a les víctimes.

Allà ens informaren a tots els supervivents sobre el Tsunami. Als estrangers ens varen dir que ens posessim en contacte amb les ambaixades dels nostres països, per marxar d'aquest infern en què s'havia convertit el meravellós paisatge de sol, mar i platja en uns segons.

Ara, passades unes setmanes de l'ona gegant, encara sóc a Srilanka. He aconseguit enviar el meu germà John a Suècia, gràcies a l'ambaixada. Jo he decidit quedar, el contrari del que han fet la majoria dels turistes.

On faria més falta que en aquesta part del planeta? Què passa, que ara que els occidentals ja han gaudit de les platges, del paisatge, del mar, del clima és l'hora de partir i deixar-ho tot devastat?

Com ja he dit abans vaig quedar. Vaig allistar-me com a voluntari d´ una organització no governamental que treballava en aquell país. Ens dediquem a repartir menjar cada matí. Menjar que dóna la gent sensible d'altres països als habitants de le zones cotaneres que s'han quedat sense res.

Quan els meus companys i jo arribem amb els camions plens de paquets a algun poblat, els habitants ens vénen a rebre, i les seves cares s´omplen de felicitat. Jo em sent molt bé per ajudar-los a sobreviure, encara que trigaran molts d'anys a tornar a la seva vida normal.

A tu, que vius amb molt de luxes, que aquí són idesensables?, que pots menjar quan tens gana, que tens una casa on poder viure i una família que t'estima; només et demanaré una petita cosa: solidaritzat amb els milions de persones que estan sofrint, i dóna, encara que sigui poc. Així podràs fer que gent qui no té res, pugui sortir endavant i sobreviure.

Per favor, col.labora.

Sergio Cerezo Gómez 4t d'ESO B

MIQUEL SALOM RODRÍGUEZ
1º BATXILLER C

UN TERRATRÈMOL, UNA ONA, UNA CATÀSTROFE

El 26 de desembre de 2004, mentre la meva família i jo dinàvem en un dia normal, en un altre lloc del món es vivia una de les catàstrofes més gran de tots els temps. Un terratrèmol de 8,9 graus en l'escala Richter va provocar una ona de grans dimensions que va arrassar la costa sud-est asiàtica i, amb ella, la vida de milers i milers de persones. I no només això, sinó que dies després ens trobem amb milers de desplaçats sense lloc on viure, sense aigua potable ni aliments i amb molt poques possibilitats de rebre ajuda humanitària immediatament, i més endavant, les epidèmies.

La pregunta que jo, i molta gent es fa és: i si el que ha passat a Àsia, passa aquí, on jo visc, i si perd tot el que tenc, què faré? La resposta que jo voldria és la resposta que hem de donar, ajudar, ajudar en tot el que puguem i mobilitzar-nos tots perquè aquesta ajuda arribi ràpid i en condicions als milers de desplaçats. Junts, reconstruir la vida d'aquelles persones a les que aquella maleïda ona va deixar una segona oportunitat.

Jo també voldria saber si el que va succeir a Àsia va ser totalment natural o va venir desencadenat per alguna acció humana, ja que es fan molts experiments i proves que desencadenen fenòmens "naturals" i segons el meu punt de vista, no seria gaire estrany que aquesta catàstrofe hagi estat un efecte secundari d'alguna d'aquestes accions humanes. L'únic que demano és la reflexió de totes les persones d'un món que últimament no va gaire bé.

TSUNAMI

Jo cada dia em sorprenc més, perquè cada dia hi ha desgràcies. Aquestes van augmentant cada vagada més. Fa poc, el 26 de desembre del 2004, hi va haver un tsunami a Àsia, on hi va haver més de 200.000 persones mortes, i encara n'hi ha moltes de desaparegudes. Aquesta vegada hi ha hagut molts de nins i nines que s'han quedat sense pares i sense famílies.

La mar s'ha enduit tot el que s'ha trobat per davant, ho ha destrossat tot. La gent d'altres llocs està intentant ajudar i ser solidària amb les persones d'Àsia, cridant a nombres d'ajuda per abonar doblers. Es pensa que estiran cinc anys o més en reformar tot el que s'ha destrossat. Cada dia es troben més morts a Àsia. Aquestes persones han passat les pitjors festes de Nadal de tota la seva vida.

María del Mar Baos Estrany

NADAL O MORT

Aquest nadal no ha estat precisament com el dels contes; amb felicitat, alegria, el Pare Noël, regals, il.lusió, reencontres... perquè, deixant apart problemes personals, ens podem concentrar en el nadal que han viscut al sud-est asiàtic. Ells, ni Pare Noël, ni el típic dinar amb tota la família, o potser sí, però amb un final tràgic, el tsunami. Aquesta paraula que ens fa tanta por, que ha censat por, tragèdia, mort, més pobresa... és a dir que ha creat el nadal de la mort, potser per aquella gent que no veia mai el mateix nadal, però la vida segueix endavant i hem de reconstruir la seva vida literalment

Andrea Colomo alonso 4t ESO B

Xocolatada i visita del patge

EL DIA 22 DE DESEMBRE VÀREM FER UNA XOCOLATADA I ENS VA VISITAR EL PATGE, I LI VÀREM ENTREGAR LES NOSTRES CARTES PER ALS REIS MAGS.

Vàrem fer torró

Dia 21 de desembre els nostres alumnes d´infantil feren torró de xocolata.

Sant Antoni

Els nins de 3 anys de la classe del color blau també celebren Sant Antoni.

Han après una glosa i han dibuixat dimonis.

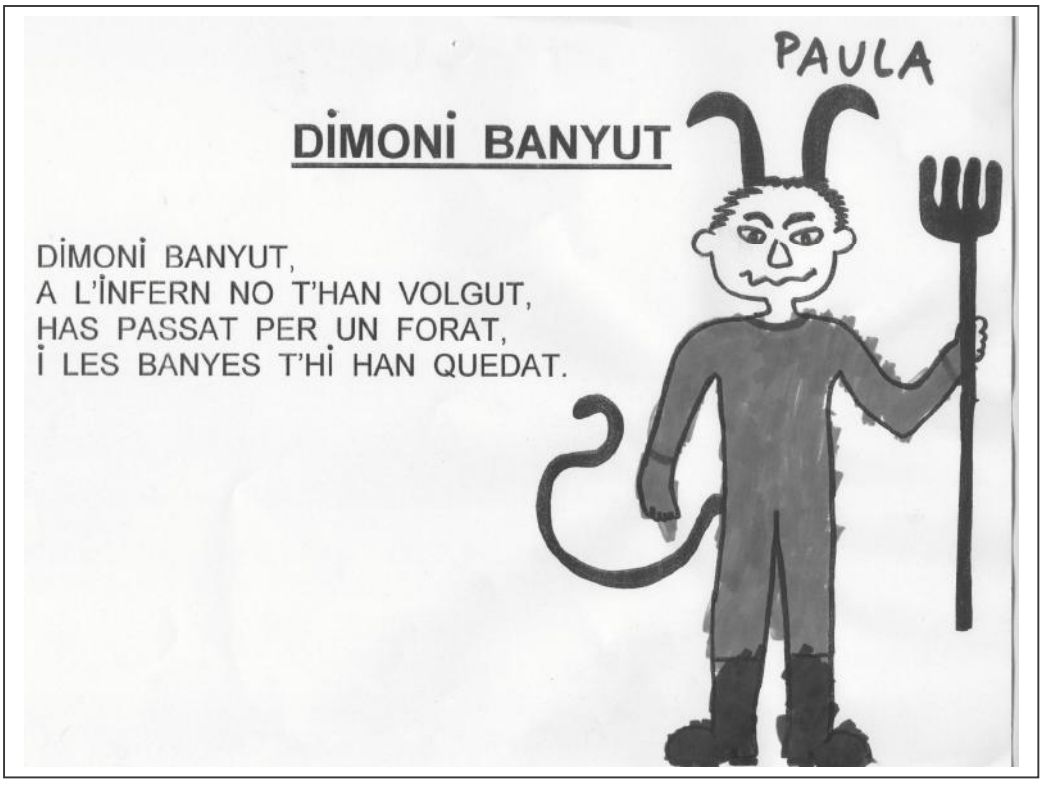

BIEL
un dimoni

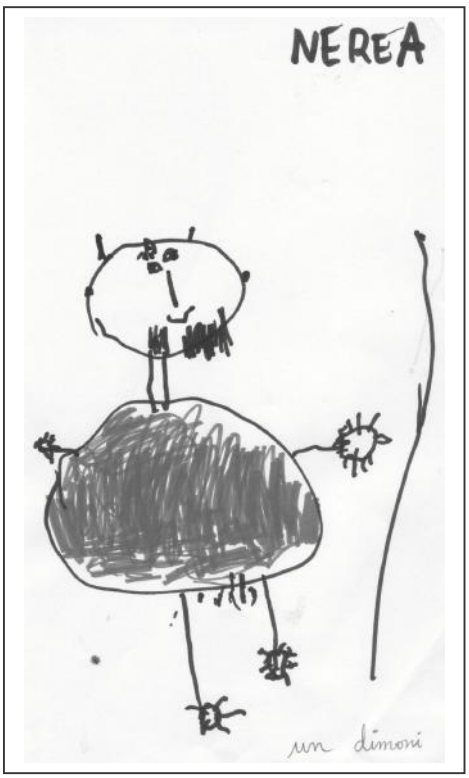
NEREA
un dimoni

IKER

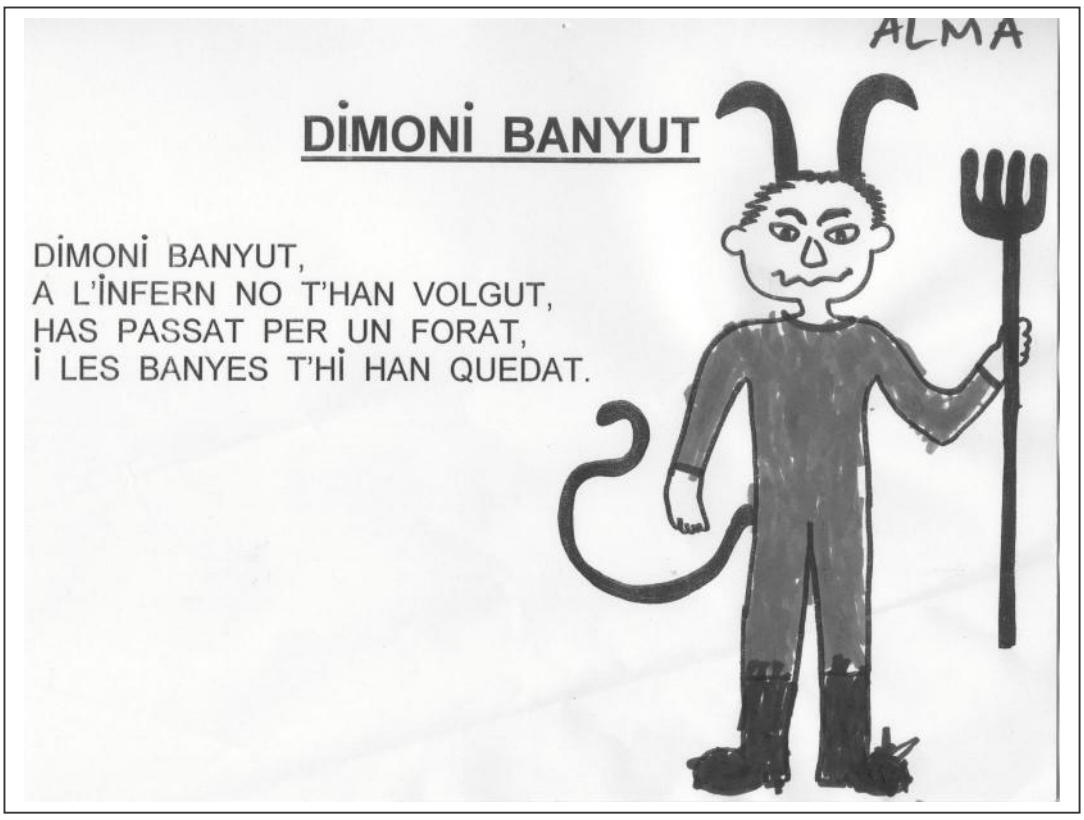
ALMA
DIMONI BANYUT
DIMONI BANYUT,
A L'INFERN NO T'HAN VOLGUT,
HAS PASSAT PER UN FORAT,
I LES BANYES T'HI HAN QUEDAT.

Sarró de curolles

A L'ESCOLA HA VENGUT UN SENYOR A JUGAR AMB NOSALTRES.

HEM FET MOLTES ACTIVITATS.
ENS HA CONTAT UN CONTE.

ENS HO HEM PASSAT MOLT BÉ!

TOCA SA GUITARRA I ENS ENSENYA UNES CANÇONS MOLT DIVERTIDES.

TAMBÉ HEM BALLAT, FET UN TREN....

EXPERIMENTAM AMB ELS CINC SENTITS:

1.- EL TACTE

QUI SERÀ?

QUÈ SERÀ?

2.- L'OÏDA

QUÈ SONA?

3.- L'OLFACTE

QUÈ ENSUMAM?

4.- EL GUST

QUÈ TASTAM?

5.- LA VISTA

QUI FALTA?

EXCURSIÓ A LES COVES DE CAMPANET

Coves de Campanet

COVES DE CAMPANET

SABEM QUE...

LES VA TROBAR...

ALVARO: EN PERE
JORDI: ERA PASTOR

QUAN LES VAREN TROBAR EREN...

DAVID S: OBSCURES
MARTA RE: NO TENIEN LLUM
JORDI:VAREN TREURE LES LLINTERNES
ALEJANDRO: PER VEURE
DAVID L.:CRIDAREN A N' ES PICAPEDRERS PER POSAR-HI LLUM I ESCALES.
MARIA:VAREN TROBAR OSSOS D'UNA CABRA
VICTOR:TENIA ELS ULLS A LES ORELLES
TANIA:I LES CAMES LLARGUES
SERGIO:ERA MOLT GRAN

HI VIUEN...

ANDREA:ARANYES
ALVARO:ESCARABATS
DAVID S.:FORMIGUES
MARC: RATES
JUAN:"CUCARACHAS"
SERGIO:RATESPINYADES

MENGEN...

EMMA:AIGUA
MARIA:POTES D'ANIMALS MORTS
TANIA.FULLES
ALVARO:CALÇ

COM SÓN?

MARTA RO: HI HA AIGUA
ANDREA:PEDRES
ALVARO:HI HA UNA ESTALACTITA JUNTADA AMB UNA ESTALAGMITA
TANIA.:SON GROSSES
DAVID L.:FIDEUETS MOLT FINETS
PAULA:UNA PALMERA
SERGIO:UNA MÀ
ANDREA:ESCALES
ALEX:PEDRES MOLT DURES
JORDI:.SÓN A LES MUNTANYES

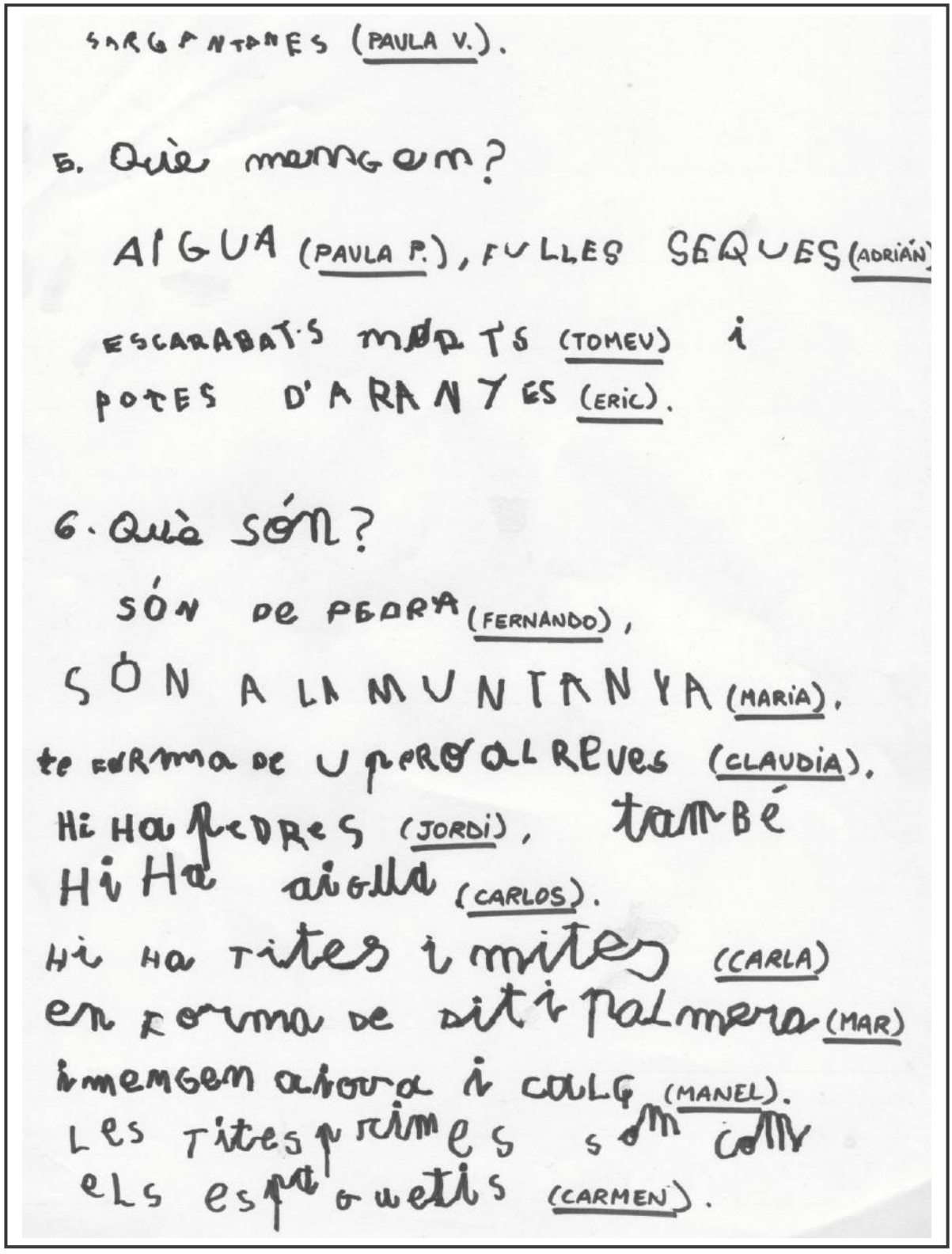

SARGANTANES (PAULA V.).

5. Què mengen?

AIGUA (PAULA P.), FULLES SEQUES (ADRIÁN)

ESCARABATS MORTS (TOMEU) i

POTES D'ARANYES (ERIC).

6. Què són?

SÓN DE PEDRA (FERNANDO),

SÓN A LA MUNTANYA (MARIA).

te forma de U pero al reves (CLAUDIA).

Hi ha pedres (JORDI), també

Hi ha aigua (CARLOS).

Hi ha tites i mites (CARLA)

en forma de dit i palmera (MAR)

i mengen aiova i calç (MANEL).

Les tites primes son com

els espaguetis (CARMEN).

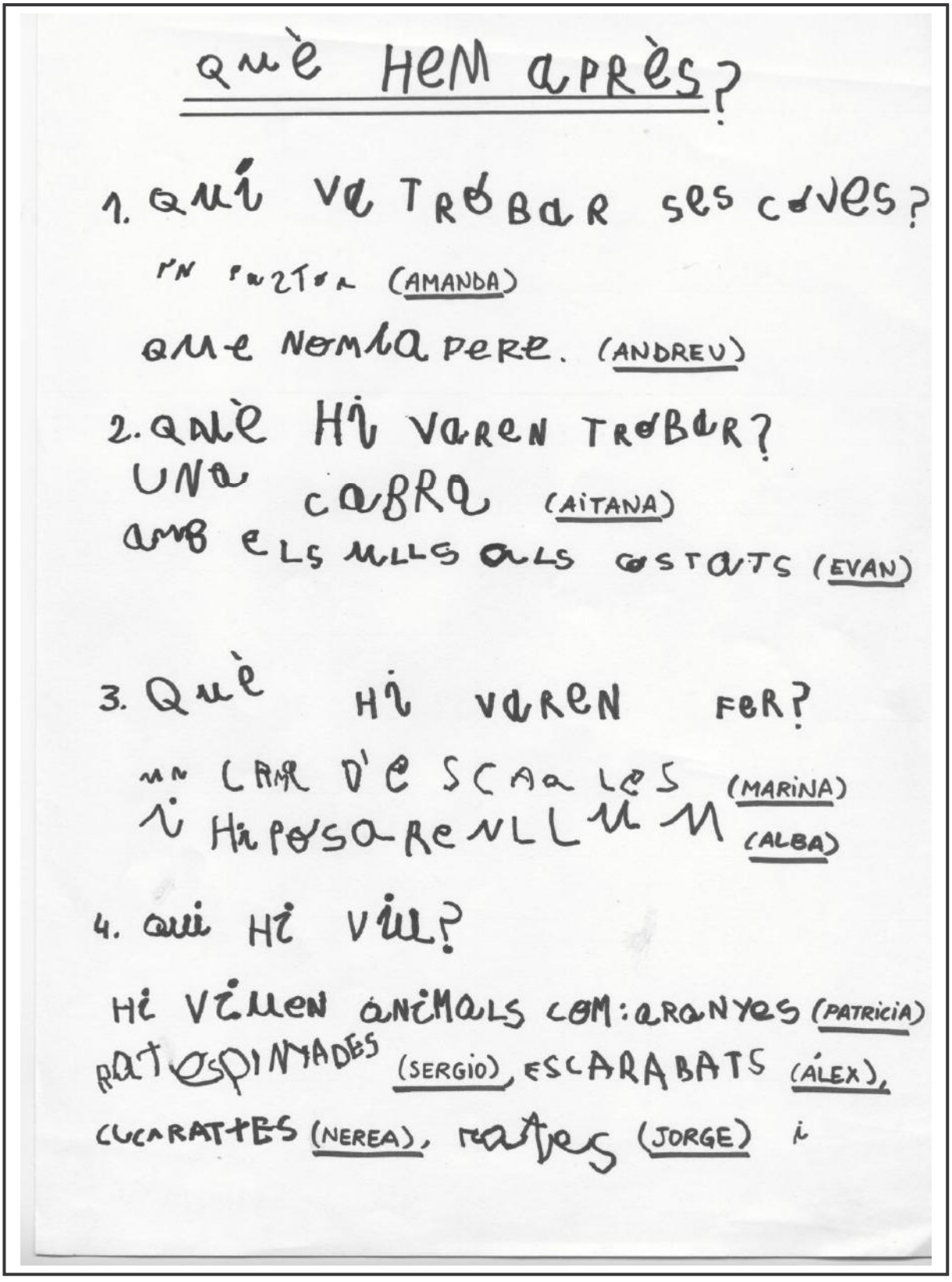

QUÈ HEM APRÈS?

1. QUI VA TROBAR SES CAVES?

EN PAUTOA (AMANDA)

QUE NOMIA PERE. (ANDREU)

2. QUÈ HI VAREN TROBAR?

UNA CABRA (AITANA)

AMB ELS MILLS ULLS OBERTS (EVAN)

3. QUÈ HI VAREN FER?

UN CAMP D'ESCACS (MARINA)

I HI POSAREN LLUM (ALBA)

4. QUI HI VIU?

HI VIUEN ANIMALS COM: ARANYES (PATRICIA)

RATOLINYADES (SERGIO), ESCARABATS (ÁLEX),

CUCARATXES (NEREA), RATES (JORGE) I

FEIM ROSARIS

QUÈ NECESSITAM?

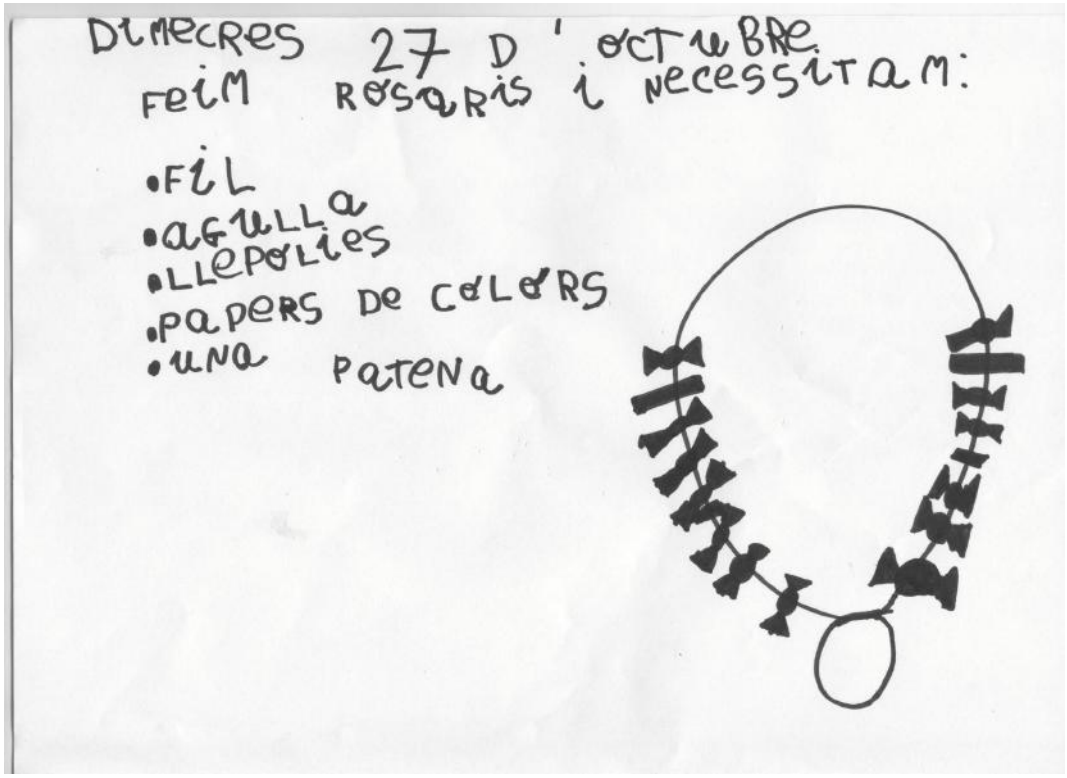

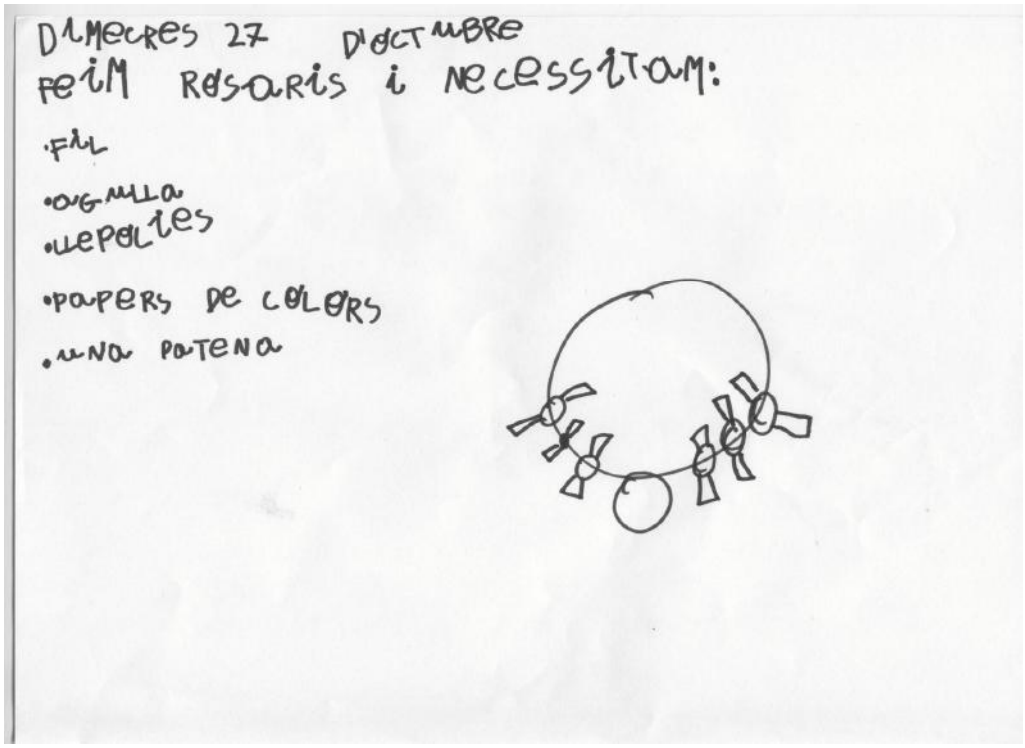

COM ELS FEIM?

EMBOLICAM TOTES LES GEPOLIES

DESPRÉS, LES ENFILAM I JA TENIM EL NOSTRE ROSARI !

Feim rosaris

ANAM AL TEATRE

DIA 02.12.2004 TOTS ELS NINS I NINES D'EDUCACIÓ INFANTIL HEM ANAT AL TEATRE A VEURE **EN PATUFET**. ENS VA AGRADAR I ENS HO PASSAREM MOLT BÉ!

l'HORABAIXA, ELS NINS I NINES DE 5 ANYS, FÉREM UNA PETITA REPRESENTACIÓ. PER AIXÒ, ENS VÀREM DESFRESSAR, MUNTAR UN POC ELS DIFERENTS ESCENARIS… BÉ! ARA HO VEUREU.

NARRADOR: AIXÒ ERA I NO ERA UN PARE I UNA MARE QUE TENIEN UN FILL, PETIT, PERÒ MOLT PETIT. COM QUE ERA TAN PETENGO LI VAREN POSAR DE NOM PATUFET.
EN PATUFET SEMPRE HO VOLIA FER TOT I PER TOT VOLIA ANAR, PERÒ SON PARE I SA MARE NO EL DEIVAVEN SORTIR MAI TOTSOL.
UN DIA, SA MARE, ESTAVA FENT ARRÒS I ES VA ADONAR QUE NO TENIA SAFRÀ……

1

"VULL ANAR A CERCAR SA PAPERINA DE SAFRÀ TOT SOL"

2

PES CARRER VA COMENÇAR A CANTAR: *"PATIM, PATAM, PATUM, HOMES I DONES EL CAP DRET, PATIM, PATAM, PATUM, NO TREPITGEU EN PATUFET."*

3

ES BOTIGUER NO VEIA EN PATUFET. *“SOM AQUÍ. NECESSIT UNA PAPERINA DE SAFRÀ”.* EN PATUFET SE’N VA ANAR BEN CONTENT.

4

SA MARE VA ACABAR DE PREPARAR ES DINAR. “*MARE, DEIXA-M’HI ANAR A MI A DUR ES DINAR A MON PARE”.*

5

EN PATUFET AGAFA SA SENALLA I PEL CAMÍ CANTAVA BEN FORT SA SEVA CANÇÓ. AQUEST PIC, ES VA POSAR A PLOURE. *"M'AMAGARÉ DARRERA AQUESTA COL".* PERÒ ARRIBA UN BOU BEN AFAMEGAT I AMB UNA LLEPADA S'ENVIA SA COL, SA SENALLA I EN PATUFET.

EL PARE ESCOLTA A N'EN PATUFET QUE DIU: *"SOM A LA PANXA DEL BOU ON NO HI NEVA NI PLOU"*

7

VA COMENÇAR A DONAR-LI MOLT DE MENJAR: COLS, PASTANAGUES, LLETUGUES…

8

FINS QUE EL BOU VA FER UN PET I VA SORTIR EN PATUFET, BEN XALEST I BEN BRUT D'ALLÒ QUE JA VOS PODEU IMAGINAR.

ELS NINS I NINES DE 5C I 5D. MOLTES GRÀCIES.

En Patufet

Excursió a Natura Park

Poesia de Nadal

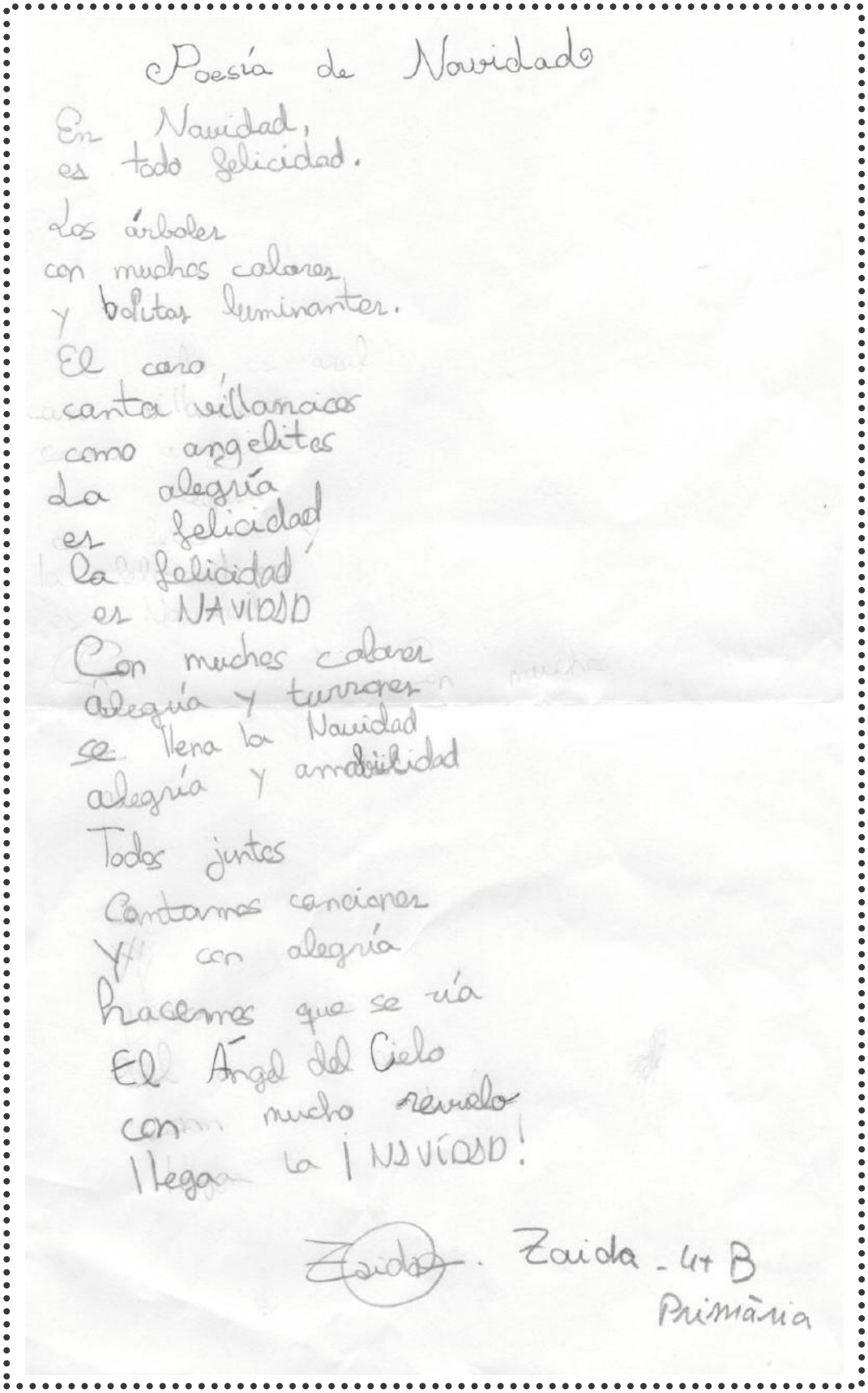

Poesía de Navidad

En Navidad,
es todo felicidad.

Los árboles
con muchos colores
y bolitas luminantes.
El coro,
canta villancicos
como angelitos
la alegría
es felicidad,
la felicidad
es NAVIDAD
Con muchos colores
alegría y turrones
se llena la Navidad
alegría y amabilidad

Todos juntos
Cantamos canciones
Y con alegría
hacemos que sea día
El Ángel del Cielo
con mucho revuelo
llega la ¡NAVIDAD!

Zaida. Zaida - 4t B
Primària

POESIA DE NADAL

Nadal és temps d'alegria i felicitat
és temps per a compartir amistat.
Jo voldria que a tot el món
no hi hagués ningú desgraciat,
ningú que patís un malson.

Nadal són regals, torrons i bones intencions.
Jo voldria que tot allò que aquests dies desitgem
amb treball i decisió sapiguéssim dur endavant.
Perdonar a qui ens ha ferit
i ajudar a qui ho precisa.

Quin bon Nadal seria si totes aquestes qüestions
arribessin a bon port.
Que de bones intencions els llibres n'estan plens
i fins i tot diuen que el cel n'està empedrat.
Com a poc, regala en el teu company un somriure.
És Nadal.

Andreu Ruiz Sastre 6èA

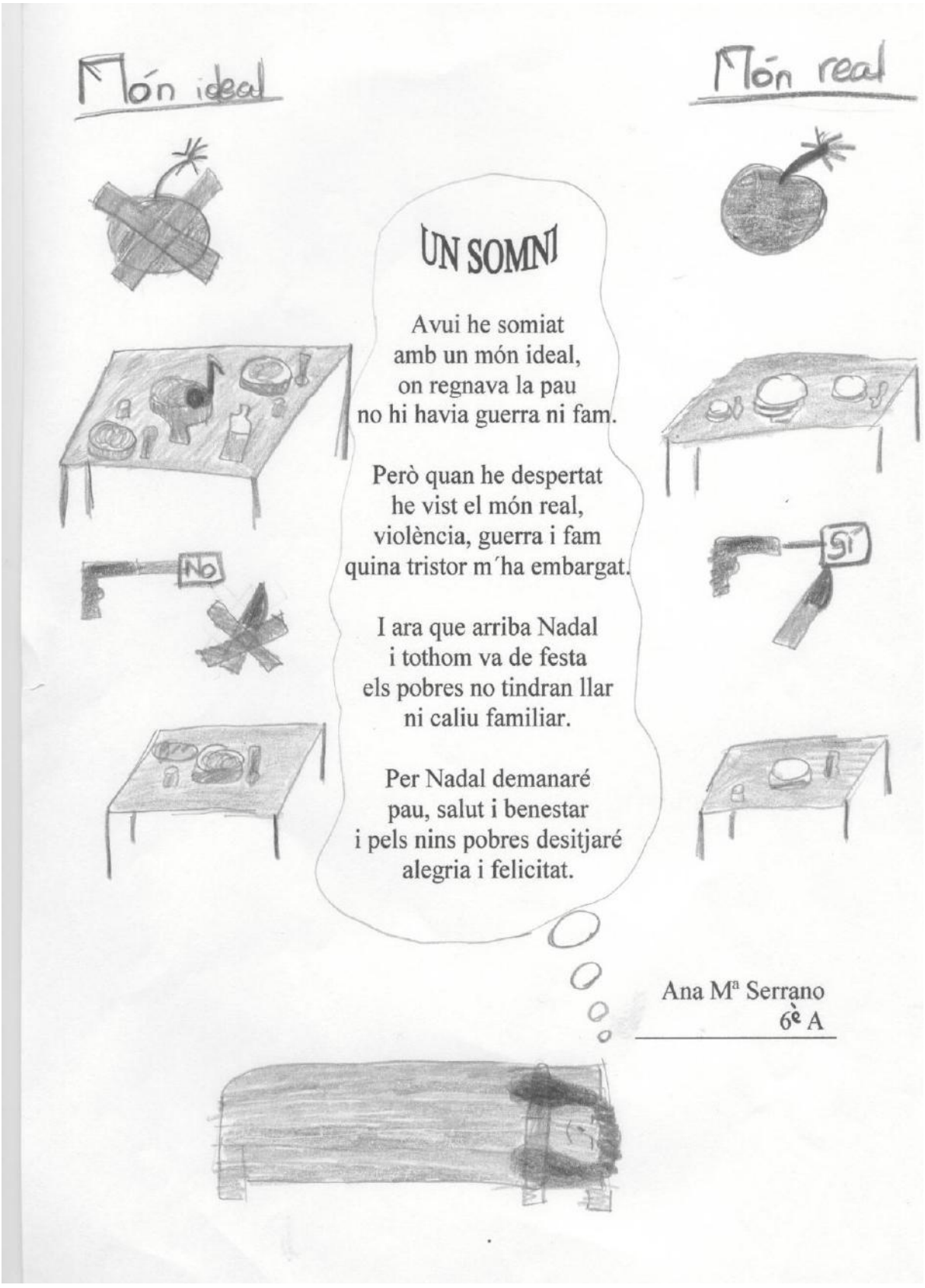

UN SOMNI

Avui he somiat
amb un món ideal,
on regnava la pau
no hi havia guerra ni fam.

Però quan he despertat
he vist el món real,
violència, guerra i fam
quina tristor m´ha embargat.

I ara que arriba Nadal
i tothom va de festa
els pobres no tindran llar
ni caliu familiar.

Per Nadal demanaré
pau, salut i benestar
i pels nins pobres desitjaré
alegria i felicitat.

Ana Mª Serrano
6è A

Anglès a primària

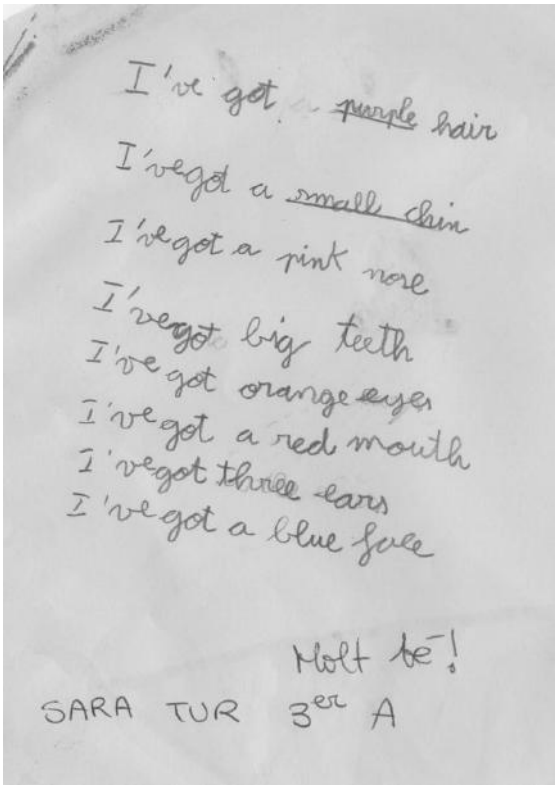

I've got purple hair
I've got a small chin
I've got a pink nose
I've got big teeth
I've got orange eyes
I've got a red mouth
I've got three ears
I've got a blue face

Molt bé!

SARA TUR 3er A

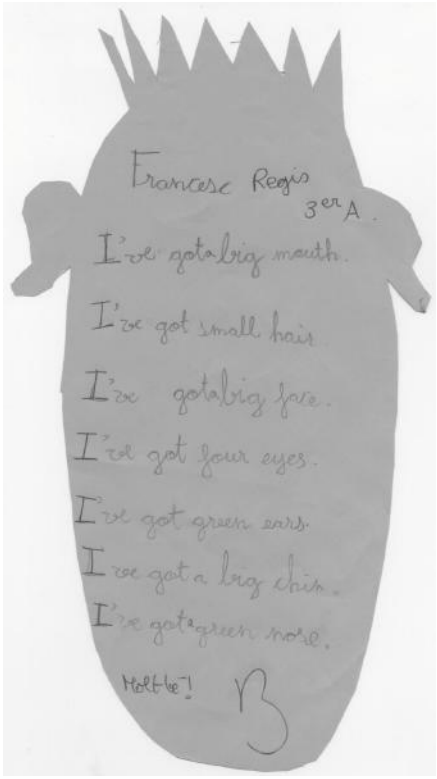
Francesc Regis 3er A.
I've got a big mouth.
I've got small hair.
I've got a big face.
I've got four eyes.
I've got green ears.
I've got a big chin.
I've got green nose.
Hallbe!

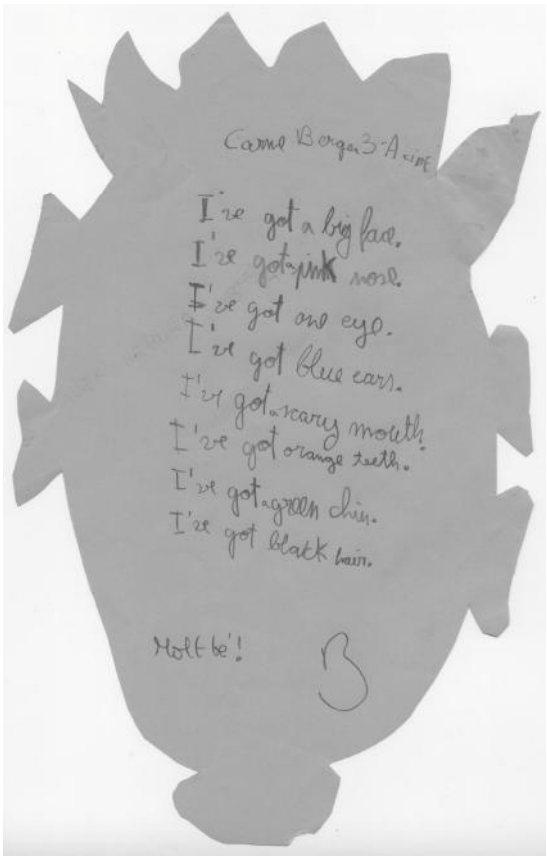
Carme Borga 3-A CIDE
I've got a big face.
I've got a pink nose.
I've got one eye.
I've got blue ears.
I've got a scary mouth.
I've got orange teeth.
I've got a green chin.
I've got black hair.
Hallbe!

Teatre d'anglès

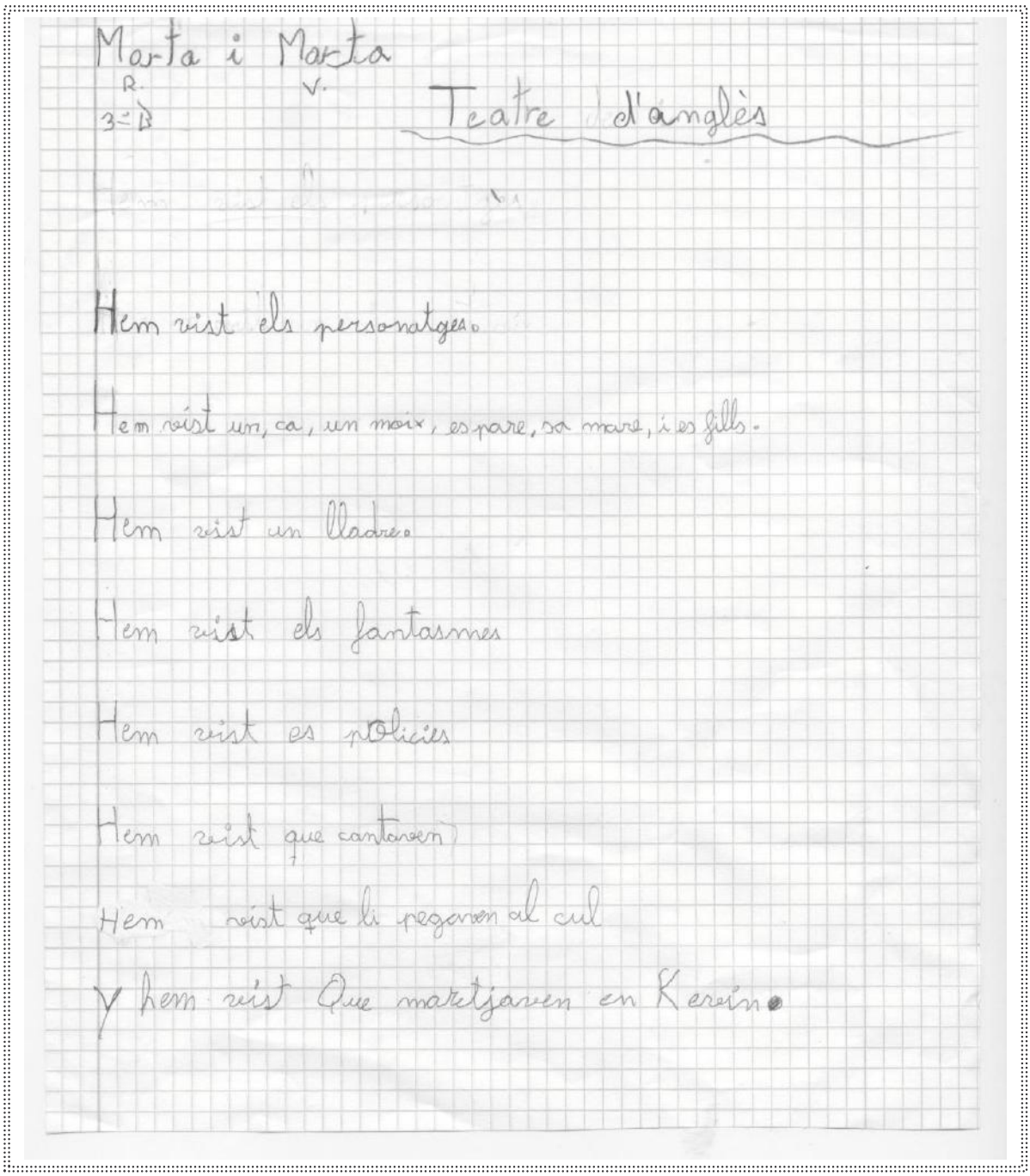

Marta i Marta
R. V.
3r B

Teatre d'anglès

Hem vist els personatges.

Hem vist un, ca, un moix, es pare, sa mare, i es fills.

Hem vist un lladre.

Hem vist els fantasmes

Hem vist es policies

Hem vist que cantaven

Hem vist que li pegaven al cul

Y hem vist Que marejaven en Kevin.

3'B

AULA DE LA MAR

Hem anat a l'aula de la mar.

Hem anat en barca i hem vist posidonies i peixos.

A l'aula hem vist un pop una estrella de mar, peixos i un eriçó

Hem après que a les posidonies abans li deien algues.

Hem apres les parts de la barca: Babor, estribor, popa i proa.

Hem anat al toca-toca i hem mirat on estava la boca de l'estrella de mar i ho hem apres.

També hem tocat els eriçons de mar.

Després hem vist una maqueta que s'omplia d'aigua i vèiem com Mallorca i Menorca se separaven.

Hem vist corms marins i els hem saludats.

Rosa i Camila

L'aula del mar

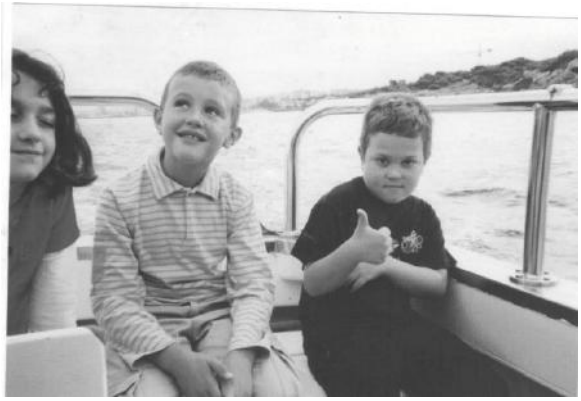

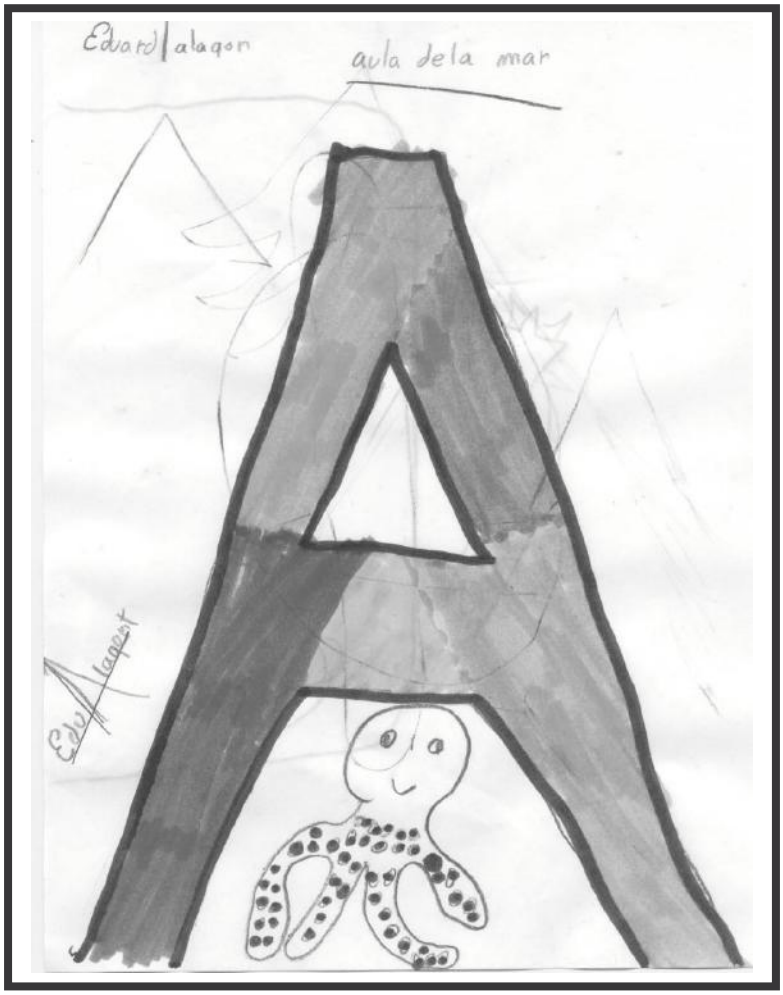
Eduard Alagon
aula dela mar

Endevinalles

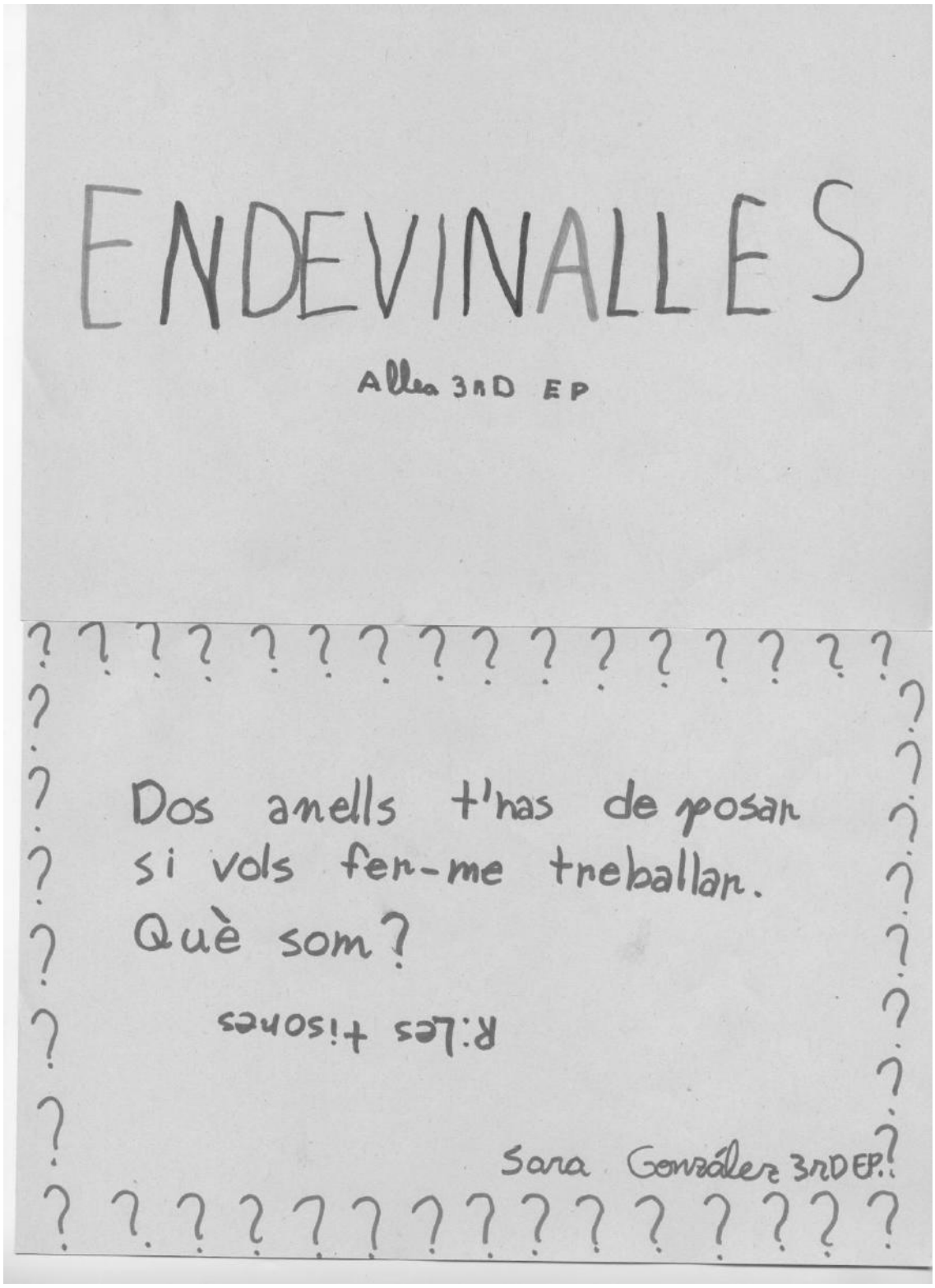

Corre molt i no el veus
gens, i et molesta quan el tens.
Què és?

El vent és la resposta

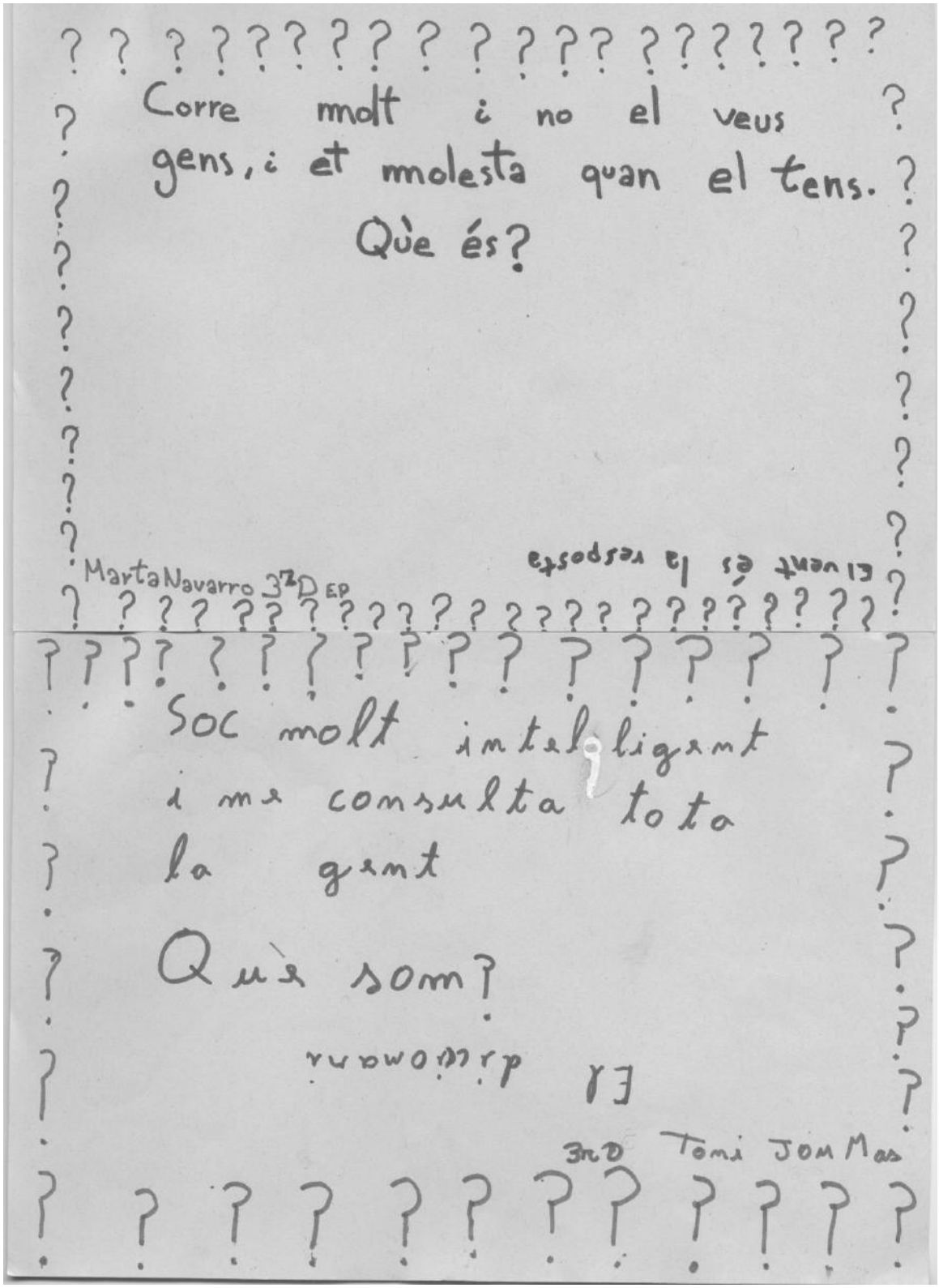

Marta Navarro 3rD EP

Soc molt intel·ligent
i me consulta tota
la gent

Què som?

El diccionari

3rD Toni Jou Mas

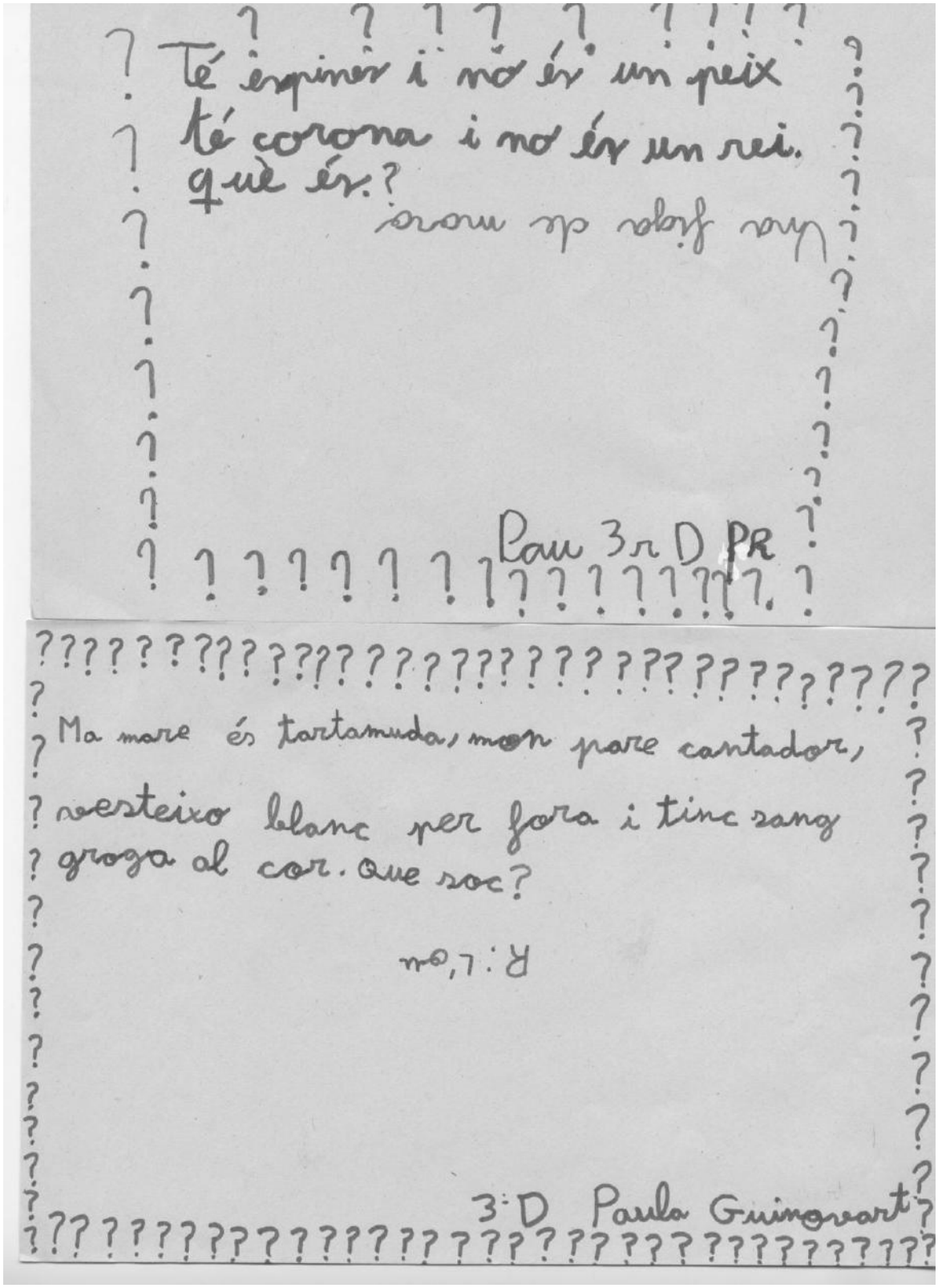
Té espines i no és un peix
té corona i no és un rei.
què és?
Pau 3r D PR
Ma mare és tartamuda, mon pare cantador,
vesteixo blanc per fora i tinc sang
groga al cor. Que soc?
3: D Paula Guinovart

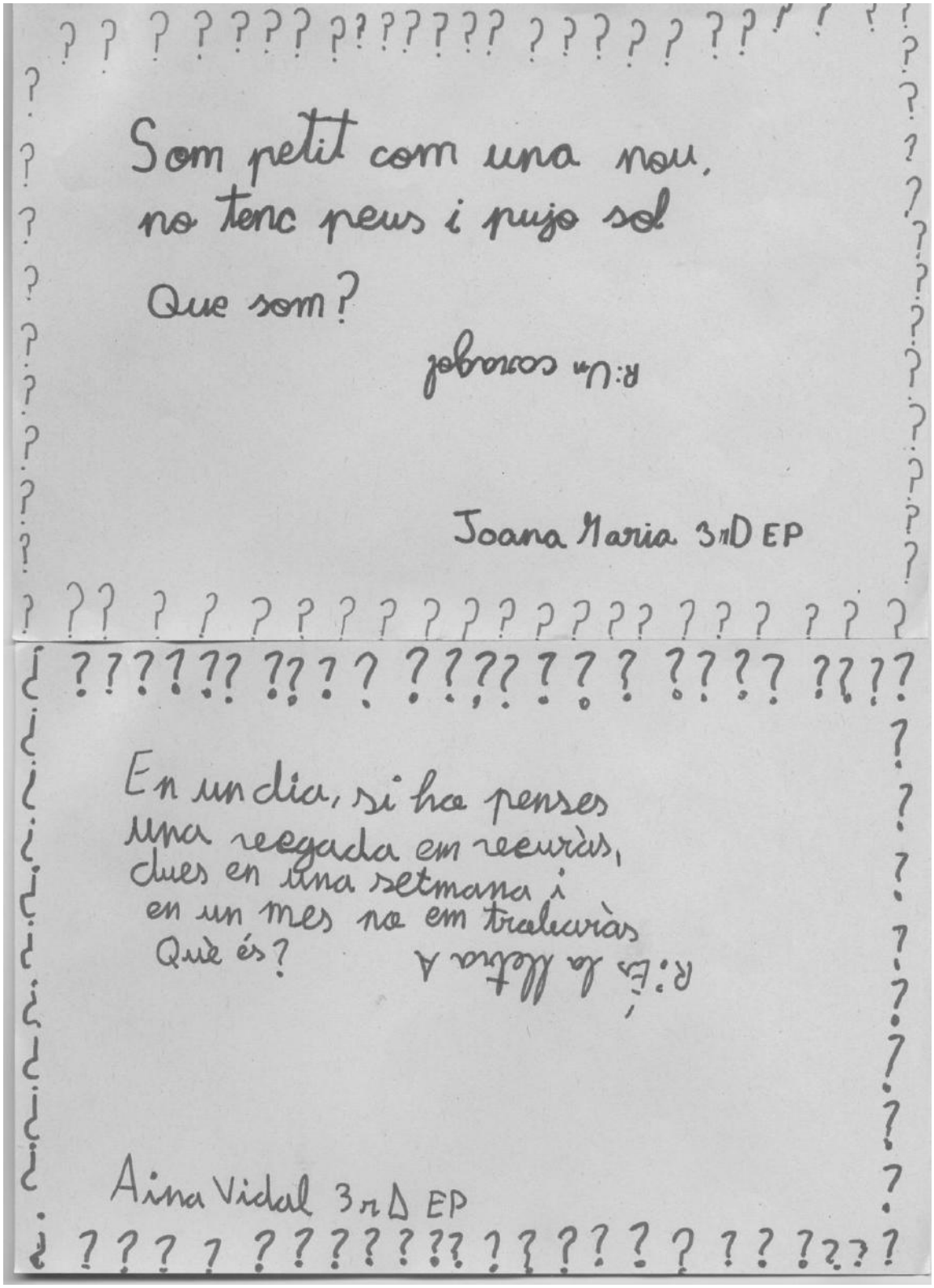

Som petit com una nou,
no tenc peus i pujo sol
Que som?

R: Un caragol

Joana Maria 3rD EP

En un dia, si ho penses
una vegada em veuràs,
dues en una setmana i
en un mes no em trobaràs
Què és?

R: És la lletra A

Aina Vidal 3rD EP

La historia de la gota evaporada

Había una vez una gota que no quería estar en un lago, quería estar en el cielo. Un día, unos niños la cogieron para hacer caldo para una sopa y se evaporó. Por fin estaba en el cielo y todo el tiempo caía y se volvía a evaporar, y así, hacia el cielo del agua.

Pero un día esa gota desapareció y estuvo en el cielo toda su vida.

Después, estuvo mirando cómo las gotas, contentas, subían y bajaban, y después, con ella, estaban en el cielo y ella, estaba contenta.

Colorín,
Colorado
Este cuento,
Se ha acabado

Por Francisco Javier Pujol Arbona 4t D primària

EL MISTERI DELS FITWITXED

En Nick vivia a la casa que hi havia entre la casa del jardí gran i el bloc de pisos gris, al carrer número 169 de l'illa de la gran ciutat.
A la casa del jardí gran, (bé, més que gran era inmens) vivien el senyor i la senyora Fitwitxed, dos vellets molt amables que deixaven que en Nick jugués al seu jardí. Al jardí hi havia tot tipus de plantes, des de les palmeres recobertes de molsa que hi havia al tròpic fins als cactus que vivien a la més extrema calor del desert.
Tot començà quan en Nick jugava al jardí dels Fitwitxed. Trepitjà un forat tapat per la molsa. Aquell forat era un túnel recobert de metall. En Nick caigué en una sala plena d'estranys artilugis. Artilugis metàl·lics, plàstics, de fusta...
Les úniques coses normals d'aquell habitació ere dos armaris, un d´obert amb una bata blanca i un de tancat del qual sortien uns cops irregulars, com si a dintre hi hagués un d'aquells artilugis. En Nick, temptat pel soroll, decidí obrir l'armari, però, quan tenia la mà al pany de la porta, va sentir unes passes. En Nick decidí amagar-se a un armari, però, com que no sabia el que hi havia al dels cops, s'amagà a l'armari de la bata.
Tot seguit entraren el senyor i la senyora Fitwitxed. El senyor Fitwitxed li digué a la senyora, més enèrgic i amenaçador que mai:
- Vés a buscar la bata!

La senyora Fitwitxed era tan vella que anava coixa.
- De pressa! li ordenà.

La senyora, tan de pressa com podia anar, es dirigí cap a l'armari, però el senyor Fitwitxed li pegà.
Ella caigué a terra i el senyor Fitwitxed, que havia agafat un ratolí i l'havia posat en una màquina, no en va fer ni cas.
La senyora Fitwitxed obrí l'armari on hi havia en Nick. A en Nick li pegà un atac de pànic, es posà vermell com un pebrot i li costava respirar.
- Que hi fas, tu aquí? – li digué en to amenaçador el senyor Fitwitxed.

Mentre el ratolí es desintegrava, el senyor Fitwitxed pitjà un botó i en Nick caigué en un parany que conduïa a una sala obscura plena de columnes blanques i amb les parets pintades de negre. Al cap d'un moment, s'adonà que les columnes arribaven fins a l'horitzó. En Nick es parà a pensar en la seva situació, i arribà a la conclusió que el senyor Fitwitxed era un maniàtic inventor que maltractava la seva dona i destruïa ratolins.
- I si pot destruir ratolins, també pot destruir persones, coses fins i tot, el món.-Afirmà una veu.

En Nick es girà, i just darrere seu, hi havia un home prim d'uns 30 anys.
- Qui ets tu?
- Sóc en Toni.
- I com és, que sabies el que estava pensant?
- Sé llegir el pensament.

Sorprès, en Nick digué:
- Hem de rescatar la senyora Fitwitxed. Per cert, com és que has vingut a parar aquí?
- Per la mateixa raó que tu. Sóc carter, duia el correu i vaig descobrir el misteri dels Fitwitxed. Ja fa dos mesos que sóc aquí. He trobat la sortida! Però com que sabia que venies, ho he somiat, vaig decidir esperar-te.
- No em diguis que també ets vident!
- De vegades!
- On és la sortida?
- Segueix-me.

Caminaren durant hores i hores per la sala fins que en Toni s'aturà al davant d'una columna i pitjà un botó del mateix color que aquesta. A l'instant s'activa un mecanisme, la columna es xapà en dos i, del mig, en sortí una escala que pujaba cap amunt. El dos pujaren i anaren a parar a la sala d'estar dels Fitwitxed. En Toni agafà dues cordes i en donà una a en Nick.
En Nick mirà al seu voltant i veié la porta un dels extrems de la corda a la pota d'un armari i l'altre a la pota d´una cadira, de manera que la corda tensa passava per davant la porta.
Esperaren i se separaren fins que el senyor Fitwitxed passà per la porta i caigué a terra.
Automàticament, en Toni fermà el senyor Fiwitxed amb la seva corda, i, amb l´altra corda, en Nick el fermà a la cadira.
- Truquem a la policia?
- I tant!-Digué en Toni.

Trucaren a la policia i li digueren que vingués.
En Nick recordà l´armari i decidí anar mirar què hi havia a dintre. Tot i que no sabia on era la sala, regirà tota la casa fins a trobar l´armari.
Quan el trobà ja no se sentien els cops i obrí l´armari.
- Aaaaaaaaah!-Llançà un crit d´horror.
- Toni, vine a veure això!

A l´armari hi havia el cos del senyor Fitwitxed mort.
En Nick pensà que, si hagués arribat un minut abans, l´hauria pogut salvar.
Això significava que l´altre senyor Fitwitxed era un impostor.

Gabriel Noguera Vich 6è A

Diàleg fantàstic

DIÀLEG

Gelera:- Necessit alguna cosa per poder ser gred!
Electricitat:- Jo et puc ajudar!
Gelera:- I qui ets tu?
Electricitat:- Jo soc l'electricitat, gràcies a ja molte coses funcionen.
Gelera:- Doncs comencem! Però que s'ha de ser?
Electricitat:- Molt fàcil. Tu has d'agafar la terra cuè amb dos pals al final i ficar-la dins l'endoll.
Gelera:- I després que passarà perquè funcioni?
Electricitat:- Ja em ficaré per dins l'endoll i ja gelerà.
Gelera:- Oh! Ja funciona, ara podré ficar el menj a dins!
Electricitat:- Adeu. Fins a un altra!
Gelera:- Adeu. I gràcies!

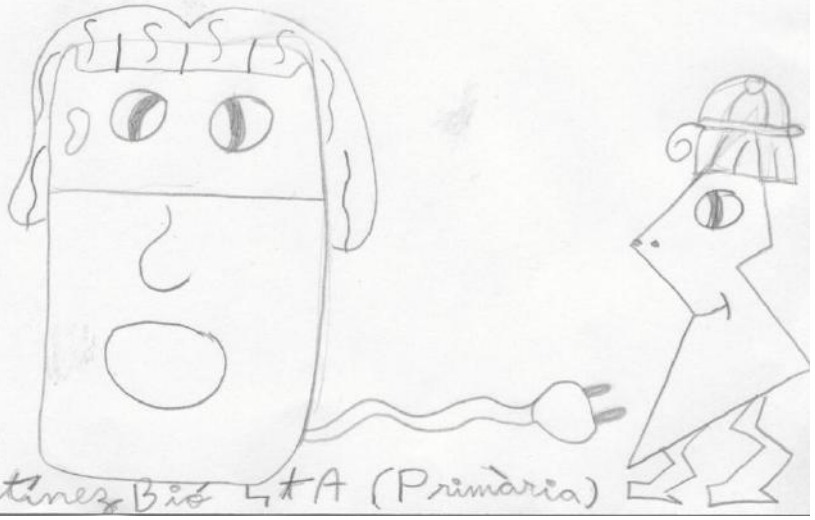

Xavier Martínez Bió 4tA (Primària)

Visita a l'aula del mar

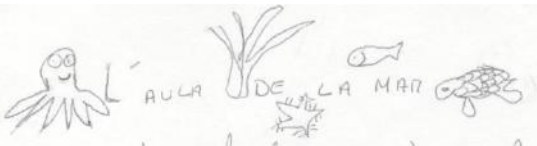

Varem partir il·lusionats de l'escola a les 9'35 i quan varem arribar ens monitores es varen presentar i justament va ser vent, però per sort varem poder sortir amb barca a fer una volta per dins del port. En arribar al moll ens varen explicar coses de la mar molt interessants i després varem anar al toca-toca a jugar hi havia ordinadors, lupes, etc. Ens ho varem passar d'allà més bé.

Margalida
Marena
Carbonell
Serra
4ºB
Primària

la nostra visita a l'aula del mar

ELS PEIXOS

Els peixos que hem vist a l'Aula de la Mar són peixos que viuen a les aigües mediterrànies. Neden i la rapidesa que poden tenir depen de la forma de la seva cua. Si la tenen tancada són ràpids. Si la tenen oberta són més lents.

Hi ha peixos verinosos, i el verí el tenen a les espines punxades que tenen als costats a damunt. Alguns d'aquests peixos poden fer molt de mal quan els perquen.

També hem après que hi ha peixos que neixen femelles i de grossos són mascles. Aquest canvi de sexe va amb un canvi de color o amb unes taques que desapareixen.

Hi ha peixos que perquè no els perquin s'enterren dins l'arena.

Sintis 10
Mireia 5

2n A

Alumnes de 2n Cicle de primària

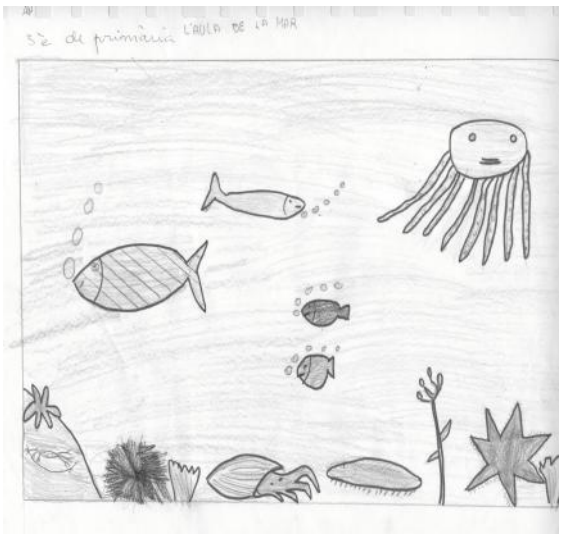

VISITA A L'AULA DE LA MAR

LA POSIDÒNIA

La posidònia fa molts anys només estava a la terra però poc a poc es va anar instal·lant a l'aigua salada del Mar Mediterrani, d'on és autòctona.
La posidònia sols creix un centímetre cada any.
Per les fulles i la tija hi ha uns caragolins microscòpics que es diuen epífits i quan es seca la posidònia els epífits formen l'arena.
Les fulles seques de la posidònia van rodant per la platja i formen bolletes.
La posidònia sols pot viure fins uns cent metres de profunditat.
La posidònia dona oxigen a l'aigua perquè els animals hi puguin viure.
Moltes persones es pensen que, les posidònies són algues però no ho són. Són plantes amb arrel, tija, fulles, flors i fruits.
La posidònia està protegida perquè els pescadors quan tiraven l'ancora arrancaven aquesta planta i estava a punt de desaparèixer.
La posidònia té flor i per tant té fruit.
Aquest fruit s'anomena oliveta del mar.

Contes de 4t D de primària

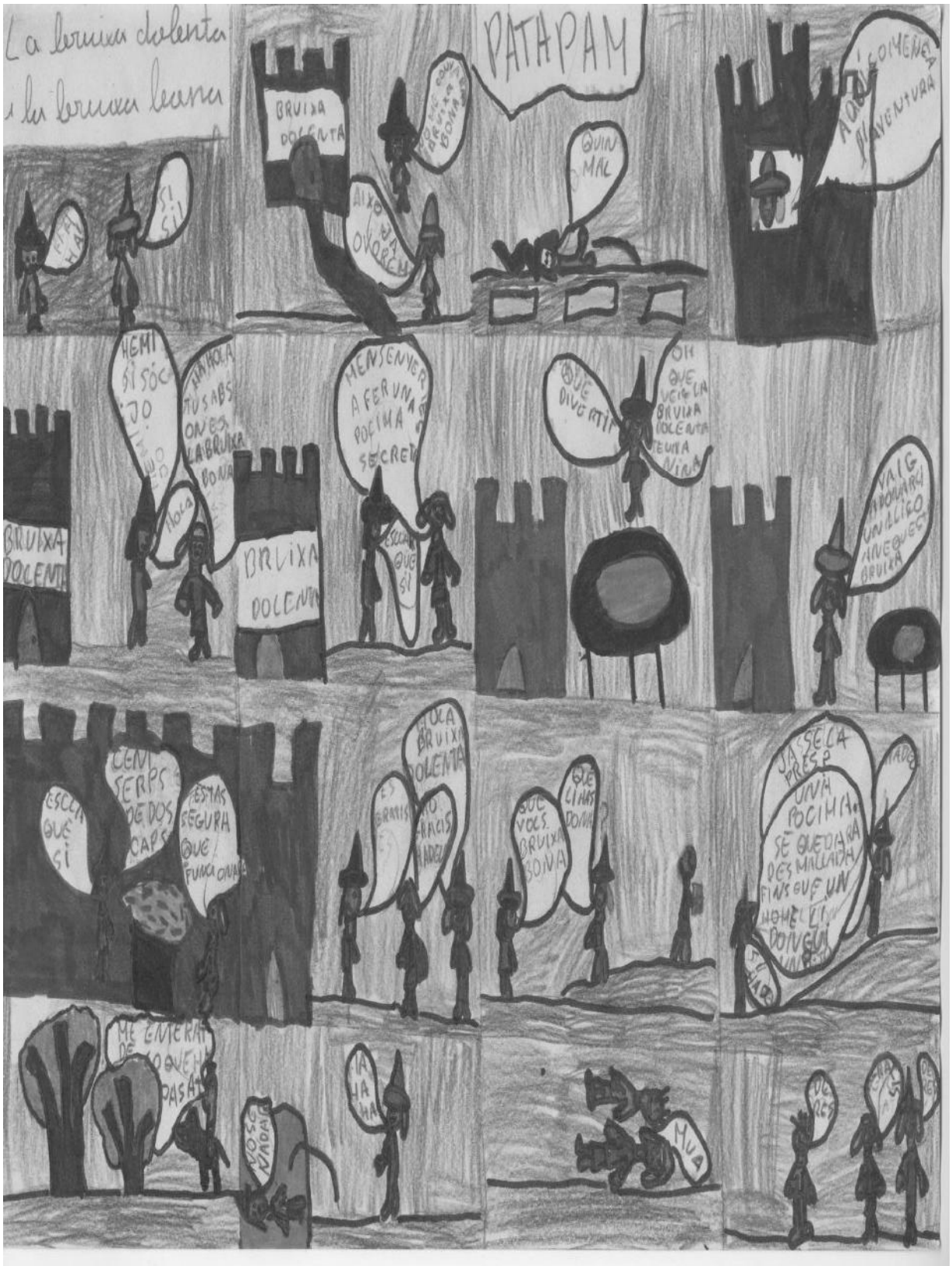

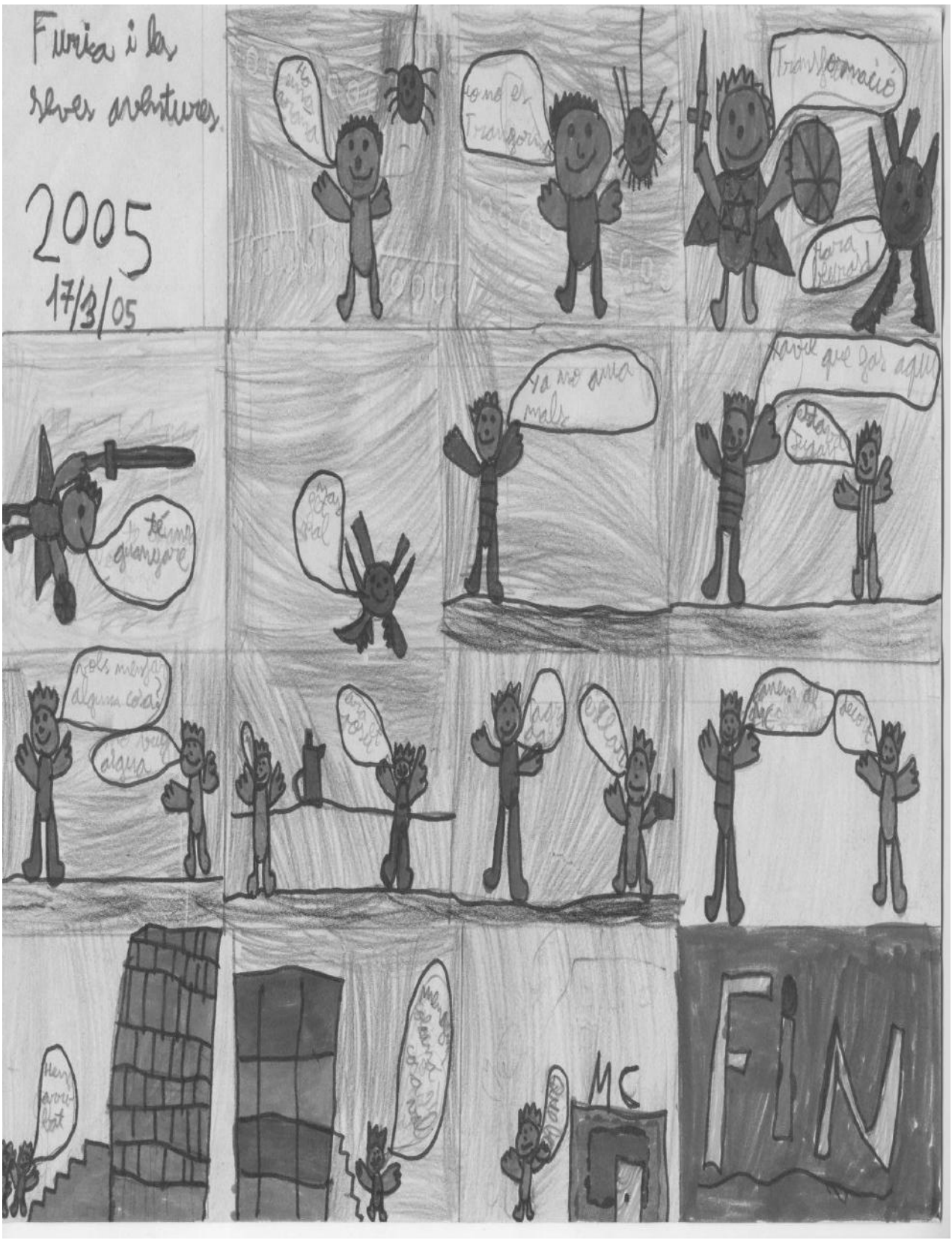
Furia i les seves aventures.
2005
17/3/05
Transformació
Ya no ama mals
MC
FIN

Còmics

C.I.D.E.
Una historia de PERROS
Llinatges Ariadna y Rebeca
Grup 6E
Núm. 2
Dos perros iban paseando y...
tengo que decir mis sentimientos
Bla Blá Blas
Te Tengo que decir...
mec
je je je
Tu primera
vale
Noo
Wanteo
IB.05019.PH
la Tengo que rescatar
Jo... que asco
me voy a subir por el conducto de ventilación
Socorro
Venga guapa,... ven conmigo
Aish... como cuesta
menos mal
¡Ya voy!
Tachan
fash
Salvame, que este es un asqueroso... ¡jope!
Grrr
¡¡Pof!!
Te lo mereces
¡GRACIAS!
Fin

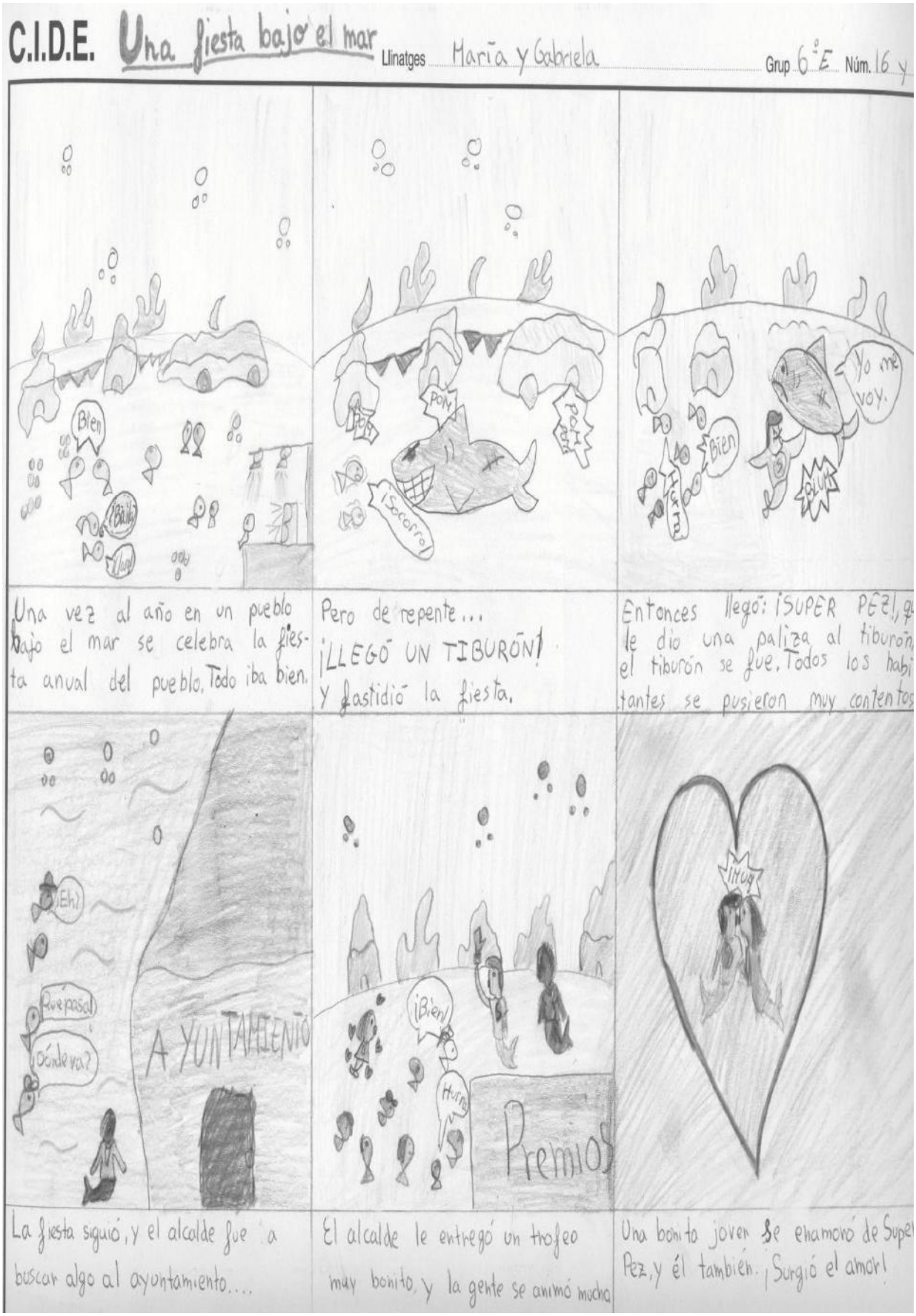
C.I.D.E. Una fiesta bajo el mar
Llinatges María y Gabriela
Grup 6º E Núm. 16 y
Bien
¡Socorro!
Yo me voy.
Bien
Una vez al año en un pueblo bajo el mar se celebra la fiesta anual del pueblo. Todo iba bien.
Pero de repente... ¡LLEGÓ UN TIBURÓN! y fastidió la fiesta.
Entonces llegó: ¡SUPER PEZ!, q le dio una paliza al tiburón, el tiburón se fue. Todos los habitantes se pusieron muy contentos
¿Eh?
¿Qué pasa?
¿Dónde va?
AYUNTAMIENTO
¡Bien!
Premios
La fiesta siguió, y el alcalde fue a buscar algo al ayuntamiento....
El alcalde le entregó un trofeo muy bonito, y la gente se animó mucho
Una bonita joven se enamoró de Super Pez, y él también. ¡Surgió el amor!

Viatge en globus

Els alumnes de primària

Vàrem gaudir d´un matí meravellós

Els més agoserats s´atreviren a pujar al globus

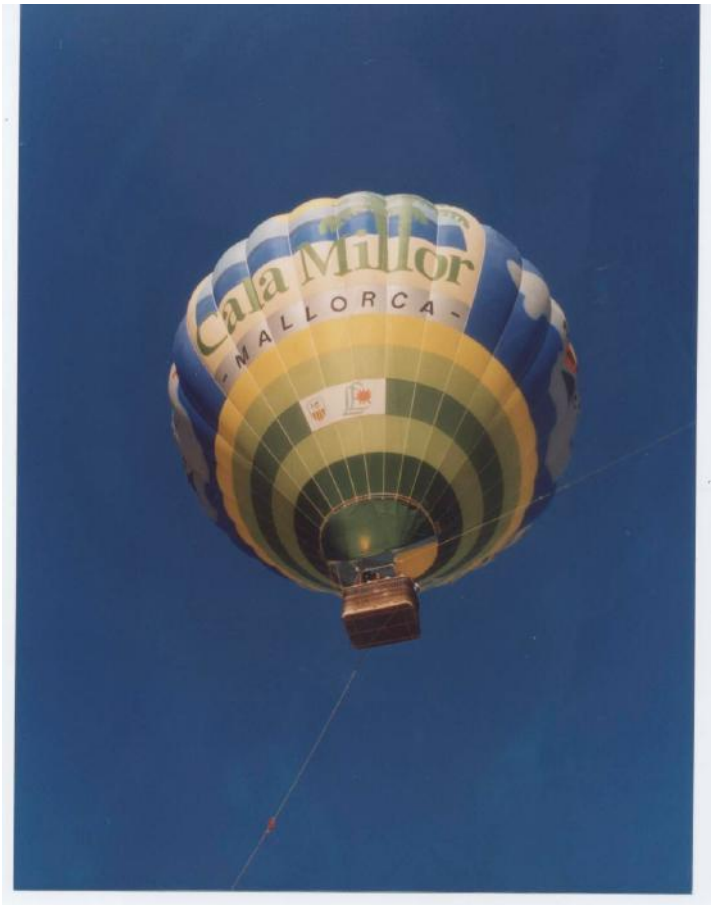
Cala Millor
MALLORCA

Cala Millor

Transferència de materials

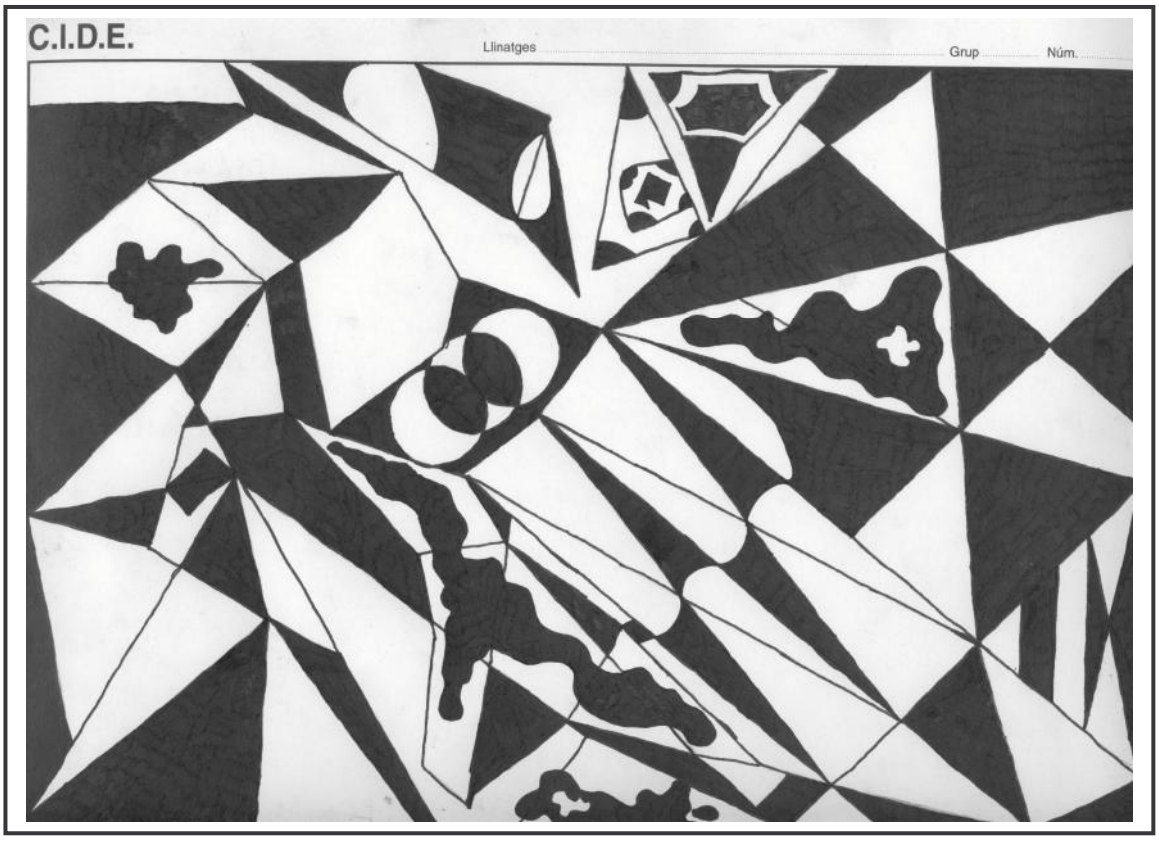

Fernando Martínez Segade 1r ESO B

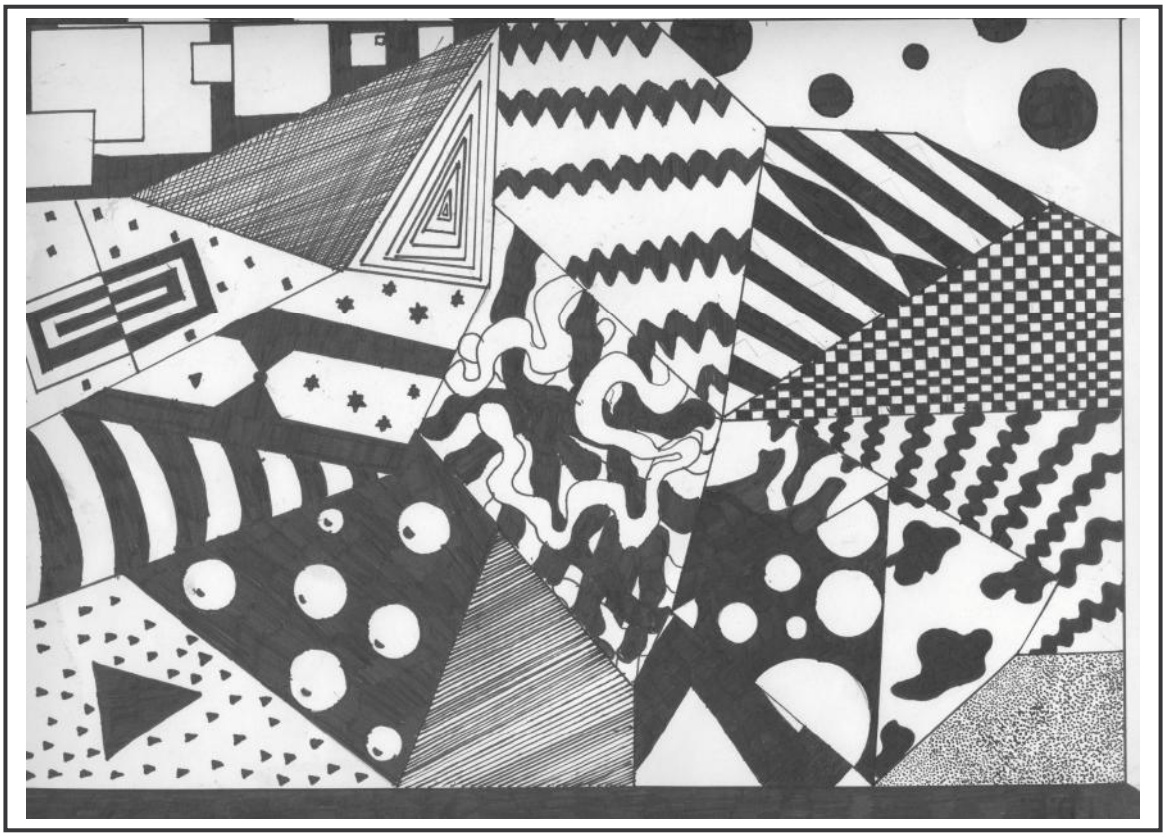

Cristina Rodríguez 1r ESO B

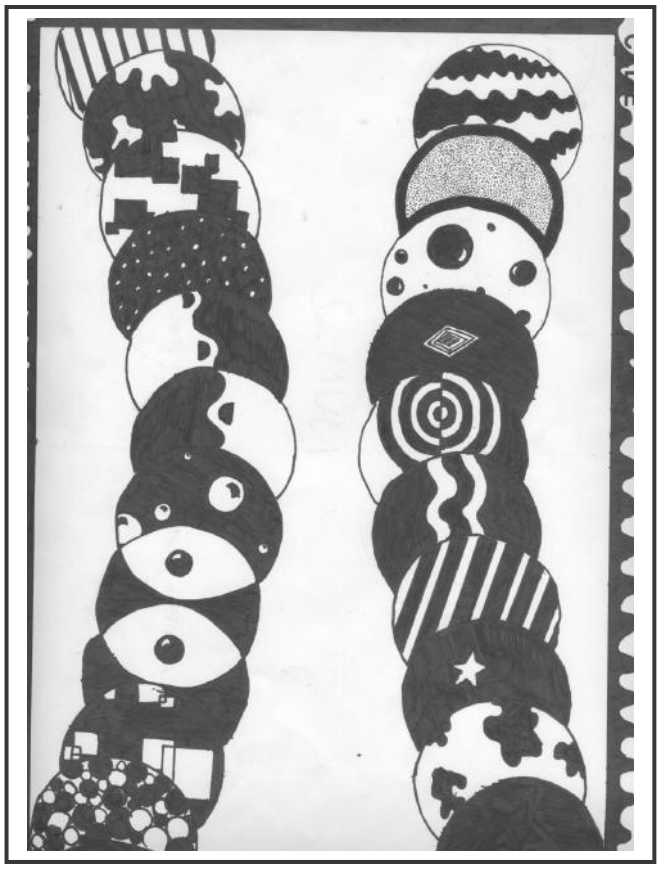

Aida Pons González 1r ESOB

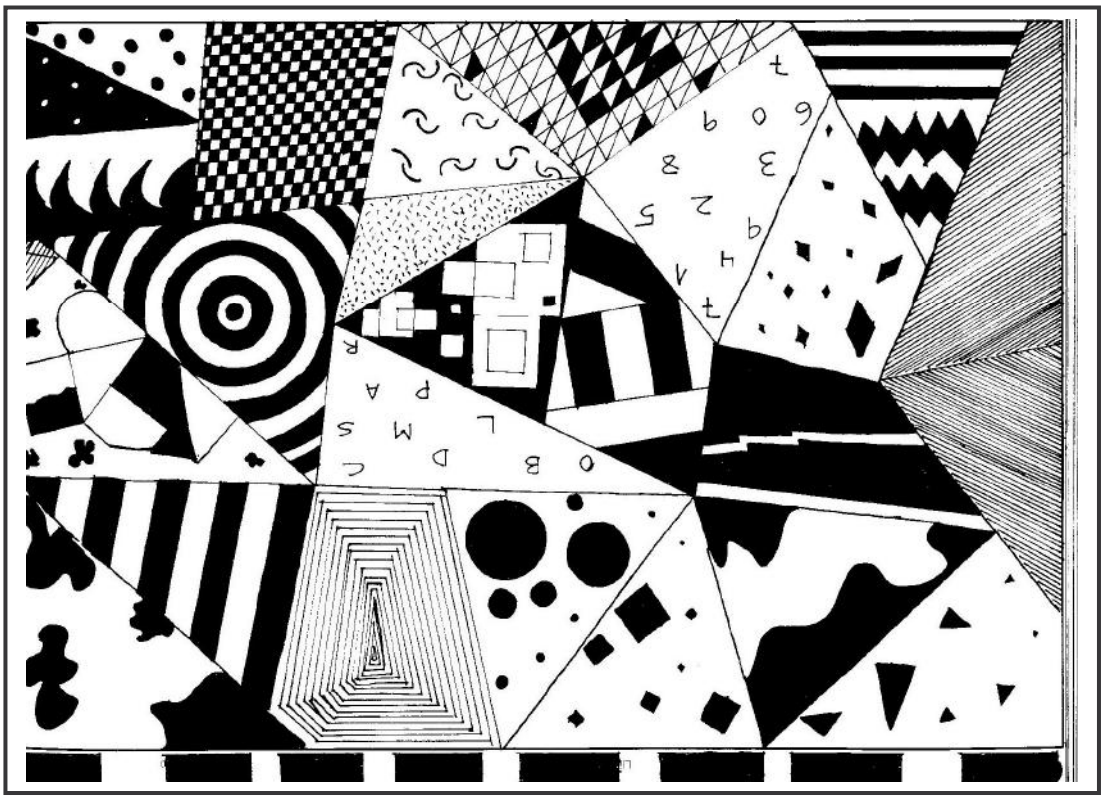

Mª Antònia 1r ESO B

Cal·ligrames

Cal·ligrames

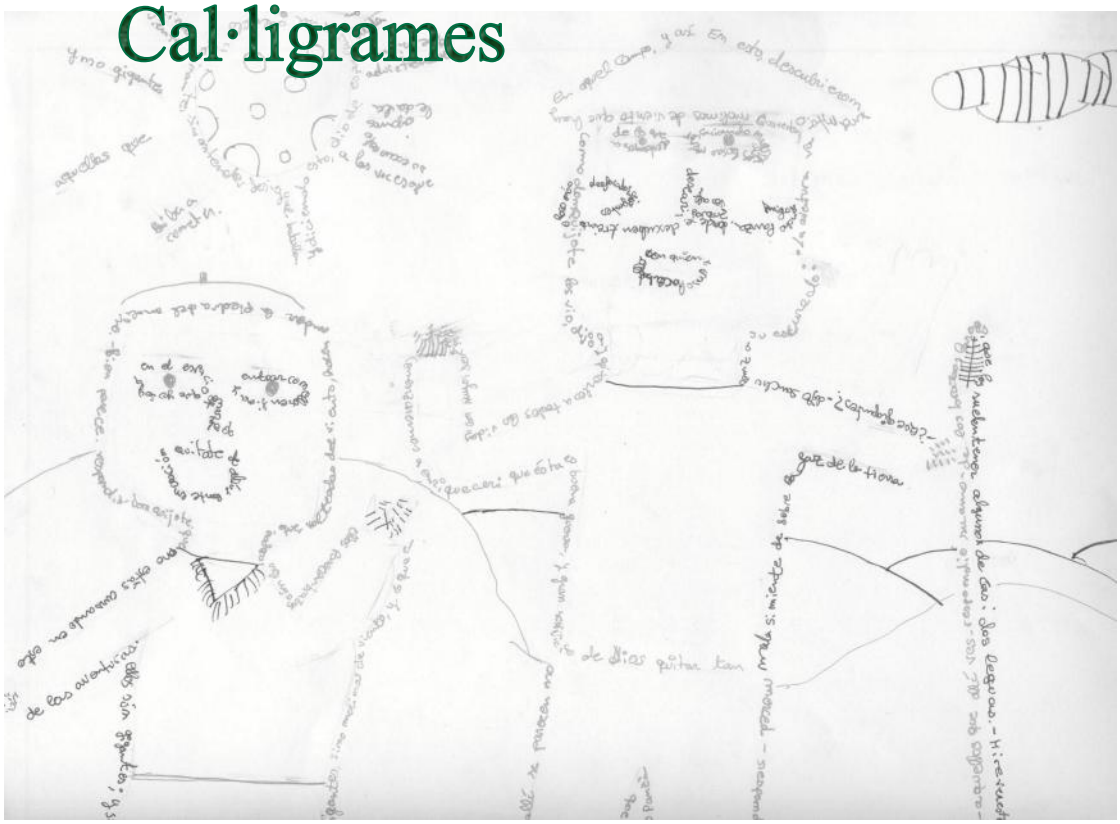

Guillem Caballero Aycart 1r ESO B

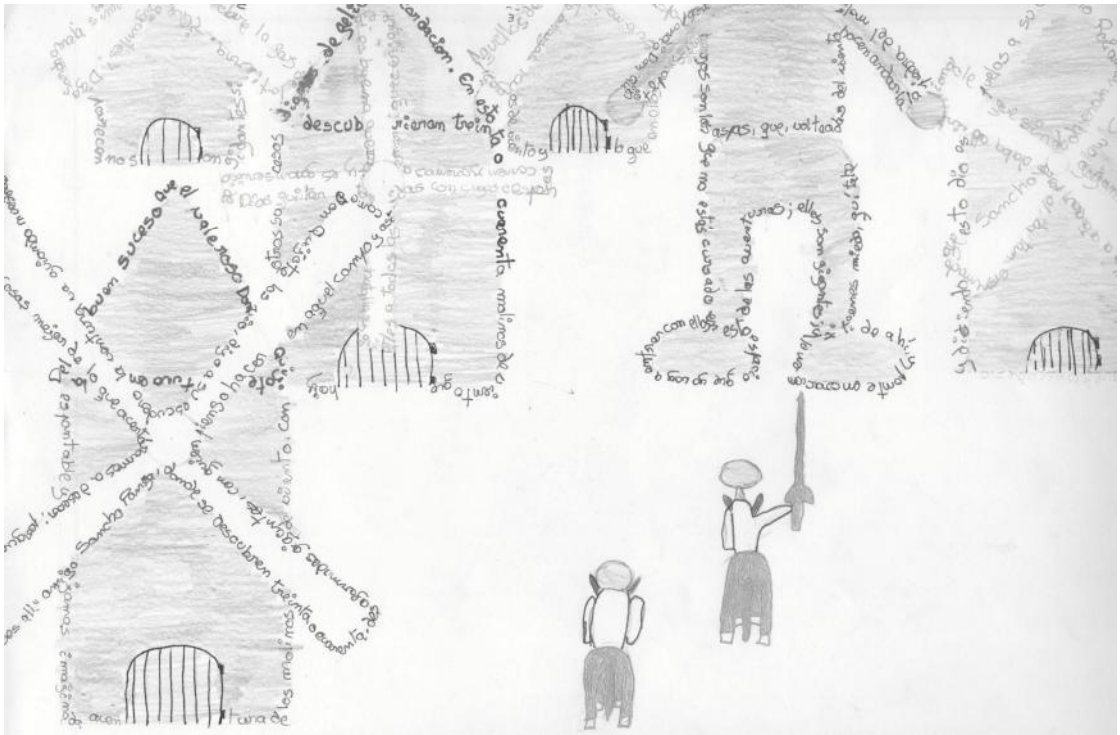

Disc màgic

El moviment (1r ESO):

La creació del moviment aparent:

Irene Pérez Incinillas 2n ESO A

Sara Gil Ribas 2n ESO A

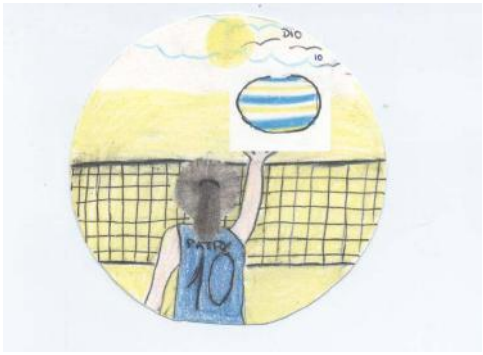

Patricia López Caldera 1r ESO D

Els nins maltractats

Els nins maltractats pels seus companys sofreixen molt psicològicament. De vegades, aquest tipus de patiment psicològic causa aïllament cap als seus companys i cap a la seva família.

Fa poc, un jover al·lot basc es va suïcidar per aquest mateix motiu.

Aquests nins sempre són a prop dels professors. Són els primers o els últims a sortir de la classe per no trobar-se amb els altres nins. Els companys es riuen d´ells.

No li conten el seu problema a ningú, ni als professors ni als seus pares. Viuen la seva angoixa en solitud. Hem de fer un esforç entre tots perquè això no passi més!.

Marc Cabot Marce 1r ESO D

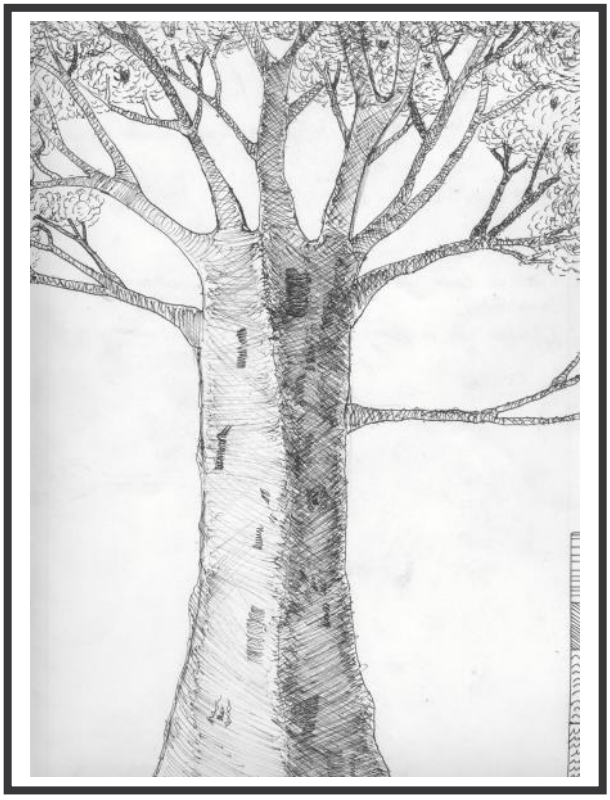

Cristian Díaz Martín 4t ESO

Departament de tecnologia

El passat mes de novembre els alumnes de 2n d´ESO realitzaren una visita tècnica a la Griferia Buades de Binissalem.

A continuació podem veure alguns dels treballs realitzats.

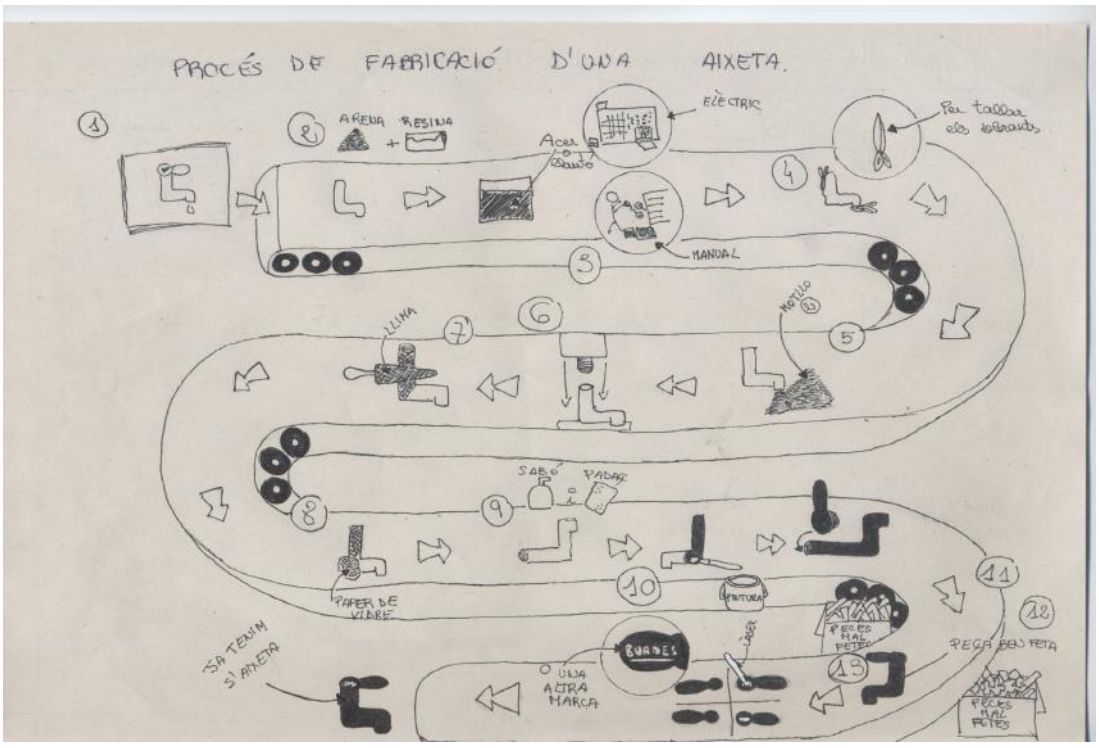

Laura Mas 2n ESO A

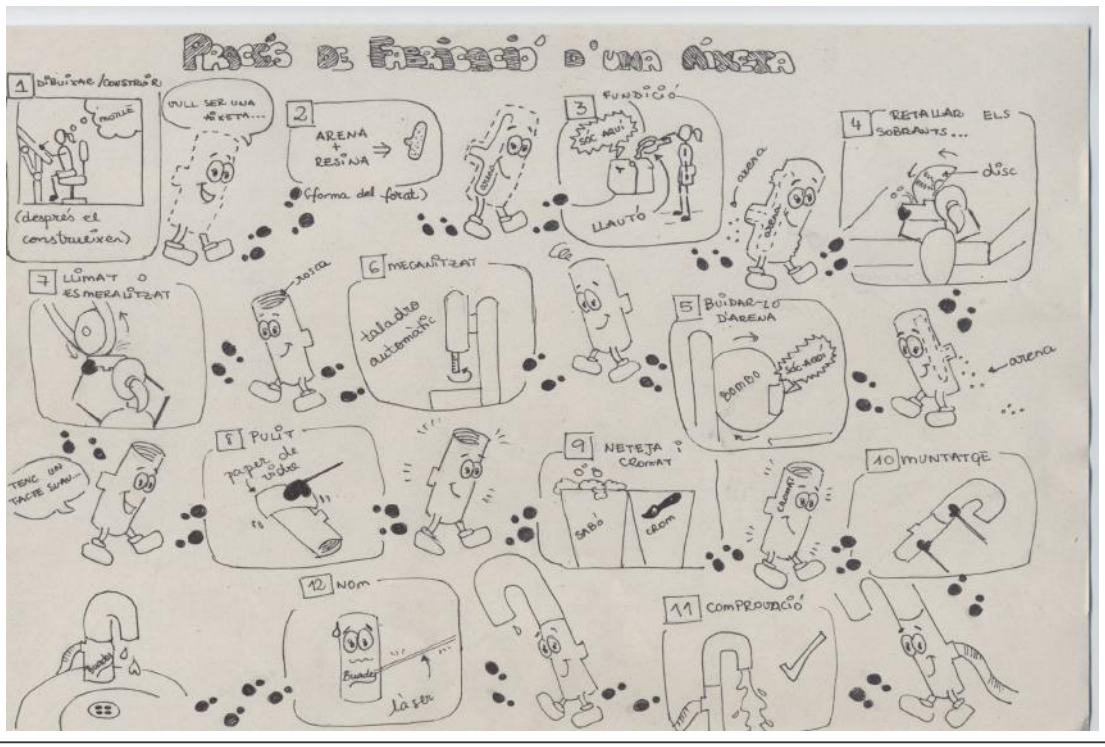

Sara Gil Ribas 2n ESO A

REUTILITZACIÓ DE MATERIALS

Un dels problemes de la societat actual és l'increment de residus generats per habitant. Per tal de donar solució, cal prendre´n consciència i fer una bona gestió d'aquests residus. S'ha de tenir en compte la regla de les tres erres: Reduir, Reutilitzar, Reciclar

Els alumnes de 3r d'ESO han reutilitzat materials com cartrons, plàstics, llaunes, fustes... per dur a terme alguns dels seus projectes.

Fent una síntesi del qüestionari que es va passar als alumnes de 2n i 3r d'ESO sobre l'obra de teatre que Miquel A Barceló va presentar dins l'aula, concretament quatre històries extretes de diferents autors- Truman capote, Paul Auster,...- adaptades per a la seva representació, volem fer arribar als lectors de la revista CIDE algunes conclusions a les quals, comunament, han arribat aquests alumnes.

Les històries tracten quatre temes: els maltractaments que reben molts estudiants per part d'altres companys de classe, els mals hàbits a l'hora de menjar, el racisme i la pobresa

De tots aquests temes, ben propers tots a les diverses realitats dels nostres alumnes, i, per extensió, a molts de joves, n'hem seleccionat alguns cometaris que ens han semblat ben interessants i que posen de manifest que han entès cada una de les històries.

La primera els va fer pensar en una evidència ben propera, diària i, en moltes ocasions emmudida; un problema que, des de les escoles, s'intenta solventar. La segona els va apropar moltíssim la seva pròpia realitat. Molts d'ells ho viuen en primera persona i, el que crida més l'atenció, la majoria entén que és millor menjar de tot amb mesura, però llavors no ho fan.

La tercera els va confirmar una vegada més el que ja sabien: hi ha racisme! Alguns majors l'estenen als joves i, sovint sense adonar-se´n, protagonitzen escenes com la de la història. Ja és bo, que s'adonin de la inconsistència del racisme...

La darrera els va fer reflexionar sobre la importància que té sentir-se acompanyats en els moments més adversos de la vida. En aquest cas concret, la pobresa s'impregna d'alegria quan, tot i les mancances, hi ha unió familiar. Aquesta és la vertadera celebració.

Per conclure amb el qüestionari, se'ls va demanar que comentassin el tractament que dóna l'actor als diferents personatges

Tot seguit reproduïm fidelment el que ells han dit.

"Els canvis d'un personatges als altres estan perfectament fets".

" La dicció és molt bona. Quan canvia d'un personatge a un altre, canvia la veu, l'expressió de la cara, els moviments del cos, ..."

"L'actor s'introdueix molt bé dins cada personatge i això em va encantar".

"Es posa a la pell dels diferents personatges i m'embadalia amb cada un d'ells".

" Cada personatge està molt ben retratat i interpretat".

"Cada canvi de personatge anava acompanyat dels canvis de moviments, dels canvis de fesomia...Les veus que posava a cada personatge et feien viure les històries molt directament".

Enhorabona, Miquel!! Has aconseguit engrescar un munter d'al·lots d'ESO, i la tasca no és fàcil. Això s'ha de repetir.

Don Quichotte de la Manche et les géants

Narrateur: Don Quichotte de la Manche et Sancho Panza sont dans la campagne

Don Quichotte: Sancho, regarde! Des géants!

Sancho: Non, ce sont des moulins.

Don Quichotte: Pas du tout, ce sont des géants. Un chevalier courageux a l'obligation de lutter contre eux.

Sancho: Non, c'est de la folie!

Don Quichotte: Un chevalier courageux doit faire son devoir.

Narrateur: Et Don Quichotte de la Manche court vers les moulins.

Sancho: Comment vous sentez-vous?

Don Quichotte: mon orgueil est mort !

Dans la maison de Don Quichotte

Narrateur: Don Quichotte de la Manche et Sancho Panza sont dans leur maison.

Don Quichotte: Mon Dieu, Sancho : quelle raclée m'ont donné les géants!

Sancho: Pas du tout ! Pas des géants ! Ce sont des moulins.

Domestique 1: Du vin ?

Domestique 2 : Tout va bien?

Don Quichotte: Oui, merci,

Don Quichotte: Vraiment, tu crois que ce sont des moulins??

Sancho: Bien sûr, ce sont des moulins!

MATEU PERPINYÀ 3 ESO A

Une petite comédie

À droite, il y a Robert, un garçon et une fille qui s'appelle Paulette.

- « Bonjour, Paulette !
- Salut, Robert ! Comment ça va ?
- Heu ! Pas très bien.
- Pourquoi ?
- C'est compliqué à expliquer.
- Deis, robert, c'est à cause de Laure ?
- …
- Oh, la, la ! … Et bien, tu n'es pas allé chez elle ?
- Si, mais elle n'a pas ouvert la porte ! (Robert est triste.)
- Vraiment, je regrette pour toi.
- Qu'est-ce que tu fais ?
- Robert, tiens, c'est pour toi.
- Qu'est-ce que c'est ?
- Un chien. Il est pour toi.
- Merci beaucoup ! Tu es ma meilleure amie !
- Au revoir !

Adrián Contreras - 3r ESO

Le cancre

Il dit non avec la tête
mais il dit oui avec le cœur
il dit oui à ce qu´il aime
il dit non au professeur
il est debout
on le questionne
et tous les problèmes sont posés
soudain le fou rire le prend
et il efface tout
les chiffres et les mots
les dates et les noms
les phrases et les pièges
malgré les menaces du maître
sous les huées des enfants prodigues
avec des craies de toutes les couleurs
Il dessine le visage du bonheur.

Jacques Prévert

Et d´autres poèmes "à la manière de Jacques Prévert" :

Le chouchou de la maîtresse

Il ne fait pas ses devoirs
il n'étudie pas pour ses examens
mais le prof ne le punit pas
Il est paresseux
très, très paresseux
mais le prof ne le gronde pas
on le déteste
et quand il sort,
ou l´ignore:
Ses copains et ses copines,
Son frère et ses sœurs.
Les élèves lui lancent des boules de papier
quand il écrit au tableau ! Les larmes aux yeux,
Il demande de l´aide au professeur.

Daniel Mulet, Étienne Suau, Serge Cerezo,
Jean Cardell et Nicolas Tomas
4t ESO

Le zizou

Il dit oui au Madrid
mais il dit non au Lyon
il dit non à la sélection

mais c´est un champion
il est chauve
ou le regarde
et toutes les feintes sont permises
soudain il fait une merveille
et il fait tout
les passes et les shoots
les penalties et les fautes
les corners et les buts
malgré les menaces de DeRemon
avec l´appui des supportes
et les étoiles du Madrid
ils gagnent tous les matchs difficiles
la lige et la champions' ligue.

Marcel Suárez, Yvan Molina,
Joseph Michel García et Emmanuel Sard
4t ESO

Le fortiche

Il répond à tout ce que le professeur demande
Mais il ne parle pas en classe.
Il dit oui au professeur
il dit non au cancre
il sait répondre
et tous les problèmes sont faciles
soudain une idée lui passe par la tête,
il lève le doigt
et les élèves le huent
il pleure pour tout
et il rapporte au professeur,
le professeur se fâche contre les élèves
le fortiche est aigri
mais quand il sera grand
Ce sera le chef
De tous les cancres.

Fernand Rosa 4ºD, Françoise Cifre 4ºD,
Christian Ferrer 4èE et Marie Christine Llecha 4èC

Le rebelle

Il dit non à l´école

mais il dit oui à la rue
il dit oui à la délinquance
il dit non à l´éducation
il est assis
devant le directeur
qui lui donne des conseils
qu´il n´écoute pas
du coup il se fâche
et jette tout
les bics et les cahiers
les règles et les livres
les archives et les documents
malgré les avis du directeur
les menaces de ses parents
les papiers d´expulsion
il pense qu´il a de la chance
mais en réalité
c´est le chemin du malheur

Jean Bosco, Béatrice Bauzà,
David Bordoy, et Anne Torres
4è ESO

No hay más camino que el silencio

El cálido sol del verano abrasa toda la ciudad de Palma, como de costumbre. Los pájaros cantaban alegremente en las afueras, donde se encontraban cultivos dorados y resplandecientes. Pero esta alegre melodía, hoy no me acompañaba en mi camino. Yo sólo me dejaba llevar por la multitud hasta mi destino. Todos acompasados, de luto, con grandes ramos de flores; caras, muchas caras gimoteando en silencio; y un coche, un coche fúnebre que marcaba el paso de la comitiva.

En brazos de esa gente, acolchado en esa caja sin salida, perdiéndome en la oscuridad, muriendo cada vez más y más en esa soledad, en ese silencio... Recuerdos... los recuerdos eran lo único que me salvaba de mi propia muerte... ¡pero qué recuerdos!, si lo único que sentía era ira y dolor; buscaba venganza, pero no sabía bien el porqué de mi odio... solo el viento que silbaba al penetrar dentro de las grietas del ataúd, me ayudaba a recordar muchas cosas... la familia, los amigos, las aventuras, los momentos junto a la gente que aprecio... es decir, los felices momentos de mi vida que el cual destino me había quitado.

Mi infancia, dulce etapa de la vida, fue breve, con poca libertad, pero muy bella, con mucha diversión. Es etapa en la que empiezas a sacarle el jugo a la vida... sabías que podrías jugar cada día, ir a las fiestas de tus amigos, ir a la guardería, crecer y, a cada instante, saber que vas a llegar lejos y que conseguirás tu objetivo... etapa que se desvaneció como un grano de arena que se arrastra con el viento. Pronto; demasiado pronto se terminó esta etapa... Otra vez desperté en la realidad, habíamos llegado al cementerio y dos hombres me cogieron y me llevaron paso a paso dentro de ese siniestro lugar... ¡Qué sería de mí!; de vivir alegremente a dejar todo eso que amaba... ¡eso no era vida! El regalo que Dios me había dado, alguien me lo arrebató y ya no podría volver a sentir la brisa del aire rozando mi cara, ni el curioso efecto que causan las gotas de lluvia al chocar con mi piel... ya no...

Pensar que a los 18 años estuve en mis últimos momentos de vida... etapa adolescente, caprichosa y llena de nuevas sensaciones nunca antes probadas... Era libre, feliz; y de pronto volví a aquel día...

Otra vez volví a despertar de los pocos recuerdos que aún permanecían frescos en mi mente. Los dos hombres apoyaron mi ataúd en el suelo y empezaron a bajarlo; poco a poco me iba hacia abajo, donde la oscuridad penetraba dentro de mí y me alejaba de ésos que tanto queria...¡Qué sería de mí! pensaba continuamente...y por fin, lo vi todo claro.

Una fría imagen recorrió toda mi cabeza, entonces me estremecí al ver la verdad, lo ocurrido...En la autopista. Ese día yo iba de camino a casa, en moto. Era un día lluvioso y tenía la vista nublada. La carretera cada vez se hacía más larga...de pronto, mis ojos quedaron cegados por el fuerte rayo de luz que impactó en mi pupila. Era un coche que se había adelantado y, rápidamente, sin tener nada de tiempo para reaccionar, me llevó por encima. Lo último que rondó por mi cabeza fueron múltiples imágenes de mi vida, pasando a toda velocidad. No tuve tiempo de revivir aquellos momentos tan preciados. Una cristalina gota de mi ojo, brotó por mis mejillas, como las gotas del rocío de la mañana sobre las flores. Salí volando de la moto y me golpeé con el suelo de la autopista.

Morí al instante...

Lo dejé todo ese día, lo abandoné todo...y ahora me iba para siempre dentro de ese profundo agujero oscuro que aguardaba mi silencio y mi soledad; pero, sobre todo, mis recuerdos que aún permanecían allí. Estaba todo predicho...todos teníamos algo en común; el destino, y ése era el silencio, es decir, la muerte.

Ariadna Vidal Borrás 3ºESO A

NO HAY MÁS CAMINO QUE EL SILENCIO

Tras noches de insomnio y pesadillas, he decidido contar esta triste historia, el motivo de esta decisión se sucede a semanas de inseguridad. Pues, como dije antes, padezco de insomnio, éste me puede, me cansa y necesito descargar todos estos pensamientos que me guardo y me amargan, desde el día del terrible suceso. No se si mi amigo Víctor, protagonista de esta historia, está en desacuerdo, pero esté o no ya he tomado una decisión y no me voy a echar atrás, así que, allá voy:

Víctor era un chico amable, responsable, fiel a sus amigos y generoso; aunque era muy tímido, por eso no tenía muchos amigos, pero los pocos que lo conocíamos, entendíamos el valor de su amistad. Éramos cuatro, siempre cuatro: Pablo, Cristina, Víctor y yo ("los cuatro fantásticos" nos llamaban en el instituto). Pablo, un chico grande, corpulento y manazas, todo y tener las características propias de un matón, estaba hecho un sentimental y odiaba la violencia. Otra componente del grupo era Cristina, una chica simpática, alegre y guapa, o así la consideraba yo. He de reconocer que hubo una temporada en que no podía quitármela de la cabeza, no pensaba en otra cosa que en sus grandes ojos azules, su preciosa sonrisa y sus tentadores labios, llegué hasta el extremo de no poder hablar con ella, ya que, cuando se me acercaba, mi corazón se aceleraba, empezaba a sudar y enrojecía. Hasta que un día me paró al salir de clase y, sin decir nada, me llevó a su lugar favorito: el lago que se encuentra detrás de la vieja urbanización. Allí, lo recuerdo con toda claridad, me cogió las manos y, después de unos segundos que se me hicieron eternos, me besó. Después de unas semanas de salir juntos, decidimos dejarlo, porque cada vez nos distanciábamos más del grupo. Y yo, bueno, soy un chico normal, o así me considero; mis amigos y, básicamente, los que me conocen me suelen describir como un chico amable y chistoso, aunque también dicen que soy muy entusiasta y cabezota.

En el período que acabo de contar en que Cristina y yo salíamos, que duró escasamente tres semanas, en éste el grupo se fue distanciando, sobre todo Víctor, que se había vuelto muy solitario y reservado. Así que decidimos averiguar la razón y animarle. Planeamos una excursión el sábado siguiente. La excursión consistía en subir un pequeño monte situado en las afueras de la ciudad. Habíamos quedado temprano, para recorrer el máximo por la mañana y al mediodía, comer debajo de la sombra de algún árbol; después de la comida, descansaríamos un rato y, a la tarde, montaríamos las tiendas de campaña para, ya en la noche sentarnos alrededor de una lumbre y contar historias de terror. La excursión empezó muy bien, todos llegamos puntuales, la ascensión a la montaña se nos hizo un poco pesada, sobre todo para Víctor, pero aún así parecía pasárselo bien, se le veía animado y contento. A la hora de comer, Pablo y yo decidimos averiguar qué había hecho Víctor las últimas semanas, así que le preguntamos. Su cara cambió de repente, tomando un aire de tristeza y desesperación, utilizando su gran habilidad para el diálogo, consiguió cambiar de tema rápidamente. A la noche, una vez montadas las tiendas y encendida la hoguera, nos sentamos alrededor de ésta y comenzamos a contar historias. El primero en empezar fue Víctor, que como era de suponer, contó una historia de miedo magnífica. Recuerdo que aquella noche no conseguía dormirme, pensando en la historia que nos había contado Víctor hacía un rato y en la cara que había puesto a la hora de comer, cuando le habíamos preguntado Pablo y yo.
Una semana después de la excursión, Víctor parecía más contento, aunque en algunos momentos entristecía terriblemente y muchas veces desaparecía sin dejar rastro, no sabíamos dónde se metía y cuando desaparecía nunca le encontrábamos. Aún desconocíamos lo que le había pasado las semanas en que Cristina y yo salíamos. Yo relacionaba sus misteriosos derrumbamientos con lo que sucedió aquellas semanas . Siempre que le preguntábamos algo acerca de él, "¿Qué has hecho las últimas semanas? ¿Te encuentras bien? ¿Qué te pasa Víctor?..." cambiaba de tema rápidamente así que Cristina y yo decidimos espiarlo después de las clases.

Al acabar las clases Víctor salió corriendo y nosotros detrás, a una distancia prudente. Se dirigió hacia el bar del Jamaicano, un viejo amigo de mis padres, amable pero algo pesado. Una vez allí Víctor entró y se sentó con un hombre, el hombre era un poco extraño, ya que a pesar de verano llevaba un abrigo negro, un gran sombrero y una bufanda gris que le cubría toda la cara, pero lo más extraño fue que aquel hombre parecía llevarse bien con Víctor. Cristina y yo decidimos entrar. Una vez dentro me dirigí al Jamaicano y le pregunte por aquel hombre de aspecto tan extraño. Me dijo que ya hacia unas semanas que venía al bar y se sentaba con Víctor. Después de un largo tiempo observándoles el hombre le dio una bolsita llena de pastilla muy sospechosas. Luego el hombre se levantó, se inclinó hacia Víctor y le abrazó fuertemente, esto no es sencillo de explicar, no se como decirlo pero en aquel abrazo percibí un gran cariño. Pagó la

cuenta y se fue, Víctor guardó las bolsas en la mochila se quedó un rato sentado, al poco tiempo se levantó y se fue, no le vi, bien la cara, por que me encontraba de espaldas a él, pero me pareció verle llorar.

Al día siguiente Víctor no vino al instituto. Por el interfóno anunciaron que estaba enfermo, me preocupó no verle e intenté creerme que estaba enfermo, aunque en el fondo sabía que no era así. En el patio Cristina, muy excitada, le contaba a Pablo lo sucedido el día anterior, Pablo escuchaba a Cristina asombrado y sin hablar, mientras yo pensaba en las posibilidades de lo que podían ser aquellas pastillas, que tampoco eran muchas. De pronto, vi a Víctor en un rincón hablando con dos chicos mas grandes, él les daba un par de pastillas a cada uno a cambio le dieron un manojo de billetes. De pronto sentí como mi cuerpo ardía de rabia. Rápidamente agarré a Pablo por el brazo y lo arrastré a hasta donde estaba Víctor. Al vernos salió corriendo. Le dije a Pablo que lo cogiera que no le podíamos dejar escapar, Pablo al verme tan enfadado salió corriendo detrás de Víctor y yo siguiéndole. No tardamos mucho en cogerlo, ya que Víctor no era muy buen deportista, era mas bien malo. Una vez lo cogimos lo llevamos a un banco discreto y allí nos sentamos, le preguntamos que estaba haciendo con aquellos chicos, pero él no respondía entonces perdí los nervios empecé a gritar, no sé muy bien lo que dije, pero seguro que nada bueno, Víctor bajó la cabeza y empezó a llorar, al principio de una manera lenta y monótona luego al llanto se le añadieron ataques de hipo. No lloraba por el daño de la caída, o al menos eso creo, lloraba por haber retenido tanto tiempo aquellos pensamientos y sentimientos que le hacían tanto daño. Cristina que había observado toda la escena se acercó a Víctor y le abrazó, consolando así su llanto. Yo mientras tanto pensaba en lo que acababa de hacer, no me sentía yo mismo me sentía otra persona, una sucia y asquerosa, ¡Cómo podía haber pegado a mi mejor amigo!, Me senté en el banco y escondí la cabeza entre las piernas.

Después del instituto nos reunimos todos en la casa de Pablo. Allí me disculpé con Víctor. Nos contó que aquel hombre que habíamos visto en el bar era su padre, al que no había conocido, hasta que se había puesto en contacto con él hacía unas semanas, a través de una carta que le citaba en aquel lugar. Como estábamos tan ocupados, no nos había contado nada y había seguido acudiendo a citas con su padre sin contarnos nada. En ese momento me sentí culpable. También nos dijo que su padre estaba metido en las drogas y que debía mucho dinero aun hombre, que si no le pagaba pronto le mataría y así fue como Víctor entró en el mundo de las drogas, para ayudar a su padre, entonces entendí el dolor que había soportado i sentí un gran aprecio hacia él. Decidimos acompañarle a su próxima cita con su padre. En el bar conocimos a su padre. Era un hombre amable y simpático, aunque muy nervioso. Acordamos con él la suma de dinero que teníamos que conseguir para que el padre de Víctor conservara su vida. No era mucho, ya que entre él y Víctor habían conseguido bastantes con las pastillas. Fue una semana muy dura, organizamos una serie de fiestas benéficas, con la excusa de que el instituto necesitaba ordenadores, hicimos una serie de subastas en la calle donde vendimos trastos viejos que teníamos, ... y tras juntar el dinero conseguido y lo que teníamos ahorrado conseguimos alcanzar la cifra.

El día en que Luis, el padre de Víctor, tenía que acudir a la cita para pagar a aquel hombre desconocido, le acompañamos todos. Después de abrazarnos a todos, nos escondimos detrás de una pared y esperamos. El hombre misterioso tardó unos diez minutos en aparecer, llegó en un BMW deportivo azul plateado, bajó del coche y se dirigió al lugar donde se encontraba Luis. No hablaron mucho, Luís sacó rápido la bolsa de dinero, parecía muy nervioso, el hombre la cogió y después de sonreír mezquinamente sacó de su gabardina una pistola, con la que disparó tres veces en el pecho de Luís. Tan pronto el cadáver de Luis cayó al suelo, el asesino, seguramente sorprendido por la incursión de Víctor le disparó y salió corriendo con su BMW. El cuerpo de Víctor cayó muerto al lado del de su padre. Aún sin asimilar lo sucedido, llamamos a la policía que rápidamente vino acompañada de una ambulancia, que no pudo hace nada para evitar la muerte de padre e hijo.

Hoy, un día antes de su entierro acabo la narración de la historia de mi buen amigo Víctor, un chico reservado y tímido al que el silencio le provocó la más terrible de las desgracias, la muerte. A petición mía, en la lápida de mi buen amigo la madre ha ordenado la inscripción de: “NO HAY MÁS CAMINO QUE EL SILENCIO”.

Diego Moreno Galán 3EsoA

NO HAY MÁS CAMINO QUE EL SILENCIO

Lo primero que me asombró de la Tierra, fue que era un planeta en el que había que pagar para comer. Así empezaba el diario que encontré de Néstor, entonces comprendí muchos de sus silencios. Néstor, llegó a nuestra familia con cuatro o cinco años y desde entonces se quedó con nosotros. Abandonado en sus primeros meses de vida en un orfanato, nadie supo nunca quienes fueron sus padres biológicos. Néstor desde niño siempre había sido un chico callado, observador y tranquilo. Parecía absorber el mundo que le rodeaba a través de su mirada. Sin embargo, sus prolongados silencios hacían pensar que quería apartarse del resto del mundo. Pero, cuando le insistían (por la preocupación de un posible autismo) siempre respondía con una madurez impropia de su edad, y también, en muchos casos de adultos.

Cuando a los veinticinco años, nadie supo como ni por que mi hermano adoptivo, parecía haber desaparecido de la faz de la tierra, encontré su diario encima de mi escritorio. Néstor era un extraterrestre entre nosotros, un observador venido de un lejano sistema solar de seres altamente evolucionados como investigador del dolor. primitivo planeta Tierra. En él narraba su asombro por la especie humana, una especie dotada de una gran inteligencia, pero que sin embargo la utilizaban para su propia autodestrucción: guerras, hambre, pobreza, esclavitud... Sin embargo lo que más le asombraba de todo era que los seres humanos eran seres llenos de contradicciones, ya que eran capaces de realizar los mayores logros y a la vez las mayores crueldades. Era así como página a página en su diario, Néstor relataba su visión del ser humano con una nota al final en que explicaba el porqué de su observación, ya que sabía que con demasiada frecuencia a quienes dicen verdades con sentido sobre la condición humana se les encierra en manicomios, se les tacha de locos, se les encierra para no oírles, para que, no molesten a nuestras conciencias sobre la capacidad humana y lo mal que la utilizamos. Néstor sólo era un observador, su trabajo era recoger información sobre el planeta Tierra y sus habitantes, los seres humanos; al parecer para su mundo altamente evolucionado la Tierra era un planeta en pruebas: se aprendía en él a través del

Isabel Gibert 3ºC

No encuentras consuelo más que en una canción; estás aturdida, como si acabaras de despertar de una pesadilla, siempre la misma, como en una cinta de vídeo, siempre cayendo. Ese nombre resonando dentro, muy dentro, muy bajo. Ha parado, y te preguntas: ¿Por qué? No te das cuenta son tus sentidos, tus sentimientos, tu conciencia, te lo decían bajo pero claro, lo ignoraste y ahora, después de tanto tiempo,

has recordado sus ojos, su pelo, su boca, su CUERPAZO... De repente te tiras de los pelos y exclamas: ¡¡No puede ser!! Notas como tu corazón late, se acelera por momentos, su nombre vuelve a resonar dentro de ti, muy dentro, muy fuerte, tienes ganas de gritar, gritar tus latidos, gritar tus sentimientos, gritar ese nombre. Vuelves a reconstruir conversaciones que tuvisteis tiempo atrás. Vuelves a momentos en que inconscientemente amaste a una persona, a esa persona, y sin dejar de pensar, como una estúpida sonríes a tus recuerdos. Tumbada en la cama sin ganas de hacer nada, sueñas con una chica confundida, inexperta, que niega lo que obviamente es amor. Te despiertas sobresaltada. Al principio pensabas que solo era un sueño, pero va a ser que no y vas a tener que aceptar que lo que sientes es amor. Pensabas que nunca llegaría, que nunca te enamorarías, y ahora tienes miedo de tus descontrolados sentimientos, miedo de no saber reaccionar o actuar correctamente.

Al día siguiente convencida de lo que vas a hacer, retrocedes y te das cuenta de que ya es demasiado tarde. Él se ha marchado sin saber la verdad y tú, encogida en tu corazón, que cada vez disminuye más por la tristeza, lloras desconsoladamente y comprendes que no hay más camino que el silencio, el silencio que provoca el amor marchitado.

Carolina Martínez Las, 3º ESO C

¿Me lo merecía?

Hoy ha sido mi primer día en el nuevo colegio. Tenía la esperanza de que esta vez mis compañeros serían diferentes, pero hoy mismo he podido comprobar que estaba totalmente equivocada: todos son iguales. Tan solo entrar por la puerta de mi nueva clase se han dejado oír algunas carcajadas y abundantes cuchicheos entre los compañeros que pensaba que me respetarían así como soy, aunque me parezca a un pato cuando camino.

La gente debe pensar que yo he elegido ser así, pero están equivocados, acaso piensan que antes de nacer me preguntaron cómo quería ser. ¡Pues no!

Y mira, ya han encontrado algo de lo que reírse, ¿Acaso me río yo de su ignorancia?, No, no lo hago, pues: ¿Por qué ellos se ríen de mí?

Me ha pasado lo mismo en todos los colegios a los que he ido; me han puesto "motes" desagradables, me han hecho caer y nunca han parado de insultarme. Y por mucho que yo haya intentado hacer caso omiso de ello ha llegado un punto en el que ya no puedo más.

Sí, les he preguntado por qué lo hacían, y ni siquiera ellos lo sabían, aunque alguno se ha atrevido a contestar que era porque se aburría y porque si no lo hacía quedaría mal delante de sus amigotes.

Y digo yo, ¿acaso por el hecho de no caminar bien dejo de ser una persona con sentimientos?. No, pero la gente necesita reírse de los defectos de la otra gente para no tener que buscar los propios y enfrentarse a su cruda realidad.

Después de ocho años aguantando lo mismo y sin haber encontrado más que soledad, ya no sé si vale la pena vivir, ¿para qué? me pregunto. Sí, ha llegado al punto en que a todas horas retumban en mi cabeza insultos y demás.

Ya ni siquiera sé si mi existencia vale algo.

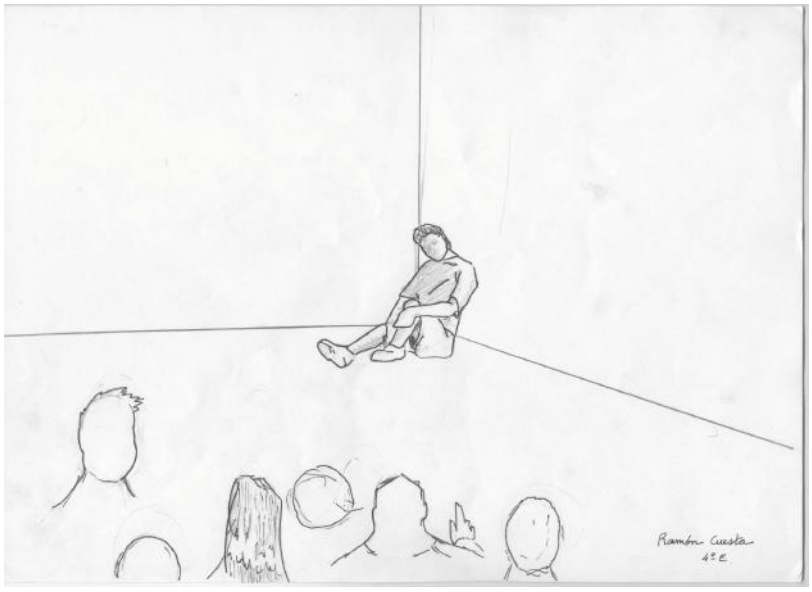

Acaso llorará alguien si desaparezco de este mundo. Sí, mis familiares, pero no compensa, porque seguramente los 200 compañeros de clase que he tenido agradecerán mi retirada o quién sabe, tal vez echarán de menos el tener a alguien del cual reírse.

Y aquí, en el borde de este precipicio y, después de los balances hechos, he llegado a la conclusión que si me tiro poca gente lamentará mi muerte y yo me liberaré de algo que jamás tendría que haber sucedido, en un mundo que espero que me depare felicidad absoluta.

Lucía Cabot Talens
4º ESO D

LAS AULAS: ¿PESADILLA?

Una mirada: un profundo insulto. Un insulto : una herida profunda. Una profunda herida: una paliza. Una PALIZA: el principio del "bullying". Triste, sí. ¿Causantes? TODOS: tan causante es el que actúa como el que deja actuar. Si es que a veces las cosas no son lo que parecen y que por "ñoñerías" comienzan estos asuntos tan turbios que me llevan a derramar esta tinta.

Que es una realidad el "bullying", sí. Que se puede o podría evitar, también. La verdad, me asusto al pensar qué futuro deparará a este país si la generación del mañana de España se dedica a esto. Si éste es el futuro: "apaga y vámonos". El caso es que también hay gente sensata y decente, pero cada vez suelen ser más escasos, son como un pozo de petróleo que se acaba lentamente. Al leernos Maribel los artículos, y hacer balance en Europa y en los EEUU (sobre todo), comprendí por qué allí ha ganado quien ha ganado. Pero como no deseo ahora meterme en la política de los EEUU, y como me estoy yendo por los cerros de Úbeda, prosigo con mis reflexiones.

Una vez leí que cada generación aumentaen un 5% el CI de la anterior. La verdad, no lo entiendo. ¿Será que aparte de la inteligencia aumenta también NUESTRA agresividad?

"Bullying" o no, siempre ha habido problemas en las aulas; en algunas más y en otras, pues menos. Pero los extremos nunca son positivos ni buenos (en general). La cuestión es: ¿quién es el verdadero culpable? Lo más fácil: "Los profesores" o "la tele y los videojuegos". ¿Real? No. ¡TODOS! Todos participamos de una forma u otra en la violencia, pero esto, esto no es violencia sin más, es otra cosa: es una relación de acoso, malos tratos y humillación, etcétera. Que seamos tan retorcidos que por simples y meros hechos hagamos sufrir a la gente, no me sorprende, no: somos humanos ¿No? ¡NO! Un humano "piensa y razona". Un humano "habla y dialoga". Un animal "pega". No somos humanos, cuando hacemos esto sólo somos simples lobos con piel de cordero. Así somos los "humanos": fríos, planeadores y vengativos. Lo importante: ¡EL PODER!, y dominar las cosas y a los demás. Y a estos "demás": ¡A LOS LEONES! Pero esto no es Roma, casi es peor: nosotros somos los leones, y el problema es grave. Un problema que irá a más.

¿Qué clase de persona será un "bulliyng"? Quizá un "mobing".

Veía unas imágenes de gente bajo unas murallas. Las murallas donde murió Jokim. Salían jóvenes y lloraban: ¡ASESINOS!, y hablaban: ¡ASESINOS! Y no lo supieron defender, pero lloraban.

¿Sabré yo defender a alguien o tendré miedo a lo mismo que Jokim?

Ferran Rosa Gaspar, 4ºESO D

DESDE LA OSCURIDAD

Hola**,** mi nombre es David, tengo dieciséis años y escribo esta carta desde un correccional de menores de Barcelona.
Tengo miedo.
Por las noches, algunos chicos aprovechan la situación para intimidar a los que son más vulnerables, les chantajean y amenazan... pero lo peor es que si no les obedeces**,** llevan a cabo sus amenazas y por culpa de esa pandilla de bravucones Jaime, mi compañero de celda, está gravemente herido.
Sé que si no hago algo... el próximo seré yo.
Mi psicólogo cree que si publicáis mi historia la sociedad me entenderá, y eso me podría ayudar a salir de este infierno. Así que os contaré como empezó mi vida a derrumbarse.

Hace unos ocho meses, cuando iba al instituto y era un niño normal, aplicado en la clase y extrovertido en la calle, un grupito de chicos empezó a fijarse en mí.
Como todos sabéis la luz atrae a los "insectos"... así que una tarde, mientras esperaba que el autobús llegase a la parada, se acercaron Joshua y su pandillita, los Crack.
Me ofrecieron un cigarro y ¡maldita la hora en que lo acepté!
Desde ese momento, cada día al salir de clase, los Crack me invitaban a pasar la tarde con ellos. Al principio solo era tontear con un cigarro o un porro... pero poco a poco, tan lenta como imperceptible**mente**, me iba agarrando a la droga, sin sospechar que ella no me soltaría hasta llevarme a la perdición.

Días más tarde apareció Marcos, mi mejor amigo, en mi habitación:

- David ¿no te das cuenta de lo que está pasando? ¿En lo que te estás convirtiendo?

Yo puedo ayudarte, pero primero debes reconocer que tienes un PROBLEMA...

- ¿Un problema?- no me podía creer que mi mejor amigo me estuviera diciendo eso- Tú sí que vas a tener un problema como no salgas de mi casa ¡ya! ¡FUERA!

Marcos salió corriendo, pero minutos más tarde volvió a entrar con mi madre al lado.

- David, Marcos me ha contado lo que te está pasando...hijo mío, déjame ayudarte, yo te quiero tanto...

Al ver lágrimas derramarse por las mejillas de mi madre sentí una cólera y un odio hacia mi "amigo", tan grandes, que lo cogí del pelo y golpeé su cabeza contra el suelo una y otra vez, le pegué patadas, puñetazos...un charco de sangre apareció bajo el cuerpo inconsciente de Marcos y se hacía cada vez más grande a una velocidad espantosa. Mi madre gritaba arrodillada en el suelo, pidiendo ayuda. Todo me daba vueltas, ¿ése era yo? No, imposible, estaría soñando... Abrí los ojos esperando estar en la cama, calentito, con una taza de leche aguardándome en la mesita de noche... Pero la cruel realidad me azotó despiadadamente. El cuerpo de mi querido amigo Marcos seguía en el suelo... No sabía cuánto tiempo había pasado, ni me importaba, ya nada tenía sentido.

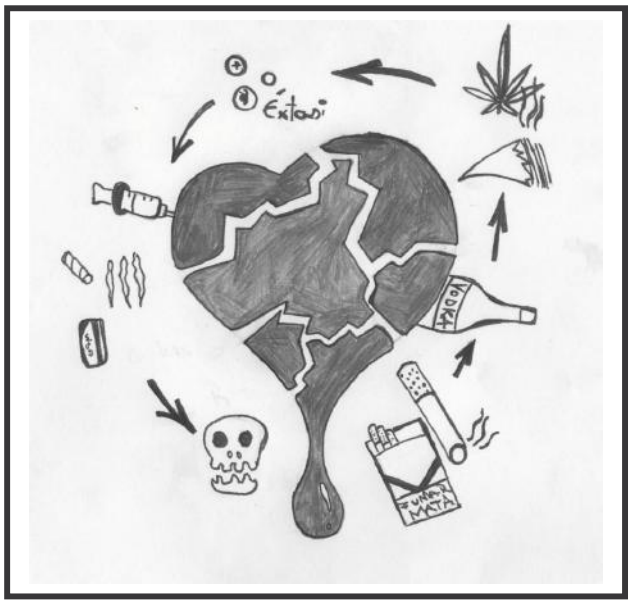

Un grupo de médicos estaban examinando a Marcos, lo metieron en la ambulancia y carretera abajo, se evaporaron como por arte de magia. Ya no volví a ver a ese chico, que de manera tan desagradable, fue mi salvación. Aunque, según me contaron, salió del coma hace unos meses y ya se encuentra en casa con su familia.

Así fue como llegué a este horrible lugar, alejado de la mano de Dios, engañado por una sutil seductora llamada Droga.

Miguel Ángel Ruiz Pou 4º ESO C

UN DÍA PERFECTO

Excursión a ses Serveres

Hoy en día existen ordenadores portátiles capaces de conectarte con el resto del mundo en tan sólo unos segundos, teléfonos móviles por los cuales puedes hablar cara a cara con tus amigos, y muchos más electrodomésticos que facilitan nuestra vida día a día; pero hay una cosa vital para una mente sana y una vida saludable que no se puede comprar en un centro comercial y que en mi opinión, todos deberíamos tener: paz, tranquilidad.

En esta época que nos ha tocado vivir reinada por el estrés y el asfalto, es muy difícil, por no decir casi imposible, disfrutar de un momento de tranquilidad tanto física como mentalmente.

En mi caso, me levanto a las seis de la mañana, me visto, desayuno y cojo el bus que me dejará a las puertas del colegio a las nueve; me paso siete horas en el aula estudiando y cuando llego a casa repaso unas horas más.

La semana pasada, los alumnos de 4 ESO fuimos de excursión a una preciosa montaña en Ses Serveres. Justo al bajar del autocar noté un agradable aroma que acarició todos mis sentidos, al instante mi mal humor matutino se transformó en una energía y vitalidad despampanantes, una sonrisa casi imperceptible apareció en mi rostro...allí, en ese precioso momento me sentí completamente FELIZ.

Fue un día muy agradable, mis amigos y yo decidimos ir a disfrutir de la bonita estampa que nos rodeaba y caminamos hasta el agotamiento.

A medida que nos adentrábamos en la espesura, el aroma a rocío se hacía más perceptible y, aunque el sol estaba ya en el ecuador, esa fragancia nos acompañó durante casi todo el trayecto.

Al regresar, me uní a otro grupo de amigos que charlaban alegremente sobre diversos temas, y me fijé en lo bonito que resultaba aquel momento, contemplé en silencio a dos chicas que cantaban y bailaban a mi lado, a un grupo de amigos que discutían qué cantante era mejor...me concentré en recoger aquellas risas, aquellas voces amables, la imagen de aquellos amigos cuya incandescente sonrisa, fruto de la felicidad que sentían, no desaparecía...me concentré para recogerlo todo y guardarlo en mi mente, en una bonita caja con un perfecto lazo, para que este momento nunca fuera olvidado.

Después de comer, recogimos todas nuestras cosas y volvimos sobre nuestras pisadas hacia el autocar que nos esperaba para regresar a casa; a mitad del trayecto poco antes de quedarme dormido, pensé: "puede que mi televisor capte más de ciento cincuenta canales y que mi móvil sea el más moderno del momento, pero hacía mucho tiempo que no me sentía tan libre como hoy. Ojalá todo el mundo pudiera ecapar de las redes de la ciudad y del estrés de vez en cuando para poder sentirse como me siento yo,...FELIZ".

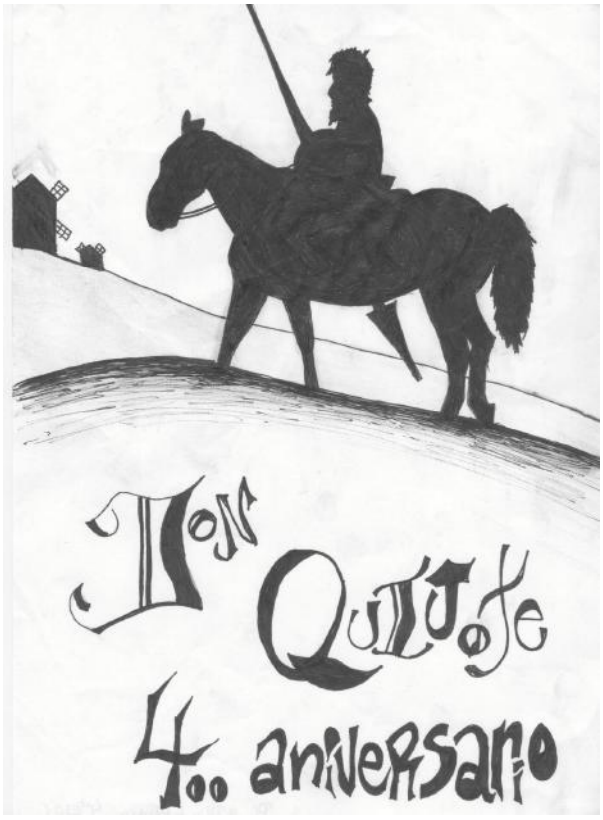

Miguel Ángel Ruiz Pou 4 ESO C

Los Diamantes de Larra

Mariano José de Larra nació el 24 de Marzo de 1809 en Madrid (España).
A partir de 1812 residió en Burdeos, ciudad en la cual recaló tras el exilio de su padre, una persona de talante liberal que había trabajado como médico del ejército francés de José Bonaparte durante la guerra de la independencia.
En 1818 vuelve a España tras una amnistía general, estudiando Medicina y Derecho, carreras que abandonó para dedicarse a la literatura y al mundo periodístico, creando publicaciones como "El pobrecito hablador". También ejercía de crítico literario bajo el seudónimo de "Fígaro" en "La Revista Española".

Larra fue una persona propensa al enamoramiento, amor ligado a la mala suerte y a la desgracia.
Mariano se enamoró de una mujer mayor que él, que resultó ser la amante de su padre; posteriormente se casó con Josefina Wetoret, pero su matrimonio fracasó y ésta se fugó con su mejor amigo, dejándolos a él y a sus hijos a la suerte de Dios.
Buscando amparo se enamoró de una mujer casada llamada Dolores Armijo, la cual lo abandonó; el escritor, desesperado por la situación personal y política que estaba viviendo, se suicidó de un disparo en la sien el 21 de Febrero de 1837.
La muerte de este destacado hombre de letras españolas pasó, en su época, bastante desapercibida, pero sus trabajos periodísticos tuvieron una gran influencia social.
Aunque las obras de Larra vayan dirigidas a la sociedad del siglo XIX (Romanticismo) se pueden aplicar a la sociedad actual. Los españoles del siglo XXI seguimos teniendo los mismos defectos que hace doscientos años: la pereza, la mala educación...y por eso mismo, estos artículos siguen teniendo tanto éxito y vigencia.
En la actualidad, se siguen representando estos escritos en teatros de toda España, y la suerte nos sonrió cuando una compañía de actores teatrales decidió venir a Mallorca a ofrecernos la escenificación de tres artículos: "Vuelva usted mañana", "El Castellano Viejo" y "Casarse pronto y mal "; en el Teatre del Mar.

Los artículos críticos de Larra fueron representados por tres actores de gran talento, que al terminar la obra tuvieron la amabilidad de sostener una simpática charla con el público, en la que no faltaron risas y anécdotas que aclararon todas nuestras dudas. La obra fue estupenda; no hubo error alguna por parte de los actores, el vestuario fue acertadamente seleccionado y la representación se esquematizó con un orden lógico que la hizo mucho más amena para el público; después de representar cada artículo, una cantante resumía el tema tratado , de forma cómica, a través de una canción.

De una forma u otra, Larra sigue entre nosotros: sus críticas, sus enseñanzas...son partes de él que intentan ayudarnos a ser mejores personas, lo único que debemos hacer es no vendarnos los ojos y escuchar...

Miguel Ángel Ruiz Pou 4ºESO C

Salida Teatral

Knuk Teatre escenifica en Palma cuatro artículos periodísticos de Larra, "todos vigentes"

Dos de los responsables de la compañía Knuk Teatre

El pasado 26 de noviembre, los estudiantes de 4º fuimos al teatro.
Pensaba que sería como el año pasado: aburrido. Vi el teatro y aun pensé que sería peor. Fue genial.
El escenario era pobre: una mesa, una silla y una tela de fondo como las del teatro chino. Los actores no necesitaron más. Representaron 3 artículos de Mariano José de Larra: "El casarse pronto y mal", "El castellano viejo", "Vuelva usted mañana". La interpretación fue estupenda, tres actores escenificando artículos teatralmente de una manera ligera, divertida y entretenida.
Adaptaron la prosa al teatro sin errores, sin perder ni una pizca de la gran ironía de Larra y conservando sus típicas frases de sintaxis retorcida.
Entre actos, la actriz cantó con voz profunda dos canciones del enemigo de Larra con maestría. En el pequeño teatro, su voz resonó de manera espectacular.
Los artículos son básicamente autobiográficos y pretenden educar a los españoles de aquella época con el estilo avanzado francés. El estilo neoclásico de José se puede palpar en casi todos sus textos.
La obra terminó y los actores, después de unos minutos, salieron para comentarla con sus jóvenes espectadores. Lo hicieron muy bien .
Lo considero un espectáculo muy recomendable.

Joan Arnau Rosselló Galmés 4º ESO E

Poca gente conocía aquel pequeño teatro del Portitxol al cual nos llevaron el pasado viernes 26 de noviembre; pero hay que decir que mereció la pena el salir a verlo.

Partimos por la mañana temprano, dándonos la opción de ir por nuestra cuenta hasta el "Teatre de Mar" y, una vez allí, no se alargó la espera. Estábamos ansiosos por tener respuesta a esa pregunta que alcanzaba nuestra mente: ¿Cómo se representa un artículo de Mariano José de Larra? Después del espectáculo, quedó más que respondida nuestra pregunta; fue realmente interesante ver la manera que tuvieron de representar los artículos de Larra en el escenario; tan sencillo como eficaz, compuesto tan solo de una silla, un micro y una tela translúcida por la cual reflejaban sus oscuras siluetas.
Pero qué hubiera sido del escenario sin los tres actores que lo llenaron ; dos hombres y una mujer, la voz de la cual nos deleitó con dos canciones de Bretón de los Herreros que nos dejaron absortos.
Las tres representaciones fueron magníficas, tanto *Vuelva usted mañana*, como *El casarse pronto y mal* y *El castellano viejo.*
"Vuelva usted mañana" nos mostró nuestro singular método para trabajar desde el crítico punto de vista de Larra, siempre presente en sus artículos. Un turista francés viajó a España en busca de sus raíces, con el margen de terminar el trabajo en quince días. Sin embargo, pasaron los meses y, al final se marchó de nuevo a su país tal y como había venido; pues en cada puerta que llamaba únicamente se escuchaba "vuelva usted mañana".
En "El casarse pronto y mal", un artículo autobiográfico, el autor nos narra la historia de un sobrino suyo, el cual se casa joven y sin trabajo. al poco tiempo el dinero de la pareja se acaba y empiezan a llegar sus problemas. El artículo termina con el suicidio de la mujer, el asesinato de su amante y el suicidio del marido.
Por último, "El castellano viejo" hace referencia a nuestras maneras de comportarnos. Nos narra la historia de Fígaro, al que le invitan a comer a casa de unos amigos. Pero la comida no resultó demasiado agradable, ya que las maneras que tenían de comportarse en la mesa no eran del todo adecuadas: el humo del tabaco atacándole en la cara, muslos de pollo volando por los aires, un tenedor con comida ofrecido por una señora... digamos, no muy higiénica... En fin, que las maneras de los españoles también pasaron por las manos del crítico autor.
Y así como fueron narradas, fueron representadas. Los tres actores actuaron con gran maestría y la salida al teatro resultó muy agradable.
Al terminar la función, los que no esperaron el autocar del colegio se fueron a comer fuera y pasaron el mediodía en Palma.
Y así transcurrió este día peculiar en el pequeño Teatre de Mar.

Mª Cristina Llecha Jofre 4º ESO E

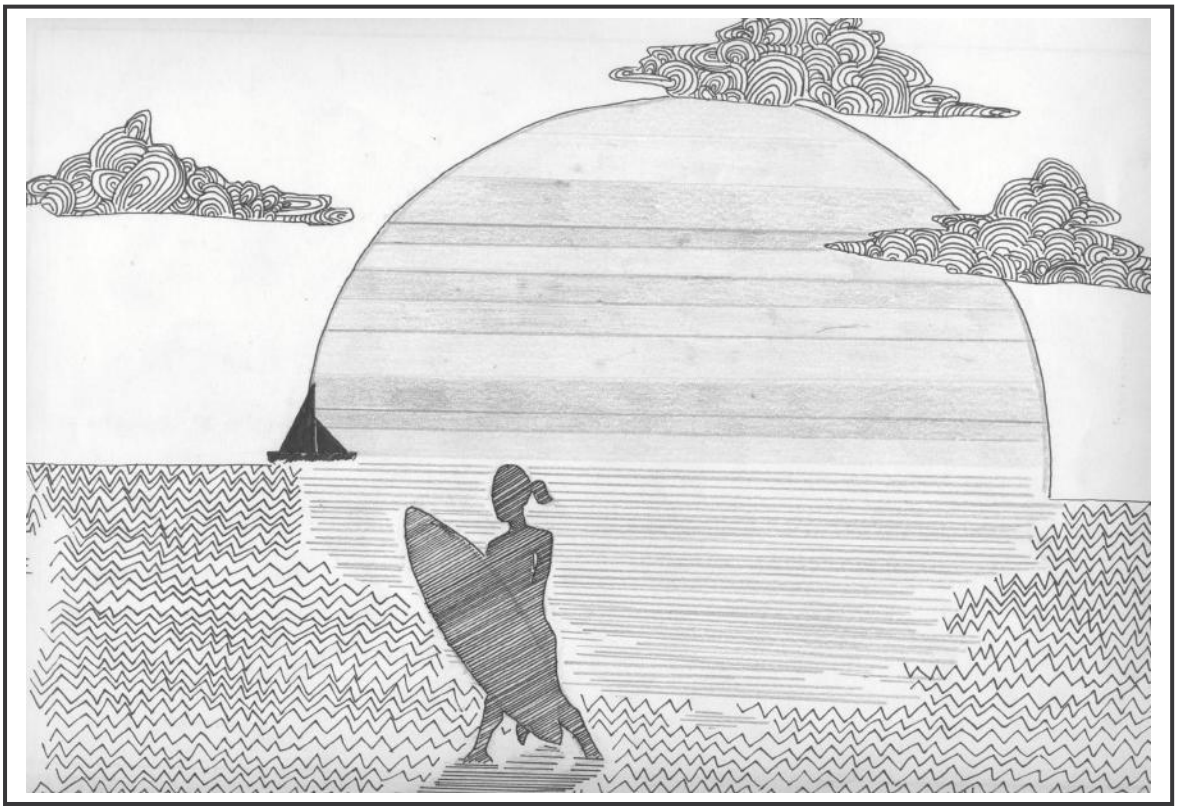

Miguel Ángel Ruiz Pou 4t ESO C

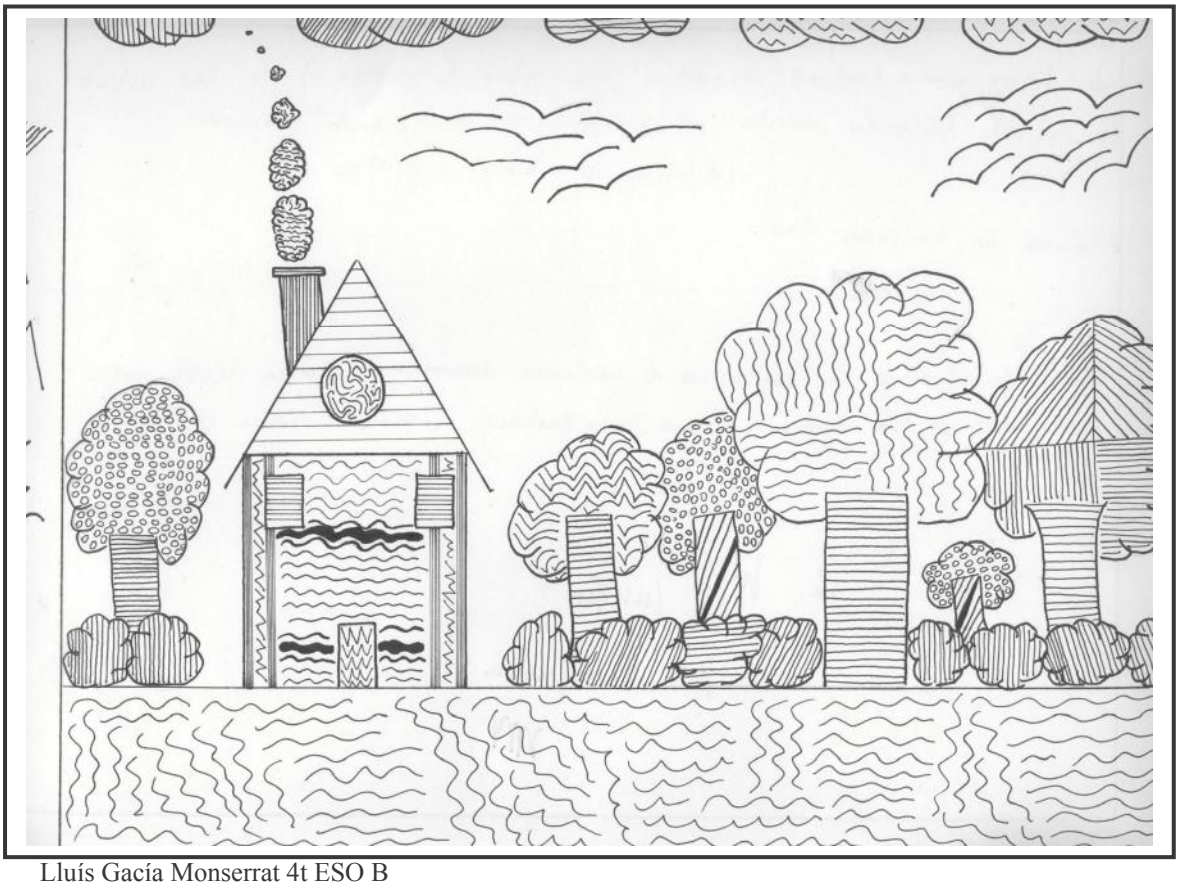

Lluís Gacía Monserrat 4t ESO B

i el punt

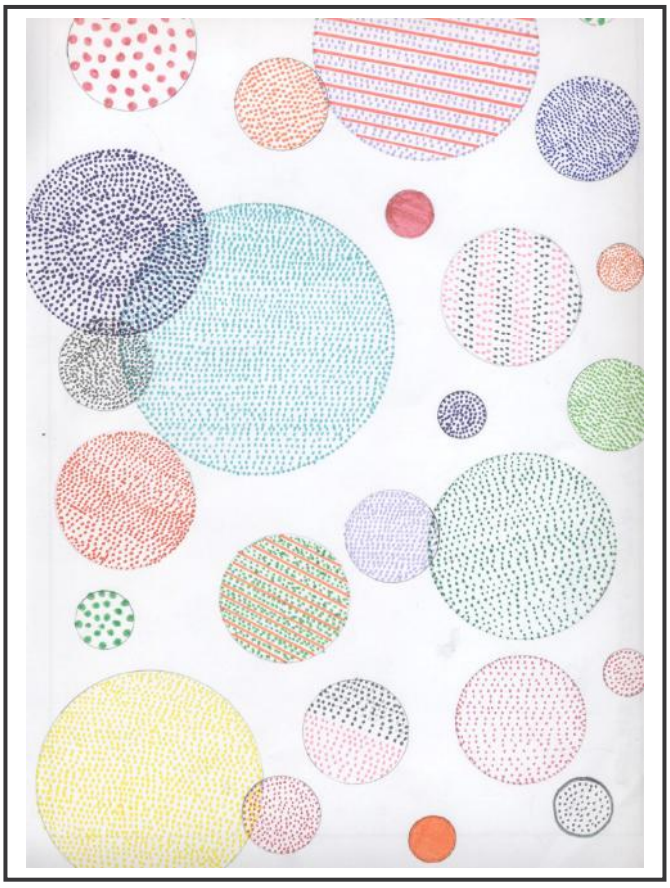

Beatriz Bauzá Fuster 4t ESO B

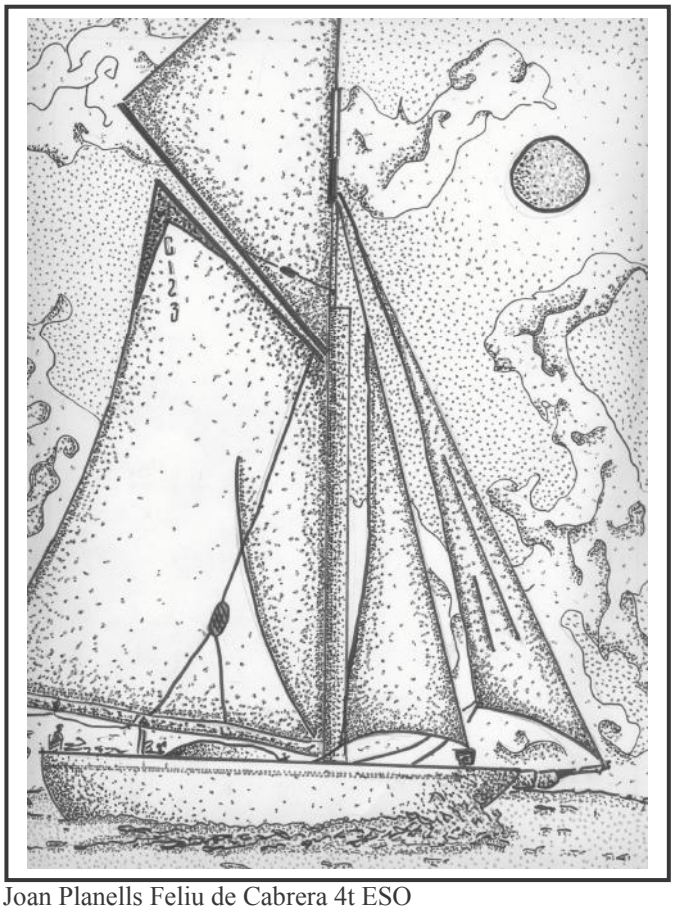

Joan Planells Feliu de Cabrera 4t ESO

El que pensam de Mar adentro

He trobat que és una pel·lícula que tracta sobre un tema interessant, com és la tretraplègia, i que durant unes hores ens fa pensar sobre com ens sentiríem si haguéssim d'estar tombats a un llit durant 28 anys o la resta de la nostra vida. Sense poder fer poca cosa més que mirar la televisió, escoltar música i escriure (amb molta dificultat en el cas de Ramon San Pedro). Com ho afrontaríem? Seríem capaços de seguir trobant-li un sentit a la nostra vida o preferiríem la mort?

A més, ens demostra que en tans sols uns segons pots llençar per la borda la resta de la teva vida, en un simple descuit. En uns instants pot canviar tot: el teu futur, la teva manera de pensar i d'afrontar la vida, els teus sentiments ...

I, tot i ésser un tema dramàtic, perns que el director l'ha sabut plasmar amb molt de tacte, perquè ha intercalat moments de drama amb petits tocs d'humor que eviten que la pel·lícula sigui massa forta.

I m'ha servit per adonar-me que les persones necessitam que ens posin fets de la realitat que creim molt llunyans al davant perquè hi reflexionem; pensem, així, en el molt que podem agrair la nostra situació.

Llucia Cabot Talens.
4t ESO D

Per què jugar-nos tota la vida per una simple ximpleria que no hem pensat o sí, però que la feim pel simple fet d'impressionar algú? Què faríem si fóssim un tetraplègic per a la resta de la nostra vida i sense poder fer les coses que més ens agraden i que trobam tan simples de fer? Són només unes de les poques preguntes que ens planteja el director de *Mar adentro*. Tot amb unes barreges de canvis d'humor que ens ensenyen com una llàgrima es pot canviar fàcilment per un somriure i a l'inrevés, tot i estar en una situació lamentable. Tal vegada, així com estam ara la majoria no podríem contestar amb sinceritat, ja que ens hauríem de ficar en la pell de Ramón Sampedro, el protagonista, o de qualsevol altre que estigui en una situació igual que la d'ell, i per a qui les ganes de morir siguin majors que les de viure. Pot ser que no entenguem per què és així, però hauríem de respectar la seva decisió, ja que és la seva vida i no la nostra. Si tenen la sensació de no ser lliures, els seus motius tenen, ja que nosaltres no som qui per decidir per ells. Això no significa que no se'ls estimi i que no ens importi la seva vida, però per molt que els obliguis a viure, no aconseguiran aquestes ganes, ja que mai tornaran a ser com abans i sempre tendran aquesta pregunta present: Per què ho vaig fer? Però no hem de pensar que perquè estiguin tetraplègics no tenen sentiments. Al contrari, en qualsevol moment els pot arribar l'amor tal i com ens passa a nosaltres, i no ho podem ni nosaltres ni ells.

En definitiva, el que ens intenta mostrar Amenábar no és més que la crua realitat del que cada dia li passa a més gent i molts de nosaltres no coneixem o ignoram. En qualsevol moment també tu o jo podem viure aquesta situació. Cuida la teva vida.

Antònia Pozo. 4t ESO D

“LOS CHICOS DEL CORO”

Narra la història de Mathieu, un ex – professor de música que arriba a Fond-de-l’étang, un internat per a nins amb “problemes”, per fer de vigilant. Aquests problemes no són nomésde comportament. La guerra els ha deixat marcats i molts no tenen pares o aquests no poden mantenir-los per la qual cosa decideixen internar-los. A més, com que l’internat fa servir el mètode d’acció-reacció, molts dels nins acaben portant-se malament per intentar cridar l’atenció o, simplement, perquè no tenen ningú al costat que els digui el que està bé i el que no. La pel·lícula es narra des del punt de vista del diari de Mathieu. una beca.

Comença amb l’arribada a França d’un famós director d’orquestra perquè la seva mare ha mort. En acabar l’enterrament, un home li du el diari, i és llavors quan comença la història de com Mathieu forma un coral per intentar que el al·lots canviïn de conducta. Així ho fa. Mathieu aconsegueix el que Rachin (el director) no havia aconseguit amb els seus càstigs ni amb les seves pallisses. A la coral sobresurt Pierre, un al·lot que segons Mathieu té un do. Pierre serà el famós músic que torna a França, però abans, Mathieu haurà d’aconseguir entrar-lo al conservatori de Lió amb

És una obra plena de sentiment, en la que´s demostra que premiant els alumnes obeeixen més que castigant. El film ens mostra la cara dels internats de la França de la postocupació nazi (1949).A la pel·lícula es mostra la hipocresia del director i la bondat de Mathieu, qui, sabent les conseqüències dels seus actes, continua enseyant música.

Si bé el tema principal de la pel·lícula és la coral i les seves repercussions sobre el grup d’alumnes interns, a mi em crida l’anteció un cas: el de Pépinot. Pépinot és l’al·lot més petit del grup. El pobre és orfe i creu que el dissabte vendrà el seu pare a cercar-lo. La veritat és que al final, quan per circumstàncies que no esmentaré, Mathieu és despatxat, Pépinot se’n va amb ell i, curiosament, cau en dissabte.

FICHA DE RODATJE

Director: Chistophe Barratier

Actors:Gérard Jugnot (sr. Mathieu), Jean-Baptiste Maunier (Pierre), François Berléand (Rachin) i Maxence Perrin (Pépinot)

La pel·lícula està seleccionada per representar França als òscars. A més, estava entre les finalistes dels premis que reparteix l’Acadèmia de Cinema Europeu, on només aconseguí el premi “menor” de millor compositor.

Ferran Rosa Gaspar, 4t ESO D

Nadal, una convidada al consum

Era encara el dia set de novembre i els anuncis de nadal ja es passejaven per tota la xarxa de comunicació. Qualsevol acte d' informació donat a la televisió en forma d' anuncis, publicitats, imatges o notícies era embarrat amb una festivitat massa prematura, no havent arribat ni tan sols l' estació del fred que la caracteritza. Però les festes, natives de les tradicions que varen fer els que creien en elles, s' han venut a les multinacionals del consum i la novetat i, a la vegada, s' han barrejat amb altres Nadals que no són nostres. No vull dir amb tot això que hem de desistir de construir una festivitat nadalenca alegre i il·lusionada, sols intent explicar per què el nadal és una convidada al consum.

Tot comença quan el Betlem fa la metamorfosi d' estatua de plàstic a arbre plastificat on petites llums de colors donen un aspecte tendre, segons molts , a la casa.

Sant Nicolau, transformat en un envàs de cocacola panxut i vermellós, lleva el protagonisme a les tradicions dels reis màgics però , a l' hora dels regals, segueixen existint dins els cors del petits nens que volen la play station 2. Ells, que són fidels a les tradicions i s' il·lusiones tant per les festes, queden parats davant la televisió per veure els anuncis de joguines tot cridant amb els ulls brillants " Jo vull això! ", mentre la seva mare apunta amb dits tremolosos a la carta del pare Noel que el nen vol el Pipimax, un ca que, si el treus a passejar, es pixa per tot arreu. El ca és exactament igual a en Pepi, la mascota del nen que sempre es pixa per tota la casa perquè el petitó no el vol treure a passejar. Més tard, en Pepi potser serà abandonat a alguna trista carretera desconeguda.

Els perfums, els telèfons mòbils, les joguines, el Pipimax... tots són part del consumisme del Nadal i es renover a principi d' any. Quan és gener tens deu colònies diferents, totes a la tauleta de nit, i quan arriba el nou Nadal ja s' han consumit. Els mòbils, en canvi, són més útils i duren molt de temps si no els llences als fems tot dient-li a la mare que te l' han pres la semana anterior al Nadal (una persona sense cor ni compasió). Acabada la llista amb els milions de joguines que es creen, com a fi últim, per educar els més petits de la casa.

Jo crec que tota persona té un Nadal a dins, però molt sovint puc sentir els mormolis de la gent que es queixa altre cop d' unes festes que s' acosten amb un ganivet a la mà mentre una música de psicosi entona una película de terror. Llums per tots el indrets de les ciutats, carrers encesos i l'alegria d' un Nadal cada cop més consumista i enganyós que ens vol fer creure que vivim en un univers de colors encesos.

Monotonia de colors, arbres de nadal i les televisions funcionant tot per fer d' aquest Nadal una aventura econòmica emocionant i perillosa: mai pots saber si arribaràs a final de mes.

Marta León, 1r Batxiller B

What's your opinion of English as a school subject?

In my opinion English lessons are very useful and interesting for my reasons:

The first one is that due to the fact that English is one of the most used languages, Knowing English can be very useful to travel to a foreign country.

Another reason is that it is necessary to handle the computer since a lot of computer programs and most of the web pages are in English.

I think that the last reason is that many manuals are written in English, so it is completely necessary if you want to understand them.

On the other hand I think that it hasn't got any disadvantage.

In colclussion from my point of view, English is completely necessary and I am very happy of being taught english at school.

Pedro Rodríguez. 2n Batx C

To start with, let's consider that nowadays there is no doubt that if you learn to speak English, your life will be easier, due to the fact that internet, handbooks and lots of jobs are in english. To sum up, we can say that it is a universal language.

As far as I am concerned, English has a lot of advantadges. Gammar can be learnt easily and the structure is very simple. But if you want to speak it with a good pronunciation you must go to England, as next year I will have finished my English studies but I will not be qualified to have a conversation. Personally, I believe that English as a school subject is very useful.

Juan Nicolau 4t ESO C

I think that learning English is very expensive. Moreover I don't like the fact that English is being imposed in our society.

To sum up, we must study English because it can offer us a lot of possibilities in our life within some years speaking English could be essential.

Eduardo Azcona. 2n Batx C.

Miguel Angel Ruiz 4t ESO

The main purpose of this text is to give my own opinion of English as a school subject.

First of all, I want to talk about the negative points. Sometimes English lessons are a little bit boring, due to the fact that most of the subjects are taught every year, such as environment, pets, school, business, etc. Furthermore, year after year we study almost the same grammar and, from my point of view, it's ridiculous to be studying the present simple the year before going to University.

The other side of the coin is that it's necessary to study English at school because it's used around the world. Moreover, a lot of people want to study this international language because it's written everywhere and spoken in many countries, used in films, songs, high technology, adverts, etc. Besides, it's not a very difficult language and usually the exercises we do in class are easy and funnier than Maths exercises.

In conclusion, English ia a very important subject and so it should be harder to let people learn more about this interesting language.

Cèlia Rosselló. 2n Batx. C

Nerea 4t ESO C

To start with, let's consider that English, like other subjects, has some disadvantadges. In my country there's no plce where people only speak English and due to this fact, I should go out of Spain to learn this language. In relation to the grammar, I have some problems too, as I am not very good at it, but I need to work on to improve my English level.

On the other hand, one way suppose that if you speak English you can go everywhere and have understanding with everybody around the world. People in general, tend to believe that if you study English at an academy, you learn a lot, but from my own point of view and bassed in my experience, going to an English country gives you better results than a language academy.

Finally, I would like to point out that I have been to Ireland twice, I can speak English very well, I can go everywhere and always I would be able to talk to everybody, without trouble. To sum up, I have to learn move grammar in order not to have problems in English.

Pablo Velarde. 2n Batx C

Recital poético 2004

El martes 14 de diciembre de 2004, tuvo lugar en la biblioteca del colegio C.I.D.E. una cita que lleva repitiéndose en los últimos años, el recital poético organizado por el departamento de Lengua y Literatura castellanas.

El evento, que empezó alrededor de las once de la mañana y duró hasta casi llegadas las dos de la tarde, reunió a profesores y alumnos de segundo de bachillerato.

El primer acto de la mañana fue una interesante conferencia sobre el gran escritor sevillano perteneciente a la Generación del 98, Antonio Machado, haciendo un extenso recorrido sobre su vida y obra, muy útil como conocimientos enfocados al examen de Selectividad y como cultura general sobre el que fue uno de nuestros grandes poetas, y que dejó una huella imborrable en la literatura española. Corrió a cargo de la encollarinada Trini Sbert.

Y fue de este mismo poeta de quien don Víctor Mora, un joven recitador muy conocido entre su familia y amigos, nos recitó un poema llamado "Mi bufón".

"Yo no sé por qué razón,
de mi tragedia, bufón,
te ríes... Mas tú eres vivo
por tu danzar sin motivo."

En segundo acto, ya llegado el mediodía, dos consagrados músicos, los señores Pablo Berrio y David Caro, deleitaban al público con el sonido de sus guitarras, que ambientaba los poemas de cosecha propia que recitaron algunos alumnos y ex-alumnos.

La primera fue una ex-alumna, Ana Rodríguez, con poemas complicados, a la vez que interesantes.

"Grítale a ese dios en el que crees,
a esa imagen inexistente,
aquel que según tú le arrebató el aire,
las fuerzas..."

El segundo, otro ex-alumno, conocido como "Zell", dio a conocer una selección de poemas de *El corazón me puede*. No sólo escribe poemas muy interesantes, sino que lo hace con seriedad y entrega, recopilándolos en un libro.

"No, claro que no, hombre de hojalata.
Tú no puedes sentir,
careces de corazón
y por tus venas corre sangre negra."

Y, por último, en este caso un alumno, Xisco Verger, que plasma su ideología en sonetos, de los que destaca uno dedicado a Ernesto Che Guevara.

"En todo el mundo eres conocido
no sólo por morirte con frialdad
sino por luchar por la libertad,
causa que te llevó a ser vencido."

El tercer acto, ya entrada la tarde, llegó de la mano de la profesora Maria Antònia Villalonga, con una serie de poemas tan breves como filosóficos, llenos de preguntas sin respuesta, pero sí con reflexión.

"Espejismo: Algo que se ve,
pero no existe.
Tú: Algo que existe,
pero no se ve."

Y, ya por último, otro ex-alumno, pero este ya como estrella invitada y como colofón al recital, el ya famoso don Javier Cánaves, ganador del Premio Hiperión en el año 2003, con su obra *Al fin has conseguido que odie el blues*.

Un tío divertido y con sentido del humor, que, nada más empezar, reflexionó sobre que, cada año, los alumnos tienen la misma edad, mientras que él tiene un año más.

Pero si es que el tiempo pasa para todos... ,ya lo dice el principal culpable del éxito del recital, el apreciado profesor Miguel Massot, ¡Tempus fugit!.

De las dos poesías que recitó el señor Canáves, destacó una dedicada a su hija Floriane:

"Te querrán convencer de muchas cosas
y nadie entenderá que tú no entiendas,
pero nunca te fíes del que diga
tener una verdad incontestable.
Es seguro que es tonto o quiere algo."

En definitiva, todo el conjunto de los participantes, desde los que prepararon y cuidaron el mínimo detalle, hasta quienes participaron con sus poemas, hicieron que el recital gustase al público, un recital, que, de seguir esta línea, seguirá celebrándose muchos años.

Decoraron las paredes y estanterías de la biblioteca unos preciosos dibujos, con aire japonés, de Antònia Font.

Los dibujos de portada y contraportada del librito, obra de Xesc.

ENTREVISTA A PABLO VELARDE GRANADOS (2º BTO. C)

1. **¿Por qué te gusta la vela?**

- Si te digo la verdad, todo me viene de familia, me crié entre barcos, y ahora sigo entre ellos. La primera palabra que dije fue algo así como "caco", refiriéndome a barco. También me gusta porque es un deporte de mucha tensión, y porque tratas con la naturaleza, y mucho.

2. **¿Qué modalidad de vela practicas? ¿A qué nivel?**

- Ahora mismo navego en snipe, un barco de 4,72 m. de eslora (largo), diseñado para dos personas y cuyo casco pesa unos 172 quilos, sin velas ni quilla (orza, porque no es fija). No es olímpico, pero se mueve bastante rápido. El nivel al que compito, es a nivel regional, nacional y, este verano, a nivel europeo .

3. **¿Cómo empezaste en este deporte? ¿Qué te atrajo de él?**

- Empecé, como todo el mundo empieza en un deporte, por tradición familiar. Yo no navegué hasta que mi familia y yo nos trasladamos a vivir aquí. Empecé en una escuela de verano de 15 días, y yo solo me negocié mi primer óptimist. Lo que sin duda más me atrajo era poder disfrutar del mar sin ensuciarlo, y disfrutar, como un deporte más. Me enamoré de la vela.

4. **¿Cuándo dejó de ser sólo un hobby y empezó a ser un modo de competición?**

- Pues, siempre, desde que tuve mi primer barco (el "Tucho's Jr."). Me inicié en el equipo de regatas de un club náutico, pero verdaderamente fue con el paso al snipe, y al RCNPalma cuando empecé a competir optando a títulos regionales.

5. **¿Qué destacarías de este deporte en cuanto a la satisfacción personal que produce? ¿Y en cuanto a los riesgos que conlleva?**

- Sin duda es un deporte, que, aunque nadie lo crea, requiere muchas horas perdidas en puerto, poniendo tu barco a tu gusto y a punto. Quizá la mayor satisfacción es la de ver como un barco al que tú mismo (con ayuda de mi hermano) has puesto medidas para correr más, destaca entre los demás barcos (con tu trabajo en el agua, por supuesto). En cuanto a riesgos, no eres consciente de los que corres hasta que te pasa algo, pero, sin duda, solemos salir a entrenar con lanchas de apoyo, y casi siempre con el chaleco. Para mí, el único riesgo que conlleva es el de mojarte un poco, en los demás es mejor no pensar.

6. ¿Cuáles son las medidas de seguridad más importantes para salir a navegar?

- Antes de muchos campeonatos hay unas mediciones, en las que, a parte de medir el barco, controlan también que lleves elementos de seguridad, tales como un remo, un cabo flotante de 5 m. y cosas así. También usamos chalecos salvavidas, ya que, si quedas inconsciente por un golpe, no caes a tierra firme, por lo que casi es mejor flotar en el agua que hundirse.

7. ¿En qué consiste el aprendizaje y entrenamiento de este deporte?

- En el aprendizaje, simplemente recibes nociones básicas de cómo navegar, y te enseñan a llevar un barco. El entrenamiento es más específico, ya que tienes que entrenar (como en todos los deportes) aquello en lo que fallas o que simplemente quieres mejorar, ya sea maniobra, rumbos más cerrados al viento, o más abiertos…Para los chicos que se quieran iniciar, y que tengan ganas, sin duda, que no duden en acercarse a las oficinas de cualquier club náutico, y preguntar por cursillos de vela. Los hay todo el año, y la verdad es un deporte muy entretenido y con gancho.

8. ¿A qué lugares te ha llevado la competición de tu modalidad de vela?

- En Baleares, creo que he ido a prácticamente todos los puertos de Mallorca y Menorca. Por la península, he visitado menos sitios, pero sí puedo decir que conozco A Coruña, Valencia, Almería y, por último, Cádiz, donde conseguimos el subcampeonato de España de la categoría juvenil. Ya por el resto de Europa sólo puedo decir que he visitado Trieste, un pequeño resquicio italiano cerca de Eslovenia, donde conseguimos el 4º puesto. Esto, aunque parezca genial por los viajes, es muy pesado, puesto que siempre nos desplazamos en furgoneta y con el/los barcos en un remolque.

9. ¿Sueñas con participar algún día en los Juegos Olímpicos?

- Si te soy sincero, no. Sería genial estar allí por la experiencia, pero, créeme, allí sólo llega gente que vive (y no demasiado bien) de esto. Yo lo tengo como un hobby a nivel de competición, pero, al fin y al cabo, un hobby. Por supuesto, no descartaría la posibilidad de ir si me la dieran, pero me haría mucha más ilusión correr una “”Copa América”.

10. ¿Qué te ha parecido la actuación de nuestros regatistas en los Juegos Olímpicos de Atenas 2004?

- Realmente buena, la verdad. Sobre todo porque las condiciones allí fueron realmente extremas para un regatista. Regatas largas, casi sin viento, y, encima, este era cambiante (rolón), sin añadir la corriente que molesta mucho a estos barcos tan ligeros.

11. ¿Qué sacrificios económicos y de tiempo requiere el mantenimiento de la barca y los materiales de navegación?

- Sin duda, el que mejor sabe lo de los sacrificios económicos es mi padre (bendito seas, papá), pues, para que os hagáis una idea, un snipe nuevo cuesta alrededor de 2 millones de las muertas pesetas. Incluyendo cabos, velas y demás, se va por las nubes, pero, bueno, gracias a Dios existen los patrocinadores (gracias, Futura). Por lo que respecta al tiempo, que usamos para el barco, es mucho. Puedes estarte tardes enteras montando cosas o simplemente en el gimnasio, intentando conseguir la forma física que te permita aguantar regatas y más regatas.

12. ¿Cuál ha sido tu mayor logro en este deporte? ¿Y tu próximo reto?

- El mayor logro en este deporte, sin duda lo conseguimos este verano (mi patrón y yo) en Trieste, al conseguir quedar cuartos en el campeonato de Europa con el "futura frittenegg". La pena es que nos faltó un punto para quedar terceros, pero, estamos bastante contentos. Nuestro próximo reto es, sin duda, clasificarnos para correr el mundial del año que viene, que se celebra en Brasil, y para el cual ahora mismo tenemos plaza. (Sólo van dos y estamos segundos en el ranking).

13. ¿Cuál es el reglamento básico de este deporte?

- El reglamento es un libro de unas cuantas páginas, que está regido por la ISAAF (la UEFA de la vela), en el cual se reflejan todas las reglas aplicables a todos los casos posibles en una regata. Si alguien se salta una regla y es protestado por otro barco, se formaliza una protesta, de la cual un comité de jurados, tras conocer las dos versiones y las de los posibles testigos, decide descalificar o no al infractor.

14. ¿Qué es lo mejor de la vela? ¿Y lo peor?

- Sin duda, lo mejor es el ambiente que hay en los campeonatos, aunque, como en todos sitios, hay malos rollos. La gente no suele tener problemas. También cabe destacar la satisfacción cuando quedas bien, el reconocimiento que tiene un buen campeonato y las felicitaciones de la gente. Esto, sin contar con el apoyo que demuestran algunos clubes (como el RCNP), a sus regatistas.. Lo peor, si es que tiene algo malo, es compaginarla con el fútbol sala y los estudios, ya que, en una regata de fin de semana, puedes invertir del orden de 8 horas el sábado y unas 6 el domingo.

Muchas gracias por todo

ÁLEX GARCÍA Y ÁLVARO ANDREU (2º BTO. A)

La Mallorca de ciment

Mallorca pateix les conseqüències de pertànyer a un país que, principalment, viu del sector servei. Un 60% de la població té un treball enfocat a aquest sector. Aquesta composició de població és símptoma de prosperitat i de desenvolupament econòmic i social. Per aquesta raó, Mallorca ha quedat dominada pel turisme vacacional i estiuenc, amb un objectiu bàsic i simple: la trobada amb la platja i amb el sol. Aquest tipus de turisme barat se centra, sobretot, en locals d'oci, discoteques, beure i divertir-se. Això provoca que el turisme cultural sigui encara un turisme minoritari a Mallorca, cada vegada menys valorat. Les expectatives futures del món cultural no semblen gaire pròsperes. Segons el Diari de Mallorca, el museu es Baluard no ha complert les expectatives que s'esperaven i, fins i tot, està "recollint" pèrdues substancials. Aquesta deixadesa per part dels ciutadans fa que les autoritats inverteixin més en la construcció de carreteres, pàrquins i infraestructures de vegades innecessàries; i que no presentin una oferta cultural de qualitat més àmplia i completa. L'exemple més clar que hi ha més interès per construir que per conservar part del patrimoni cultural és la construcció del pàrquing de prop de la Plaça de la Reina. Allà s'han trobat restes de gran interès històric i cultural que no han volgut difondre per no paralitzar les obres. Per no parlar de les grans autopistes que s'estan construint i que han causat un gran impacte mediambiental.

La cultura a Mallorca està en extinció. El govern mallorquí s'ha centrat en la construcció massiva, segones propietats per a estrangers, en lloc de posar en marxa altres alternatives més ecològiques, com ara fer que el tren arribi a un major nombre de pobles o proposar una àmplia oferta cultural. Les tradicions, l'agricultura, la flora, la seva gent ... El que realment fa Mallorca està desapareixent. Mallorca té ferides mal cicatritzades pel ciment.

Manel Pons Hernàndez.

2n Batx A

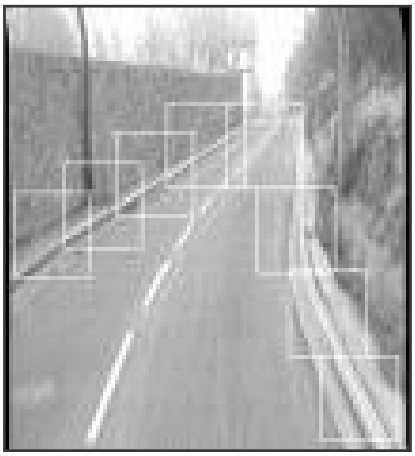

Tenim al nostre voltant un paradís, un petit món únic, una preciosa illa; i què feim? Ens dedicam a cobrir-la de negre quitrà.

Tots sabem que vivim del turisme, estam farts de sentir-ho, però hi ha una solució, una alternativa al turisme que actualement oferim a l'alemany de cap de setmana, que paga 20 euros al dia. I és que hi ha un turista disposat a pagar molt més per una major qualitat i veure la nostra terra en condicions naturals. Igual que no són necessàries tantes carreteres, que milloren la circulació, però que devasten l'illa i maten persones.

Val més intentar deixar l'illa tal com l'hem trobada o millor, i que aquesta frase deixés de ser un bon eslògan per convertir-se en una realitat.I posats a somiar, somiar que la gent que pensa així es comprometés una mica més i assistís a les manifestacions, com la que tingué lloc el 14 de febrer de l'any passat, en contra de la construcció de la nova autovia. Ho deuen a l'illa que els ho dóna tot. Cal somiar també que els que dominen fessin cas a la seva gent.

I arribar així al somni del que somia, un somni convertit en solució per als joves mallorquins, que la vivenda buida de Palma fos ocupada (sense impediments de les autoritats...) per tal de frenar el creixement de la ciutat. Arribarà un dia en què Palma es juntarà amb Pollença.

Som privilegiats d'heretar aquesta terra. Gaudim-la ara, i deixem que la gaudeixin els nostres fills.

Rubén Salas. 2n Batx A

És molt bonic veure una ciutat plena d'edificis alts i elegants, en harmonia amb les vies principals, amb l'ambient frenètic que li dóna la nota de color característica, i amb totes les seves comoditats i serveis; però zones que només fa una dècada eren als afores, ara per ara estan integrades, xuclades per la ciutat.

El seu creixement és normal i comprensible, però també hem de tenir en compte que vivim en una illa, i que el territori disponible és limitat. No és viable que tota l'illa es transformi en una "supermetròpoli" unida de cap a cap per edificis. Hem de preservar espais naturals on poder respirar i no ofegar-nos amb la pressió de la ciutat.

És possible que, generalment, ens agradi viure dins un nucli urbà, però això no implica renunciar a la natura; per això, seguiré mantenint la meva mentalitat de proteccionisme radical envers el mediambient.

David González Sánchez
2n Batx A

(Revista)

La Mallorca de ciment

Quan l´ imperi romà va enviar a la nostra illa l´ expedició de Cecil Metel, i la va conquerir establint-hi les primeres polis, ningú no podia imaginar que això suposaria el primer pas d´ una ràpida i progressiva urbanització que tan sols acabava de començar.

Ja fa molts d´ anys que Mallorca s´ ha convertit en una illa molt poblada i urbanitzada, i una de les ciutats més importants del nostre país, ja que és una de les bases de l´ economia espanyola per la seva gran participació en el sector terciari.

I és que, la gran quantitat d´ hotels, edificis, monuments i altres grans instal·lacions, han fet de la nostra illa un lloc molt vistós i modern, alhora que "l´ illa de la calma" s´ anava convertint en "l´ illa del turisme i els grans negocis".

Tot i això el paisatge de la nostre illa segueix sent, encara que més artificial, preciós i únic, com la seva fauna i flora. D´ això s´ ha adonat tota Europa, que ens visita cada estiu de manera massiva, juntament amb personalitats importants i persones de renom de tot el món.

De fet, podem dir amb tranquil·litat que, la capital de les Balears, és un prototip de ciutat europea, amb molta immigració a causa de la gran oferta de treball. Una societat moderna i amb una llengua pròpia, entre altres moltes característiques que fan d´ aquesta illa una ciutat de nom.

Això també, hem d´ admitir que Mallorca ha estat vestida de ciment, però això no ha pogut tapar la seva bellesa, i qui digui el contrari és perquè té enveja d´ un lloc que, encara que petit, és original i únic, amb una economia envejable malgrat que tot el diner que es genera no es quedi a l´ illa, amb un dels aeroports més transitats d´ Espanya, amb unes platges precioses i un clima de luxe... què més es pot demanar si ja ho tenim tot?

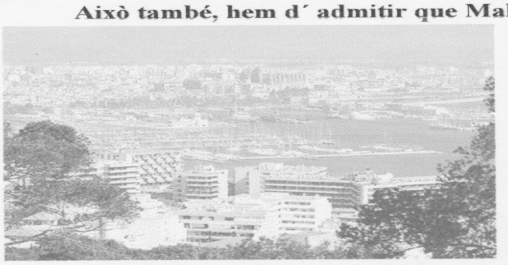

Àlex García Ramis 2n Batx. A

La Mallorca de ciment

Pareix un tema d'actualitat, però desafortunadament no ho és. La nostra illa fa anys que sofreix una invasió grisa, pastosa i molt trista per als ecologistes, que, acompanyada del negre quitrà, contrasta amb el poc verd que queda a l'illa. Mallorca, per ser més exactes, està sobreexplotada d'aquesta pasta blanquinosa, que fa que cada segon, cada minut, cada hora i cada dia que passa el verd illenc es torni d'un altre color, com el negre viari o simplement la construcció de més i més edificis.

Al principi de tot he dit que, desafortunadament, no és un tema d'actualitat, ja que fa anys un "illot" (Sa Dragonera) va estar apunt de ser infectat i devorat per aquesta "arma de destrucció massiva". Gràcies a tots el mallorquins i mallorquines que sortiren al carrer a protestar, avui en dia "l'illot" està lliure de ciment. Però la cosa no acaba aquí, a hores d'ara, les autoritats polítiques segueixen "fotent canya" a partir d'autovies, ampliacions aèries, i amb la tesi de la construcció d'un futur parc temàtic. Però la impotència de la societat illenca, davant d'aquestes destruccions, ja s'ha fet notar; basta veure la manifestació històrica a ciutat en contra de tots els projectes urbanístics... i de res va servir. A hores d'ara, l'interior de Mallorca sofreix els renous i les destrosses de les "excavadores assassines". I si no anam vius, les platges es poden convertir en una passarel·la negra...

Ara bé, existeix part de la demografia mallorquina que està a favor de tots aquests projectes, ja que, per a ells, la comoditat d'agafar el cotxe i la construcció d'autovies els fa la vida més còmoda i s'obliden de l'impacte mediambiental en una illa tan petita. Tanmateix no queda més remei que ser tolerants i veure com el color verd va desapareixent tan ràpidament que pareix màgia.

Amb tot això, penso que hem de seguir defensant mallorca, perquè l'estimam i volem més verdor i menys destrucció. L'altre dia vaig llegir en un diari...

Mallorca plora
llàgrimes de ciment
llàgrimes d'asfalt
llàgrimes d'impotència
i llàgrimes de ràbia.

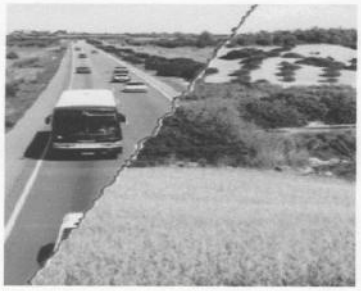

Diguem no al ciment, l'única "arma de destrucció mallorquina"

Alvaro Andreu
2º Batx.A

Avui en dia Mallorca s'ha convertit en una illa més d'aquest món occidental (industrialitzat i materialista), al qual tots pertanyem; voler negar-ho és ocultar l'evidència. Un exemple que ho demostra és el fet que hi ha un elevat grup de persones que protesten per la pèrdua dels espais i paisatges naturals típics de l'illa. Ara bé, molts d'aquests, després, són els primers que tenen dues cases: una per residir-hi habitualment i l'altra per estiuejar-hi. Doncs, si es queixen de la construcció massiva... per què compren un apartament a primera línia de mar? la societat en la qual estam acostumats a viure resulta comú el fet que gairebé tothom disposi de cotxe; per tant, no podem pretendre seguir amb les mateixes carreteres de fa 20 anys o més, quan el nombre de cotxes no arribava a la meitat dels que hi ha actualment. O sigui, hem de ser coherents amb el que volem, és a dir, hem d'actuar de tal manera que propiciem allò que desitjam aconseguir i no a l'inrevés. Encara que hi ha gent que manté una postura més equilibrada, que defensa fer les coses amb mesura i control, posant-hi límits. Personalment, m'identific amb aquesta posició, però, també sóc realista, i pens que és molt difícil mantenir un cert ordre quan la societat en si mateixa no està disposada a col·laborar i, a més, hi ha tants de diners en joc.

Aina Maria Juan Martorell
2n Batx A

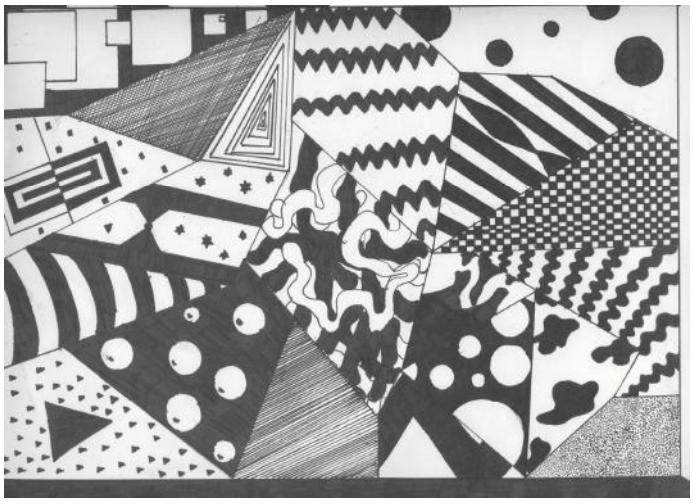

CIDE